

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג' ליון 191

פְּרֶשֶׁת וַיַּעַבְדוּ

שְׁנַת תשפ"ג ל"ב"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

האזרה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא
לְאִתְגַּלְיָא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת וַיֵּצֵא

מקומו, ואינו נופל בדעתו מחמת־זה, רק מתחזק בכל מה דאפשר לעמד על עמדו.

על־ידי־זה: "ויפגע במקום" - שזכה להבין האמת: שמה שמתפשטים התאוות וכו' פנגדו כל־כך, אין זה נפילה חס־ושלום, רק שהוא מחמת שצריך לבוא למדרגה גבה יותר, ולהתקרב להשם־יתברך בהתקרבות יותר, מחמת־זה מתפשטים פנגדו כל־כך, פנ"ל.

וזהו: "ויפגע במקום" (פסוק יא) - שזכה ב'תקף החרון־אף', שהם ה'קלפות' שהתפשטו פנגדו לפגע שם "במקומו של עולם" (בראשית־רבה סח, ט).

כי כל מה שעולין למדרגה גבה יותר - מתקרבין ביותר להשם־יתברך שהוא מקומו של עולם', שכל המקומות וכל הדרגות שבעולם כלולים בו יתברך, כי "הוא יתברך מקומו של עולם ואין העולם מקומו" (בראשית־רבה שם).

הינו: ש'יעקב', בחינת 'איש־הישראלי' על־ידי גדל התחזקותו, זכה להבין האמת: שאין זה נפילה והתרחקות חס־ושלום, רק פגע שם דיקא "במקומו של עולם" - שהבין: ששם דיקא צריך לבוא למדרגה גבה יותר, להתקרב ביותר להשם־יתברך, ועל־כן מתפשטים פנגדו כל־כך.

ואז: "וילך שם פי בא השמש" (המשך פסוק יא) - הינו: שקבל על־עצמו, וסבל 'צער החשך' שהוא בחינת 'לילה', ולך

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. ויפגע במקום, וילך שם פי בא השמש" (בראשית כח, ייא)

א.

(לקוטי־הלכות, מתנה ומתנת שכיב־מרע ד, יב - על פי לקוטי־מוהר"ן ח"א כה, 'אחוי לן מנא')
"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה"
(בראשית כח, י) - הינו: פש'איש־הישראלי יוצא מדרגא לדרגא, אז משתטחים ומתפשטים פנגדו ה'קלפות' שהם ה'דמיונות' וכו', שהם בחינת 'חרון־אף', כי "הם מתקפא דדינא", פידוע (זהר תרומה קלה: קמח. פנחס רלא:).

וזהו: "ויצא יעקב" - שהוא 'איש־הישראלי'.

"מבאר שבע" - הינו: מ'המדרגה הקדושה' שהיה בה, "שנקראת: 'באר שבע'" (זהר ויצא קמז: קנב), כי כל דרגא ודרגא דקדושה, כלולה מכל ה'שבעה מדות', שהם 'שבעת ימי הבנין' שכלולים בכל דרגא.

וכש'יעקב' שהוא 'איש־הישראלי' יוצא משם, פדי לבוא למדרגה שניה הגבה יותר - אז: "וילך חרנה" - שמכרח לילך 'דרך החרון־אף' (זהר ויצא שם), שהם ה'קלפות', שמהם כל ה'דמיונות' וה'תאוות' וה'בלבולים' שמתפשטים נגדו בכל־פעם, פנ"ל.

אבל מחמת ש'איש־הישראלי', בחינת 'יעקב', חזק בדעתו, ואינו מניח את

שם בצערו שהיה לו מ'רדיפת התאוות והדמיונות, שהם בחינת 'הרון-אף', שהם בחינת ה'קלפות' שהתפשטו כנגדו, מחמת שהיה צריך לעלות למדרגה שניה, כנ"ל.

וזהו: "כי בא השמש" - שהוא השכל והמחין' שנסתלקו ממנו. כי בעת התגברותם והתפשטותם, אין ה'שכל' בשלמות, כי 'בחהמדמה' שמשם כל ה'תאוות' וכו', הוא כנגד ה'שכל' כמבאר בתחלת התורה הנ"ל, עי'שם.

וזהו: "כי בא השמש", "שלא בעונתה" (בראשית-דב' סח, י) - הינו: שבודאי 'ביאת השמש', שהוא 'הסתלקות המחין' שהיו לו אז - היה "שלא בעונתה", 'שלא בזמנו' - כי לא היה בדין שיסתלק שכלו ממנו, ויתפשטו כנגדו כל-כך. כי לא היה מחמת נפילתו חס-ושלום, רק מחמת שהיה צריך לעלות למדרגה שניה, כנ"ל.

[עי'שם אריכות באורו והתחזקותו על המשך כל הפרשה - הבאנו קצת להלן].

"וילן שם פי בא השמש, ויקח מאבני המקום וישם מראשיתו, וישכב במקום ההוא וגו'. ויקח את האבן אשר שם מראשיתו" (בראשית כח, יא-יח)

ב.

(ח"א סא, ז)

וזהו בחינת מה שנוסעין על 'ראש-השנה' לצדיקים. כי 'ראש-השנה' הוא 'יומא-דינא' של כל השנה, וכל אחד ואחד בא עם קדשתו וצמצומיו אל ה'צדיק-הדור', שהוא בחינת 'קדשי-קדשים', בחינת 'אבן שתיה'.

בבחינת (שמזאל-א ב, ח): "כי לה מצקי ארץ וישת עליהם תבל" - שהם הצדיקים שעליהם נשתת העולם.

ועל-ידי-זה נמתקים כל הדינים, על-ידי בחינת 'אבן-שתיה'.

וזה בחינת "אבני יעקב" (בראשית כח, יא), "שנכללו כלם" (חל'ן צא: בראשית-דב' סח, יא) "בתוך אבן-שתיה" (זהר נח עב, ויחי רלא).

כי ה'נפשות' הם בחינת 'אבנים', כמו שכתוב (איכה ד, א): "תשתפכנה אבני קדש". וכלם באים ונכללים בתוך ה'צדיק-הדור', שהוא בחינת 'אבן-שתיה' - ועל-ידי-זה נמתקים כל ה'צמצומים'.

ג.

(ח"ב עט - ראשי-פרקים' של רבנו ז"ל, עם באור מוהרנ"ת ז"ל)

"ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקלו" (דברים ד, ל; ל, ב). "יצחק בן אברהם" (בראשית כה, יט) זמן נתאחד. "אברהם אהבי" (ישעיה מא, ח). "בעיניו פימים אחדים באהבתו" (בראשית כט, כ). "ושאר ישוב בנד" (ישעיה ז, א). "אם תשוב ואשיבך לפני תעמד" (ירמיה טו, יט). "כי בא השמש" (בראשית כח, יא). נתקצר ה'זמן'. "וישכב במקום" (שם). "יש כ"ב" [אותיות] (זהר פנחס רלח. תקוני-זהר לד. קלב:). "קחו עמכם דברים ושובו" (הושע יד, ג). "מאבני המקום" (בראשית שם), אבנים אותיות (ספר יצירה). "מראשיתו" (בראשית שם), מחשבה מברר הכל.

כל-זה מצאנו מכתב-יד רבנו ז"ל (העתקנו רק השיכים לפרשת השבוע, ועוד קצת) וכו', כתבם בדרך 'ראשי-פרקים' ברמז בעלמא לזכרון וכו' - מה שאפשר להבין

מַעַט עַל-פִּי הַהִקְדָּמָה שֶׁהִבְנֵיתִי מִדְּבָרָיו, אָמַרְתִּי לְבָאֵר מַה שֶּׁבִיָּדִי וְכוּ'.

וְהִנֵּה מַה שֶּׁהָאִיר הַשֵּׁם עֵינַי הוּא: כִּי רַבְּנוּ ז"ל רוֹצֵה לְגַלוֹת: שֶׁתְּשׁוּבָה' וּבַחֲנִינִת לְמַעַלְהָ מִהַזְמַן, דְּהִינּוּ 'בְּטוֹל־הַזְמַנִּים', הֵם בַּחֲנִינָה אַחַת, וְעַל-יַדֵּיהֶּזָּה זֹכִיךְ לְשִׁמְעַת הַקּוֹל דְּקָדְשָׁה', וְלִהְכַנִּיעַ הַקּוֹל דְּסִטְרָא-אַחְרָא'.

וְכֵן מְבַאֵר בְּהַאֲלָפֵי־בֵּית הַחֹדֶשׁ (סְפָר־הַמִּדּוֹת, תְּשׁוּבָה א): "יּוֹם שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה הוּא לְמַעַלְהָ-מִהַזְמַן, וּמַעַלְהָ כָּל הַיָּמִים לְמַעַלְהָ-מִהַזְמַן".

נִמְצָא מְבַאֵר: שֶׁתְּשׁוּבָה' הוּא לְמַעַלְהָ-מִהַזְמַן'.

וְעֵתָה הוֹלֵךְ וּמְבַאֵר: שֶׁתְּשׁוּבָה' הוּא בַּחֲנִינִת 'בְּטוֹל־הַזְמַן', דְּהִינּוּ: שֶׁהַזְמַן' נִתְּאָחַד - שֶׁהַזְמַן' עוֹלָה וְנִתְקַשֵּׁר וְנִכְלָל בַּבַּחֲנִינִת לְמַעַלְהָ-מִהַזְמַן'.

וְזֶהוּ שֶׁמְבַאֵר בְּלִשׁוֹנוֹ-הַקְּדוֹשׁ: "יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם זָמַן נִתְּאָחַד. אַבְרָהָם אוֹהֵבִי. בְּעֵינָיו כְּיָמִים אַחָדִים בְּאַהֲבָתוֹ. וְשָׂאֵר יָשׁוּב בְּנֶגְדָּה" וְכוּ'.

הִינּוּ: שֶׁאַבְרָהָם' הוּא בַּחֲנִינִת לְמַעַלְהָ מִן הַזְמַן' - כִּי מִדְּתוֹ שֶׁל 'אַבְרָהָם' הִיא 'אַהֲבָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה מֵא, ח): "אַבְרָהָם אֶהְיֶה", וְאַהֲבָה' הוּא בַּחֲנִינִת 'הִתְאַחֲדוּת-הַזְמַן', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כט, ט): "בְּעֵינָיו כְּיָמִים אַחָדִים בְּאַהֲבָתוֹ".

וְזֶהוּ בַּחֲנִינִת 'תְּשׁוּבָה', שֶׁעַל-יָדָהּ מְרַמֵּז תַּבְּת 'בֶּן', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה ז, א): "וְשָׂאֵר יָשׁוּב בְּנֶגְדָּה". כִּי 'תְּשׁוּבָה' הִיא לְמַעַלְהָ-מִהַזְמַן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יְרֵמְיָה טו, יט): "אִם תְּשׁוּב וְאַשִּׁיבָךָ לְפָנַי תַּעֲמֹד" - וְלִפְנֵי יִתְבָּרַךְ הוּא

בְּוִדְאֵי לְמַעַלְהָ-מִהַזְמַן', כִּי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ הוּא לְמַעַלְהָ-מִהַזְמַן'.

נִמְצָא: שֶׁ"יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם" (בְּרֵאשִׁית כח, יט), מְרַמֵּז עַל 'הִתְאַחֲדוּת-הַזְמַן' עַל-יַדֵּי 'תְּשׁוּבָה' - כִּי 'יִצְחָק' שֶׁהוּא בַּחֲנִינִת הַזְמַן' כִּי, עוֹלָה וְנִתְּאָחַד וְנִכְלָל בַּבַּחֲנִינִת 'אַבְרָהָם', שֶׁהוּא בַּחֲנִינִת 'אַהֲבָה', בַּחֲנִינִת לְמַעַלְהָ-מִהַזְמַן' - עַל-יַדֵּי בַּחֲנִינִת 'בֶּן' שֶׁהוּא בַּחֲנִינִת 'תְּשׁוּבָה' כִּי, וְכוּ'.

וְזֶהוּ: "כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ" (בְּרֵאשִׁית כח, יא) - נִתְקַצֵּר הַזְמַן. כִּי "הַשֶּׁמֶשׁ בָּאָה שְׁלֵא בְּעוֹנָתָהּ בְּשִׁבִיל יַעֲקֹב" (רש"י; בְּרֵאשִׁית-רבָּה סח, י), וְנִתְקַצֵּר הַזְמַן - שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינִת 'בְּטוֹל־הַזְמַן'.

וְזֶה (בְּרֵאשִׁית שָׁם): "וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם". וְאִתָּא (זֵהר פְּנִיחָס רִלְחָ. תְּקוּנַיִי-זֵהר לֵד. קִלְבִּי): "שֶׁתַּבְּת 'וַיִּשְׁכַּב' הוּא בַּחֲנִינִת 'יֵשׁ כ"ב' [אוֹתִיּוֹת] - הִינּוּ: כ"ב אֲתוֹן דְּאוֹרֵי־תָא, שְׁמַהֶם כָּל הַדְּבוּרִים.

וְזֶה מְרַמֵּז עַל 'תְּשׁוּבָה', בַּחֲנִינִת (הוֹשַׁע יד, ג): "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ".

וְזֶהוּ (בְּרֵאשִׁית שָׁם): "מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם" - "אַבְנֵים אוֹתִיּוֹת" (סְפָר יִצְחָק). הִינּוּ: 'אוֹתִיּוֹת הַדְּבוּרִים', שֶׁהֵם בַּחֲנִינִת 'תְּשׁוּבָה', בַּחֲנִינִת: "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ", כִּי ל'.

וְזֶהוּ (בְּרֵאשִׁית שָׁם): "מְרַאשׁוֹתָיו" - מַחֲשָׁבָה מְבַרֵּר הַכֹּל. כִּי עֵקֶר 'תְּקוּנַת-הַתְּשׁוּבָה', הוּא עַל-יַדֵּי 'קִדְשַׁת-הַמַּחֲשָׁבָה', שֶׁמְבַרֵּרֶת וּמְתַקְנֶת כָּל הַפְּגָמִים, כִּי "כָּל־שֶׁמַּחֲשָׁבָה אֶתְבָּרְרוּ" (זֵהר פְּקוּדֵי רַנְדִּי).

נִמְצָא: שֶׁפְּסוּק [הַפְּסוּקִים בְּפָרָשָׁתוֹן]: "וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא וְכוּ', כִּי בָא

הַשֶּׁמֶשׁ, וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם, וַיִּשֶׂם מִרְאֲשֵׁיתוֹ" - כְּלִזָּה מִרְמֹז: שִׁתְּשׁוּבָה' הוּא בַחֲנִינָת לְמַעַלְה־מַהֲזֵמֶן.

"וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא" - שִׁישָׁן מִתּוֹךְ 'דְּבַר־תּוֹרָה' [וַיִּשְׁכַּב" - "י"ש כ"ב אַתָּון" (זֶהר פִּנְחָס רִלַח. תַּקוּנֵי־זֶהר לֵד. קִלְבִּי)].

ד.

(שיחות-ה'ר"ן פו)

מָה שֶׁהִתֵּן דּוֹרֵשׁ הַדְּרָשָׁה, הִיא מוֹעֵלַת ל'זוּגִים' - כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית כח, יא): "וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא", "יֵשׁ כ"ב אוֹתִיּוֹת" (זֶהר פִּנְחָס רִלַח. תַּקוּנֵי־זֶהר לֵד. קִלְבִּי) - הַדְּרָשָׁה שֶׁהִיא בְּכ"ב אוֹתִיּוֹת, הֵם לְזוּג.

זֶה מִרְמֹז עַל כָּל אָדָם - שֶׁכְּשֵׁרוּאָה שְׂמוֹנְעֵין אוֹתוֹ כְּמוֹ שְׂמוֹנְעֵין, צְרִיךְ לְקַשֵּׁר בְּמַחְשַׁבְתּוֹ 'דְּבַר־תּוֹרָה', וּלְהוֹצִיא מִחֲשַׁבְתּוֹ מ'רַעֲיוֹנִים־רָעִים', וּלְקַשֵּׁר בְּמַחְשַׁבְתּוֹ 'דְּבוּרֵי־תּוֹרָה', עַד שִׁישָׁן מִתּוֹךְ 'דְּבוּרֵי־תּוֹרָה', שֶׁזֶהוּ עֵקֶר בַּחֲנִינָת הַפְּרוּר מ'הִיכְלֵי־הַתְּמוּרוֹת'.

ה.

(ספר-המדות, שנה ח"בג)

חֲמֻשָּׁה־עָשָׂר "שִׁיר הַמַּעֲלוֹת" שֶׁבַתְּהַלִּים (תְּהַלִּים קכ"קלד) - מְסֻגָּלִים לְבַטֵּל הַשְּׁנָה.

כִּי זֶה בַּחֲנִינָת 'תְּשׁוּבַת־הַמִּשְׁקָל', שֶׁהוּא עֵקֶר 'תַּקּוּן פְּגָם־הַפְּרִיט', שֶׁהוּא 'פְּגָם־הַמַּחְשָׁבָה', שֶׁכָּל תַּקּוּנוֹ עַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא.

זֶהוּ: "וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא", "בַּמָּקוֹם הַהוּא" דִּיקָא - שֶׁהוּא הַמָּקוֹם שֶׁפָּגַע בוֹ - כִּי דִיקָא לְשֵׁם קָשֶׁר מִחֲשַׁבְתּוֹ בְּקָשֶׁר אַמִּיץ עַד שִׁישָׁן.

[בְּמִרְאֵי־מְקוֹמוֹת לְהַרְבּ מִטְּשֵׁעֵהֶרִין ז"ל, צִיָּן לְהַמְדוּשׁ בָּאן (בְּרֵאשִׁית־דְּבָר סח, יא; עד, יא): "כָּל עֲשָׂרִים שָׁנָה שֶׁעֲמַד בְּבֵיתוֹ שֶׁל לְבָן, לֹא שָׁכַב. וּמָה הִיָּה אוֹמֵר? ט"ו שִׁיר הַמַּעֲלוֹת שֶׁבַּסֵּפֶר תְּהַלִּים"].

ו.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאה, כד)

"וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מִרְאֲשֵׁיתוֹ" (בְּרֵאשִׁית כח, יא) - שֶׁלְקַח וַיְבַרֵר מ'אֲבְנֵי הַמָּקוֹם', בַּחֲנִינָת 'פְּרוּר אוֹתִיּוֹת וְנִיצוּצוֹת', שֶׁהֵם בַּחֲנִינָת 'אֲבְנֵי קֹדֶשׁ' (סֵפֶר יְצִירָה), שֶׁנִּפְּלוּ ל'הִיכְלֵי־הַתְּמוּרוֹת', שֶׁהֵם 'אֲבְנֵי נֶגֶף', בְּבַחֲנִינָת (אִיכָּה ד, א): "תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אֲבְנֵי קֹדֶשׁ" וְכו'.

כִּי כֶּךָ צְרִיךְ כָּל אֶחָד לִפְנֵי בַּחֲנִינָתוֹ, כִּי אֶף־עַל־פִּי שְׂרוּאָה שֶׁמַּעֲכָבִין אֶת מִחֲשַׁבְתּוֹ כְּמוֹ שְׂמַעֲכָבִין - הוּא צְרִיךְ לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלוֹ, לְבָרַח מִה'מַחְשָׁבוֹת־רָעוֹת', וּלְקַשֵּׁר מִחֲשַׁבְתּוֹ לְבַחֲנִינָת 'מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם', שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת "מְקוֹם הַהוּא" שֶׁפָּגַע בוֹ יַעֲקֹב.

וְאֶף־עַל־פִּי שְׂאִינוּ יָכוֹל עֲדוּן לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין מִשֶּׁם כָּלֵל, אֶף־עַל־פִּי־כֵן תְּהִיָּה מִחֲשַׁבְתּוֹ קְשׁוּרָה שֶׁם, עַל־יְדֵי 'אֲבְנֵי הַמָּקוֹם', שֶׁהֵם בַּחֲנִינָת 'אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה', עַד שִׁישָׁן מִתּוֹךְ 'דְּבַר־תּוֹרָה'. שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינָת: "וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא", כַּנֵּ"ל.

ז.

(לקוטי-הלכות, פקדון וארבעה שומרים ג, יד)

"וַיִּלֶךְ שֵׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ, וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא" (בְּרֵאשִׁית כח, יא) - וְאָמְרוּ רַז"ל

וְהַצְדִּיק מְבַרֵר ה'אֲבָנִים טוֹבוֹת', שֶׁהֵם 'אֲבְנֵי קֹדֶשׁ', שֶׁהֵם 'אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה' - מ'הִיכְלֵי־הַתְּמוּרוֹת'.

"וַיִּשֶׂם מִרְאֲשֵׁיתוֹ" - שֶׁמְקַשְׂרֵם לְתוֹךְ ה'רֵאשׁ' וְה'שְׁכָל'.

דְּדִינָא, שֶׁהוּא יוֹשֵׁב וְדָן אֶת חֲבֵרוֹ. וְצָרִיךְ לְזַהֵר מְזִהָ מְאֹד, וּלְהִסְתַּכֵּל עַל-עֲצֻמוֹ הַיָּטִב: אִם הוּא רָאוּי לְזֶה לְשַׁפֵּט אֶת חֲבֵרוֹ, "כִּי הַמְּשַׁפֵּט לְאַלְקִים הוּא" (דְּבָרִים א, יז).

כִּי רַק הוּא יִתְבַּרֵךְ לְבַדּוֹ, רָאוּי לְשַׁפֵּט אֶת הָאָדָם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (אָבוֹת פ"ב מ"ד): "אֵל תִּדְוִן אֶת חֲבֵרְךָ עַד שֶׁתִּגְיַע לְמִקְוָמוֹ". וְמִי הוּא שֶׁיִּכּוֹל לִידַע וּלְהַגִּיעַ לְמִקְוָם חֲבֵרוֹ, כִּי אִם הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, "שֶׁהוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ" (בְּרַאשִׁית דְּרָבָה סח, ט; שְׁמוֹת דְּרָבָה מה, ו), וְכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ מְקוֹם אֲצִלוֹ יִתְבַּרֵךְ.

וְעַל-כֵּן הוּא לְבַדּוֹ יִתְבַּרֵךְ, יְכוֹל לְדוֹן אֶת הָאָדָם - כִּי הוּא יִתְבַּרֵךְ 'בְּעַל-הַרְחָמִים, וּבְיָדָיו הוּא מְקַיֵּם בְּנוֹ: "הוֹי דָן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף זְכוּת" (אָבוֹת פ"א מ"ו) וְכו'.

עַל-כֵּן הוּא לְבַדּוֹ יִתְבַּרֵךְ, רָאוּי לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם - כִּי הוּא יִתְבַּרֵךְ יוֹדַע מְקוֹם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כִּי כָל הַמְּקוֹמוֹת הֵם אֲצִלוֹ יִתְבַּרֵךְ, כִּי "הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ", כַּנ"ל.

כִּי אֶף-עַל-פִּי שֶׁאֲנִי מוֹצְאִים מְקוֹמוֹת שֶׁהָיָה בָּהֶם הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה, כְּגוֹן בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ - אִין הַפְּנוּה חֲסִי-וְשָׁלוֹם שֶׁנִּתְצַמְצַם שָׁם אֶלְקוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ חֲסִי-וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁאָמַר שְׁלֹמֹה (מְלָכִים א ה, כז): "הִנֵּה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָלוּךָ, אֵף כִּי הַבַּיִת הַזֶּה" וְכו'.

רַק מִחֲמַת שֶׁהָיָה שָׁם דְּבָרִים נְאִים, כִּי "בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ הָיָה צִיּוּרָא דְעֵבְדָא" דְּבְרַאשִׁית, וְצִיּוּרָא דְגַן-עֵדֶן" (תַּקּוּנֵי-זוֹהַר יג) - עַל-כֵּן הַמְּשִׁיךְ לְשָׁם קָדְשָׁתוֹ יִתְבַּרֵךְ. אֲבָל הוּא יִתְבַּרֵךְ "אִין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ, רַק הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם".

(בְּרַאשִׁית דְּרָבָה סח, יא; רש"י פֶּאן): "שֶׁשָּׁם שָׁכַב, אֲבָל 'אַרְבַּע-עֶשְׂרֵה שָׁנָה' שֶׁשָּׁמַשׁ בְּבֵית עֵבֶר, לֹא יֵשֶׁן, כִּי הָיָה עוֹסֵק בַּתּוֹרָה".

וְלְכַאזְרָה קָשָׁה: אִם הָיָה מְנַדֵּד שָׁנָה מֵעֵינָיו 'אַרְבַּע-עֶשְׂרֵה שָׁנָה', מִדּוּעַ בְּמִקְוָם הַזֶּה דִּיקָא שָׁכַב לִישׁוֹן?

אֵךְ בְּאֵמַת: כָּל 'אַרְבַּע-עֶשְׂרֵה שָׁנָה' עָסַק בַּתּוֹרָה - הִינּוּ: שֶׁהִיָּתָה עֲבוּדָתוֹ עַל-פִּי שָׁכַל, שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת 'עֶסְקָה-תּוֹרָה'.

אֲבָל "כְּשֶׁפָּגַע בְּמִקְוָם" - וְהַמְּקוֹם נִמְשָׁךְ מ'חֲלָל-הַפְּנוּי', שֶׁהוּא 'שֶׁרֶשׁ הַמְּקוֹם', וְאֵז רָאָה: שֶׁשָּׁם אִי-אֶפְשָׁר לְעַמֵּד בְּשׁוּם שָׁכַל, כִּי-אִם בְּאֵמוּנָה'.

עַל-כֵּן "וַיִּלְךְ שָׁם, וַיִּשְׁכַּב בְּמִקְוָם הַהוּא" - כִּי שָׁם צָרִיכִין רַק בְּחִינַת 'שָׁנָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַסְתַּלְקוּת-הַפֶּחַח', וְסוּמְכִין רַק עַל 'אֵמוּנָה' לְבַד, כִּי בְּשַׁעַת 'שָׁנָה' - ה'מַחֲיִין' בְּאִין לְתוֹךְ 'אֵמוּנָה', כְּמַבְאָר בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּמִקְוָם-אֲחֵר (ח"א לה).

בְּבְחִינַת (אֵיכָה ג, כג): "חֲדָשִׁים לְבַקְרִים רַבָּה אֵמוּנָתְךָ", בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים צב, ג): "וְאֵמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת".

"וַיִּפְגַּע בְּמִקְוָם" (בְּרַאשִׁית כח, יא)

"וַיִּפְגַּע בְּמִקְוָם" - רַב הוֹנָא בְּשֵׁם רַב אַמֵּי אָמַר: מִפְּנֵי מַה מְכַנֵּין שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְקוֹרְאִין אוֹתוֹ 'מְקוֹם', שֶׁהוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין עוֹלָמוֹ מְקוֹמוֹ? - מִן מַה דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת לג, כא): "הִנֵּה מְקוֹם אֵתִי" - הוֹי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין עוֹלָמוֹ מְקוֹמוֹ.

(בְּרַאשִׁית דְּרָבָה סח, ט)

ח.

(ח"ב א, יד)

כְּשֶׁאָדָם יוֹשֵׁב לְדַבֵּר בְּחֲבֵרוֹ, זֶה בְּחִינַת 'רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה', שֶׁהוּא 'יוֹמָא'

ומי שאוחז בבחינת 'פסא-הפבוד', בבחינת 'שרשי-הנשמות' - הוא גם-כן בחינת: 'מקומו של עולם' וכו' - ועל-כן הוא יכול לעשות 'ראש-השנה'.

ט.

(ח"ב נו)

כְּשֵׁישׁ לְהֶאֱדָם לֵב, אֵין שִׁיךְ אֶצְלוֹ מְקוֹם כָּלל - כִּי אֲדַרְבָּא: "הוא מקומו של עולם" וכו' (בראשית-רבה סח, ט; שמות-רבה מה, ו).

כִּי ה'אֱלֹקוֹת' הוא ב'לב' וכו', ואצל השם-יתברך נאמר: (שמות לג, כא): "הנה מקום אתי" - "שהוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו" (בראשית-רבה ושמות-רבה שם).

נמצא: מי שיש לו 'לב ישראלי', אין ראוי לו לומר: "שמקום זה אין טוב לפניו!" - כי אין שיך אצלו 'מקום' כלל - כי אדרבא: "הוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו".

י.

(ח"ב פג)

על-ידי 'תקון-הברית' שהוא 'קשת' - יכול להוציא ה'חצים', שהיא ה'תפלה', שהיא "ח"י ברכאן דצלותא - שהם תלת ווי"ן" (תקוני-זוהר מא. מח.), בבחינת 'חצים'.

ו'מקומם' ב'ברית', בבחינת (תהלים פט, כט): "ובריתי נאמנת לו". 'אמונה' זה בחינת 'תפלה', בבחינת (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה".

ואז 'התחלת צמיחת קרן משיח' וכו'. ואז נעשה 'בן-חורין' - הינו: שבא ל'קדשת שבת' שאסור במלאכה וכו'.

ו'קדשת שבת' - זה בחינת 'תכלית הידיעה', ו'תכלית הידיעה שלא נדע" (בחינות-עולם פי"ג לג). ובשביל-זה 'שבת' נקרא: "תכלית שמים וארץ" (תפלת ערבית שבת) וכו'.

ו'תכלית הזה' - הוא 'עקר המקום', הינו בחינת: "מקומו של עולם" (בראשית-רבה סח, ט; שמות-רבה מה, ו) - ש'זה התכלית', הוא המקיף את 'כל העולם' שנברא ב'חכמה', כמו שכתוב (תהלים קד, כד): "כלם בחכמה עשית".

וזהו בחינת (ברכות ו): "הקובע מקום לתפלתו" - כי זה 'עקר המקום', בבחינת (שמות טז, כט): "אל יצא איש ממקומו ביום השביעי".

"ויהלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, והנה מלאכי אלקים עלים וירדים בו" (בראשית כח, יב)

"והנה סלם" - זה 'סיני', אותיות דדין הוא אותיות דדין. (בראשית-רבה סח, יב)

"והנה סלם מצב ארצה" - אמר רבי אבא: 'סלם' זה 'סיני', שבו נתנה תורה, ושם נגלו מרכבותיו של הקדוש-ברוך-הוא. (זהר-חדש ויצא)

יא.

(שיחות-הר"ן פו)

ה'חתנה' - הוא בחינת 'סיני', כמו שכתוב (שיר-השירים ג, יא): "ביום חתנתו" - "זה מעמד הר-סיני" (תענית פ"ד מ"ח; כו:).

ו'סיני' גימטריא סל"ם" (בראשית-רבה סח, יב; זהר ויצא קמט. ועין זוהר פנחס רמו: וזהר-חדש ויצא).

וכתוב (בראשית כח, יב): "והנה מלאכי אלקים עלים וירדים בו" - הינו:

רְקוּדִין, שְׁבִשְׁעַת רְקוּדִין עוֹלָה וַיֵּרֵד; כִּי כִן דָּרָךְ רְקוּדִין: שְׁעוֹלָה אֶת גּוֹפוֹ, וַיֵּרֵד אֶת גּוֹפוֹ.

וְאָמַר לוֹ: "דְּרֹאפֶּע זִיךְ, און האַלט זיך!"
[טפס וְהַחֲזוֹק מַעֲמָד].

וְזֶה הָיָה עֲרֹךְ שָׁנָה קָדָם הַתְּקַרְבוֹתוֹ לְרַבְּנֵנוּ זְצוּק"ל. וְאַחֲרֵיכֵן כְּשָׁבָא אֶל רַבְּנֵנוּ זְצוּק"ל, הִפִּיר בּוֹ, שֶׁזָּהוּ הָאִישׁ הַנַּ"ל שֶׁאָמַר לוֹ: "דְּרֹאפֶּע זִיךְ און האַלט זיך" [טפס וְהַחֲזוֹק מַעֲמָד].

יב.

(אֲבָנֵי הַבְּרֹזֶל, הַתְּקַרְבוֹת מוֹהֲרַנ"ת ג)

פְּעַם-אַחַת [לפני הַתְּקַרְבוֹתוֹ] יָשָׁב [מוֹהֲרַנ"ת] עִם הַחֲסִידִים תְּלַמִּידֵי הָרַב מִבְּאֲרֵיטְשׁוּב בְּסַעֲדַת מְלוֹה-מְלָכָה, וְהִפִּילוּ גּוֹרֵל אֶת מִי לְשַׁלַּח לְקַנּוֹת בְּיִיגָל, וְנָפַל הַגּוֹרֵל עַל הָרַב ר' נְתָן זצ"ל, וְהִלְךְ.

וּבְאֲמָצֵע הִדְרָךְ, נָפַל עָלָיו מְרִירוֹת, מַעֲנִין הָעֲלִיּוֹת וְהִירִידוֹת שֶׁהָיָה רָגִיל בָּהֶם אֲפָלוּ אַחַר הַתְּקַרְבוֹתוֹ לַחֲסִידִים, וְנִכְנְסוּ בּוֹ 'הִרְהוּרֵי-תְּשׁוּבָה': "וְכִי עַל-זֶה נִבְרָא, לִילְךְ לְקַנּוֹת בְּיִיגָל"!

וְהָיָה קָשָׁה עָלָיו לְהַתְּחַזֵּק עֲצָמוֹ. וְאִז הִתְחִיל לְשַׁקֵּעַ קֶצֶת אֹרֶז הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, וּמוֹהֲרַנ"ת עָלָה וַיֵּרֵד בְּמָה פְּעָמִים, וְלֹא יָדַע עֲצָה לָזֶה. וְקָנָא מָאד, שֶׁרָאָה אֲנָשִׁים זְקֵנִים בְּנַעַמִירוֹב שְׂאוּמְרִים שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם [בְּלִיל שְׁבַת-קֹדֶשׁ] בְּאַמַּת.

וְאִז הִלְךְ לְעֲזֵרַת-נָשִׁים שֶׁל הַבֵּית-הַמְּדֻרָשׁ, וְהִתְחִיל לֹמַר 'תְּהַלִּים, וְאָמַר עַד קַפִּיטֵל נו"ן, וּבְכָל פְּסוּק הַתְּגוּלָּל עֲצָמוֹ בְּאַרְץ מִרְבַּח הַצֵּעֵר, עַד שֶׁיִּגַע וְנָפַל לְאַרְץ.

וַיֵּישֶׁן - "וַיִּחַלֵּם וְהִנֵּה סֶלֶם מִצֵּב אֶרְצָה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה" (עַל-פִּי בְּרֵאשִׁית כח, יב), וְהִתְחִיל לְעֲלוֹת, וְעָלָה קֶצֶת, וְנָפַל, וְעָלָה עוֹד קֶצֶת, וְחָזַר וְנָפַל; וְכֵן עוֹד הַפְּעָמִים; וּבְכָל-פְּעָמִים כָּל מָה שֶׁעָלָה יוֹתֵר, הִנְפִּילָה הָיְתָה יוֹתֵר גְּדוּלָּה.

וְשׁוּב עָלָה עַד לְרוֹם הַמְּדֻרָגוֹת, וְאִז נָפַל וְלֹא יָכַל לְעֲלוֹת עוֹד! - וּבָא אַחַד

יג.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, בְּרַפְת־הוֹדָאָה ו, כד)

"וַיִּחַלֵּם וְהִנֵּה סֶלֶם מִצֵּב אֶרְצָה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה" וְכוּ' (בְּרֵאשִׁית כח, יב) - שֶׁרָאָה: שֶׁזֶּה כָּלֵל עֲבוּדַת הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁצָּרִיךְ לִירֵד אֶל הָאָרֶץ הַגְּשָׁמִי הַזֶּה, שֶׁשֵּׁם אַחִיזַת 'הַיְכָלֵי-הַתְּמוּרוֹת', וְלִבְרַר מִשֵּׁם וְכוּ', וְלַעֲלוֹת בְּכָל הָעֲלִיּוֹת הַנַּ"ל, עַל-יְדֵי זֶה ה'סֶלֶם', שֶׁ"רֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה".

וְזֶה מְרִמֵּז "סֶלֶם" - כִּי 'סֶלֶם' בְּגִימַטְרִיא 'קו"ל', כְּמוֹבָא (סְפָר־הַקְּנָה; צִיּוּנִי; הַרוֹקֵחַ; וְעוֹד), שֶׁזֶּה בְּחִינַת "הַקָּל קוֹל יַעֲקֹב" (בְּרֵאשִׁית כז, כב), שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה כָּל הַתְּגַבְּרוֹתוֹ שֶׁל אִישׁ-הַיִּשְׂרָאֵלִי נֶגֶד כָּל ה'סְטְרָא-אַחֲרָא' וְהַיְכָלֵי-הַתְּמוּרוֹת, שֶׁכָּלם כְּלוּלִים בְּבְחִינַת 'עֲשׂוֹ' וְכוּ'.

"וְהִנֵּה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים" - שֶׁהֵם ה'צְדִיקִים' בְּחִינַת (תְּהַלִּים קד, ט): "בְּרַכּוֹ ה' כָּל מְלֹאכֵיו" וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזִהְרֵי-הַקְּדוּשׁ (לך ז.צ.).

"עֲלִים וַיֵּרְדִים בּוֹ" - כִּי צָרִיכִין כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים לְעֲלוֹת וְלִירֵד, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת "עֵיִל וְנָפִיק רְצוּא וְשׁוּב" (זֶהר וַיִּקְהַל רִיג: הָאֲזִינוּ רצב). וְכוּ', כִּי הַמְּלֹאכָה לֹא לְיוֹם אֶחָד וְלֹא לְשָׁנָה אַחַת.

י.ד.

(לקוטי־הלכות, סימני בהמה וחיה טהורה ד, יז)

על־כֵּן יַעֲקֹב בְּשֵׂרָאָה "מְלֹאכֵי אֱלֹקִים
עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים בְּסֶלֶם" (בְּרֵאשִׁית כח,

יב) - "אִז רָאָה כָּל הַמְּלַכִּיּוֹת הַמְּשִׁתַּעֲבָדִים
בְּיִשְׂרָאֵל עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים; אָבֵל מְלַכּוֹת
אָדוּם, שֶׁהוּא הַגְּלוֹת הַזֶּה, רָאָה עוֹלָה וְלֹא
יֹרֵד" (פְּרֻקֵי־דְבָרֵי־אֱלִיעֶזֶר פל"ה).

כִּי אָפְלוּ יַעֲקֹב שֶׁהוּא עֵצֶם הָאֵמֶת, לֹא
הָיָה יָכֹל לַעֲמֹד עַל הַדְּבָר, אִיךָ יִהְיֶה
אֲפָשָׁר לְצִאת מִזֶּה הַגְּלוּת, לְבַטֵּל רַבּוּי
הַשָּׂקֶר וְהַרְמָאוֹת וְכוּ' הַמִּתְפַּשֵּׁט עַכְשָׁיו.

עַד שֶׁהִשְׁמִיתִבְרָךְ הַבְּטִיחוֹ (שָׁם פְּסוּק טו):
"וְהִנֵּה אָנֹכִי עֹמֵד וְשֹׁמְרֵתִיךָ בְּכָל
אֲשֶׁר תִּלְךָ, כִּי לֹא אֶעֱזָבֶךָ" - שְׁמֹרְמוֹז עַד
ה'קֶץ הָאֲחֵרוֹן שֶׁהִשְׁמִיתִבְרָךְ לֹא יַעֲזֹב
אוֹתָנוּ לְעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (שְׁמוֹאֵל־א יב, כב):
"כִּי לֹא יִטַּשׁ ה' אֶת עַמּוֹ" וְכוּ'. וְהִבֵּן הַדְּבָרִים
הַיְטֵב, אִם תִּרְצֶה.

טו.

(לקוטי־הלכות, מתנה ומתנת שכיב־מרע ד, יב -
על פי לקוטי־מוהר"ן ח"א כה, 'אחוי לן מנא')

"וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֶלֶם מְצֵב אֶרֶצָה וְרֹאשׁוֹ
מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה" (בְּרֵאשִׁית כח, יב) -

הֵינּוּ: שְׂאֵז הָרָאוּ לוֹ: שֶׁכָּל עֲבוֹדַת הָאָדָם בְּזֶה
הָעוֹלָם, הוּא בְּבַחֲינָה זֹאת, בְּבַחֲיַנֵּת: "סֶלֶם
מְצֵב אֶרֶצָה, וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה".

הֵינּוּ: שֶׁהוּא צָרִיךְ בְּכָל־פַּעַם לְעֹלוֹת
מִדְרָגָא לְדְרָגָא כְּמוֹ שֶׁעוֹלִין בְּסֶלֶם,
וּמִחֲמַת־זֶה מִתְגַּבְּרִין וּמְשִׁתַּחֲוִין וּמִתְפַּשְׁטִין
כְּנִגְדּוֹ כִּלְכֶךָ בְּכָל־פַּעַם.

וְזֶהוּ (שָׁם): "וְהִנֵּה מְלֹאכֵי אֱלֹקִים עוֹלָיִם
וַיּוֹרְדִים בוֹ". "מְלֹאכֵי אֱלֹקִים" - הֵם
הַעוֹבְדֵי־הַשָּׁם שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְמְלֹאכִים.

"עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים בוֹ" - בְּזֶה ה'סֶלֶם. כִּי כָּל
עֲלִיַּתְם וַיּוֹרְדַתְם, הוּא בְּבַחֲיַנֵּת
ה'סֶלֶם הַזֶּה, שְׁמִי שֶׁהוּא פֶקֶח וּמֵאֲמִין לְדְבָרֵי
הַצְּדִיק: "שְׂאִין זֶה נְפִילָה בְּלָל!" וּמִתְחַזֵּק
וּמִתְגַּבֵּר - הוּא עוֹלָה עַל־יַד־זֶה לְמִדְרָגָה
הַגְּבוּהָ יוֹתֵר. וְלִהְפֹךְ מִי שְׂאִינוֹ מִתְחַזֵּק - הוּא
יֹרֵד חֲסִי־וְשָׁלוֹם עַל־יַד־זֶה.

וְזֶהוּ (פְּסוּק יג): "וְהִנֵּה ה' נֹצֵב עָלָיו וַיֹּאמֶר"
וְכוּ' - שֶׁהַבְּטִיחוֹ בְּכֹמָה הַבְּטָחוֹת.

כִּי מִחֲמַת ש'יעֲקֹב שֶׁהוּא 'אִישׁ־הַיִּשְׂרָאֵלִי
הַפְּשִׁר' עֹמֵד בְּנִסְיוֹן, וְלֹא הִנִּיחַ אֶת
מְקוֹמוֹ עַד שֶׁעָלָה לְמִדְרָגָה שְׁנִיָּה - עַל־כֵּן
הַבְּטִיחוֹ הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ (פְּסוּק טו): "שִׁיְהִיָּה עִמּוֹ
וְכוּ', וְשֹׁמְרֵתִיךָ בְּכָל אֲשֶׁר תִּלְךָ וְכוּ'".

שֶׁהַבְּטִיחוֹ: שֶׁאִף־עַל־פִּי שִׁיעֲבֹר עָלָיו עוֹד
כְּהִנֵּה וְכִהְנֶה, אָבֵל הַשָּׁם־
יִתְבָּרַךְ יִשְׁמְרֵהוּ בְּכָל־עֵת בְּכָל אֲשֶׁר יִלְךָ, עַד
אֲשֶׁר יִבְיָאֵהוּ לְמִדְרָגָתוֹ הָעֲלִיּוֹנָה בְּשָׁלְמוֹת.

בְּבַחֲיַנֵּת (שָׁם): "כִּי לֹא אֶעֱזָבֶךָ עַד אֲשֶׁר אִם
עֲשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לָךְ" -
"בְּשִׁבְלֶךָ". דִּהְיִנּוּ: מַה שֶּׁדָּבַר עִם הַצְּדִיק־
אֵמֶת, אֶת כָּל הַמִּדְרָגוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת שִׁיזְכְּנוּ
בְּרַחֲמֵי הַמְּרַבִּים.

טז.

(לקוטי־הלכות, פְּקוּדוֹן וְאֶרְבָּעָה שׁוֹמְרִים ד, יט-כב)

עַל־כֵּן רָאָה שָׁם "סֶלֶם מְצֵב אֶרֶצָה
וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה" (בְּרֵאשִׁית

כח, יב) - הֵינּוּ שֶׂרָאָה: שֶׁהָאָדָם וְכָל הַתְּלוּי בוֹ
וְנִלְוָה אִלָּיו, הַכֹּל בְּבַחֲיַנֵּת "סֶלֶם מְצֵב אֶרֶצָה
וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה", כִּי כָּל דְּבָר יֵשׁ לוֹ
שָׂרֵשׁ לְמַעְלָה.

וְאִף־עַל־פִּי שֶׁבְּכָאֵן הַדְּבָר "מְצֵב אֶרֶצָה"
- כִּי מְלַבֵּשׁ בְּאֶרְצֵיּוֹת

וּגְשָׁמִיּוֹת; אָבֵל "רֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה" -
 כִּי יֵשׁ בּוֹ חֲכָמָה וְשִׁכְל' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רֹאשׁ',
 שֶׁמִּגִּיעַ עַד לַשָּׁמַיִם לְמַעַלְהָ לְמַעַלְהָ.

כִּי 'שָׁמַיִם וָאָרֶץ', הֵם בְּחִינַת 'פְּנִימִיּוֹת
 וְחִיצוֹנִיּוֹת'. וְעַל־כֵּן הָאָדָם הוֹלֵךְ בְּקוֹמָה
 זְכוּפָה בֵּין הַשָּׁמַיִם וּבֵין הָאָרֶץ, כִּי הוּא "סֵלֶם
 מִצֵּב אֶרֶץ" - בְּבְחִינַת 'חִיצוֹנִיּוֹת', כִּי מְלַבֵּשׁ
 בְּגוּד'. אָבֵל "רֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה" -
 שֶׁהוּא ה'שִׁכְל', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֲלִיּוֹנוֹת
 הַדְּבָר', בְּחִינַת 'פְּנִימִיּוֹת', כִּי הָאָדָם צָרִיךְ
 לְקַשֵּׁר הַכֹּל לְשִׁרְשׁוֹ.

יז.

(לְקוֹטִי־הַלְכוֹת, מַעֲקָה וְשִׁמִּירַת־הַנֶּפֶשׁ ז, ב)

ה'עֲזוֹת־דְּקַדְשָׁה' הוּא בְּחִינַת 'סֵלֶם' - כִּי
 אִי־אֶפְשָׁר לְהִתְקַרֵּב
 אֶל הַקְּדוּשָׁה, וְלַעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, כִּי־אִם
 עַל־יְדֵי 'עֲזוֹת', כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר שָׁם (לְקוֹטִי־מִוְהָר"ן
 ח"א כב) עַל פְּסוּק (שְׁמוֹת טו, יג): "נִהְלַתְּ בְּעִזָּךְ
 אֶל גִּוֵּה קְדוֹשֶׁךְ".

עַל־כֵּן עָקַר בְּחִינַת ה'סֵלֶם' לְעֲלוֹת מִדְּרָגָא
 לְדְרָגָא - הוּא בְּחִינַת 'עֲזוֹת־
 דְּקַדְשָׁה'.

גַּם 'סֵלֶם' בְּגִימַטְרִיא 'קו"ל', כְּמוֹבָא (סְפָר־
 הַקְּנָה; צִיּוּנִי; הַרוֹקֵם; וְעוֹד), שֶׁהוּא עָקַר בְּחִינַת
 'עֲזוֹת־דְּקַדְשָׁה', בְּחִינַת (תְּהִלִּים סח, לד): "הֵן
 יִתֵּן בְּקוֹלוֹ קוֹל עִז" [וְכַמְבָּאָר שָׁם בְּתוֹרָה כב].

וְזֶהוּ בְּחִינַת ה'סֵלֶם' שֶׁרָאָה יַעֲקֹב אֲבִינוּ
 בְּמִקוֹם הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
 (בְּרֵאשִׁית כח, יב): "וַהֲנֵה סֵלֶם מִצֵּב אֶרֶץ
 וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה, וַהֲנֵה מִלֵּאכֵי
 אֱלֹקִים עֲלֵימ וַיְרִידִים בּוֹ".

כִּי 'יַעֲקֹב' בְּחִינַת 'קוֹל', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שָׁם כז,
 כב): "הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב".

וְזֶהוּ: "הֵן יִתֵּן בְּקוֹלוֹ קוֹל עִז" - רֹאשִׁי־
 תְּבוֹת 'עֵקֶב' ב'. עַל־כֵּן הוּא דִּיקָא
 רָאָה ה'סֵלֶם מִצֵּב אֶרֶץ" - שֶׁדָּרַךְ בּוֹ עוֹלִין
 מִדְּרָגָא לְדְרָגָא מ'אָרֶץ' ל'שָׁמַיִם', מ'נִגְלָה'
 ל'נִסְתָּר' [עִינֵשׁם בְּפָנִים דְּבַר נִפְלָא בְּעֵינֵי בַּיִת'
 וְהַעֲלִיָּה' עַל גְּבִי, שְׁזָה בְּחִינַת 'שָׁמַיִם וָאָרֶץ', נִגְלָה
 וְנִסְתָּר].

וְכַל־זֶה רָאָה בְּמִקוֹם הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ'
 שֶׁעוֹמֵד עַל ה'אֲבָן־שִׁתִּיָּה', כִּי
 הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ' כְּלוּל מ'תוֹרָה וְתַפְלָה' וְכוּ'.
 וְעַל־כֵּן הָיָה כְּמָה מִדְּרָגוֹת וּמַעֲלוֹת בְּכֹל
 הָעֲזָרוֹת וְהַהִיכָל - כִּי שָׁם עָקַר הָעֲלִיּוֹת
 מִדְּרָגָא לְדְרָגָא.

וְעַל־כֵּן שָׁם בְּמִקוֹם הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ', רָאָה
 ה'סֵלֶם מִצֵּב אֶרֶץ", שֶׁהוּא
 בְּחִינַת 'עֲזוֹת', בְּחִינַת 'קוֹלוֹת דְּקַדְשָׁה' -
 שֶׁדָּרַךְ שָׁם עוֹלִין מִדְּרָגָא לְדְרָגָא מ'אָרֶץ'
 ל'שָׁמַיִם'.

"וְהָיָה זִרְעֶךָ כְּעֵפֶר הָאָרֶץ, וּפְרֻצַת יָמָה
 וְקַדְמָה וְצַפְנָה וְנִגְבָּה" (בְּרֵאשִׁית כח, יד)

יח.

(ח"א ס, ח)

"יִתֵּן בְּעֵפֶר פִּיהוּ אוֹלֵי יֵשׁ תְּקוּנָה" (אִיכָה ג,
 כט). 'עֵפֶר' הוּא בְּחִינַת ה'עֵדֶר
 הַדְּבוּר', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה כט, ד): "וּמַעֲפָר
 תִּשָּׂא אִמְרַתְךָ".

הֵינּוּ: שֶׁצָּרִיךְ לִתֵּן בְּחִינַת ה'דְּבוּר', לְהַתִּיר
 פֶּה אֱלֹמִים" (סְנִיחֵדְרִין ק. מִנְחוֹת צח).
 וְעַל־יְדֵי־זֶה בָּא 'פֶּה הַדְּבוּר' ל'קוּוֹי ה'
 (יִשְׁעִיָּה מ, לא), שֶׁהֵם 'כְּלֵי הַהוֹלָדָה'.

וזהו: "אולי יש תקנה" - פדי שיגיע
הדבור ל"קווי ה".

וזהו (בראשית כח, יד): "והיה זרעה בעפר
הארץ" - כי ה'הולדה' תלויה, על-
ידי בחינת (איכה ג, כט): "יתן בעפר פיהו"
הנ"ל (עי' בפנים).

מהזמן, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום-אחר
(ח"ב עט הנ"ל), כי 'יעקב' היה בבחינת
'למעלה-מהמקום', 'למעלה-מהזמן', וזה
בחינת 'שבת', כנ"ל.

נ.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאה ו, כד)

"יעקב היה מטתו שלמה" (שבת קמו. ויקרא-
רבה לו, ה), ועל-כן נתברך (בראשית
כח, יד): "והיה זרעה בעפר הארץ" ויקא,
"ופרצת ימה וקדמה צפנה ונגבה" (שם),
"שהוא נחלה בלי מצרים", כמו שאמרו
רז"ל (שבת קיח:).

כי הוא זכה לתקן 'חטא אדם-הראשון'
ביותר, עד שסוף-כל-סוף יגמר את
שלו, כי "בית האחרון יהיה בבחינת יעקב"
כמו שאמרו רז"ל (פסחים פח.) - כי הוא מעלה
'עפר הארץ' שהוא 'תכלית המקום הגשמי',
עד 'שרש המקום', שהוא בחינת 'מקומו של
עולם'.

ועל-כן נתבשר: "והיה זרעה בעפר
הארץ, ופרצת ימה וקדמה" וכו'
- שבכל המקומות שירדו ישראל, יברר
ויעלה אותם משם, בבחינת (דברים ל, ד): "אם
יהיה נדחה בקצה השמים, משם יקבצו"
וכו' - כי כל-זה מרמז על ה'גואל-צדק'
שיצא ממנו, שהוא מאיר בכל דור ודור, בכל
זרע ישראל, לשמחם ולחזקם בכחו הגדול
ובעצותיו העמקות.

עד שיעלה אותם מכל המקומות הרעים
שבעולם שנדחו לשם, ששם התגברות
'היכלי-התמורות' מאד. ומכלם יקבצם
ויעלה אותם ויתקנם, בבחינת: "ופרצת ימה
וקדמה" וכו'. שזהו בחינת (תהלים קז, ב-ג):

ט.

(לקוטי-הלכות, ציצית ג, יח)

'שבת' הוא בבחינת 'למעלה-מהמקום',
ואז מקשרין ומעלין כל
ה'מקומות' לבחינת 'למעלה-מהמקום',
בבחינת (שמות טז, כט): "אל יצא איש ממקומו
ביום השביעי", כי "כל אחד קונה שביטה
במקום ששבת" (ערובין מא,; מה:).

כי 'המקום שעומד בו', כשמגיע יום
השבת' נתקדש ב'קדשת שבת',
בבחינת (שם ג, ה): "כי המקום אשר אתה
עומד עליו אדמת קדש הוא" - כי ה'מקום'
נתקדש ועולה ונתקשר בבחינת 'למעלה מן
המקום', כי "בשבת עולין כל העולמות
ממקומן למעלה למעלה" (פרי-עץ-חיים, 'שער-
השבת' הקדמה).

וזה בחינת (שבת קיח:): "כל המענג את
השבת, נותנין לו נחלה בלי מצרים" -
זה בחינת 'למעלה מן המקום', שאין שם
שום מצר ודחק, שזה בחינת (ישעיה נח, יד):
"נחלת יעקב", שנאמר בו (בראשית כח, יד):
"ופרצת ימה וקדמה" וכו' (שבת שם).

כי היה 'למעלה-מהמקום', בבחינת (שם
פסוק יא): "ויפגע במקום" כנ"ל. וכן
היה 'למעלה-מהזמן', בבחינת (שם): "ויקלן
שם כי בא השמש", "שלא בעונתה"
(בראשית-רבה סח, י), זה בחינת 'למעלה-

"יאמרו גאולי ה' וכו', ומארצות קבצם ממזרח וממערב וכו'".

נא.

(לקוטי הלכות, בשר-בחלב, ג, ג'ד)

על-כן 'סבות' הוא בחינת 'יעקב', בחינת (בראשית לג, יז): "ויעקב נסע סבתה" פמזבא (טור ארח-חיים סימן תיז) - כי ב'יעקב' נאמר (שם כח, יד): "ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה", בחינת "נחלה בלי מצרים" (שבת קיח), שזה בחינת 'סבה', שהקדשה מתפשטת גם בחוץ, כי הכל נכנס אל הקדשה עכשו, על-ידי ה'תשובה של יום-הכפורים', שאז זוכין לעלות לבחינת 'איה'.

גם זה מרמז בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (חיי מוהר"ן רז) על ענין ישיבתו באומאן: שזה בחינת (ישעיה לג, כד): "ובל יאמר שכן חליתי" וכו' - דהינו: כשנתוסף אבן אחת, דהינו: נפש אחד' שחוזר בתשובה ונתקרב להשם-יתברך - אזי נתרבין הפתים עד אין קץ.

ואמר אז רבנו ז"ל (חיי מוהר"ן רה): שעל-ידי-זה מכניסין לפנים, גם ה'נפשות' שהיו משלכין בחוץ, בבחינת (איכה ד, א): "תשתפכנה אבני קדש בראש כל חוצות" - כי עכשו כשנתרבין מאד ה'פתים', אזי ממילא נכנסין גם הם לפנים וכו' וכו'.

וזהו בחינת 'סבה', שעכשו נתרחב 'גבול-הקדשה' גם בחוץ, כנ"ל.

נב.

(לקוטי הלכות, מצרנות, ד, ג)

על-כן אמרו רז"ל (שבת קיח): "כל המענג את השבת נוהגין לו נחלה בלי

מצרים" - כי 'שבת' הוא בחינת ה'צדיק' ה'ראש-בית', כמבאר שם בהתורה (ח"ב טז).

ועל-כן על-ידי 'שבת', נתבטלין ה'מצרים' - כי על-ידי ה'צדיק' ה'ראש-בית', בחינת 'שבת', נמשך ה'יסוד-הפשוט', שעושה 'שלוש' בין כל ה'ארבעה-יסודות', שיתנהגו במזג-השונה, ולא יהיו מצרים זה לזה.

וכפי 'בטול המצרים' שבין ה'ארבעה-יסודות' - כמו כן נתבטלין ה'מצרים' של 'גבולי-הקדשה', ונתבטלין כלם להרחיב 'גבולי-הקדשה', להגדיל 'שם השם', שהוא 'שרש הארבעה-יסודות' כמו שיהיה לעתיד, שאז יתקיים (בראשית כח, יד): "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה", שהוא בחינת "נחלת יעקב" (ישעיה נח, יד), ששמר את ה'שבת' שהיא "בלי מצרים".

"והנה אנכי עמך" (בראשית כח, טו)

נג.

(ח"ב סח)

הצדיק צריך להראות למי שהוא למטה מאד בדיוטא-התחתונה לגמרי - שעדין הוא סמוך להשם ממש, כפי-כול, ולעוררו ולגלות לו: "השם עמך, ואל תירא ואל תפחד ואל תחת, כי הוא יתברך עמך ואצלה וקרוב לך ממש, כי מלא כל הארץ כבודו!" (ישעיה נ, ג).

על-כן אפלו אם האדם נופל חס-ושלום, למקום שנופל, רחמנא-לצלן, והוא בשפל המדרגה התחתונה ממש - גם משם יוכל לדבק את עצמו בהשם, ולשוב אליו יתברך, כי "מלא כל הארץ כבודו".

כד.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאָה ו, כד)

וּבְשֵׁרוֹ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ (בראשית כח, טז): **"וְהָיָה אֲנֹכִי עִמָּךְ"** - שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ עִמּוֹ תָּמִיד בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה עָקַר הַכַּח לְבָרַר וּלְהַעֲלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי שִׁיּוּדְעִין שֶׁבְּכָל מְקוֹמוֹת מְמַשְׁלָתוֹ וְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ עִמּוֹ תָּמִיד, אֲפֹלוּ בְּמְקוֹמוֹת-הַחִיצוֹנִים חִס-וְשָׁלוֹם, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת (תהלים כג, ד): **"גַּם כִּי אֵלֶיךָ בָּגִיא צַלְמוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי אַתָּה עִמָּדִי"**.

כה.

(עלים-לתרופה, מוצאי-שבת שירה תקצ"ה)

וּבְפִרְט שָׂרְבְנוּ ז"ל אָמַר אֵלֵי בְּפִרְטוֹת:
גָּאֵט אִיז מִיט דִיר! בִּי דִיר! שָׂרְעַק
זִיךְ נִישְׁט! [השם עמך! ואצלך! אל תפחדו].

כו.

(עלים-לתרופה, מוצאי-שבת שמות תקצ"ו)

גְּעוּוֹאֲלֵד! שָׂרְעַק דִיךְ נִישְׁט מִיִּין לִיב
קִינֵד! שָׂרְעַק דִיךְ נִישְׁט! גָּאֵט
אִיז מִיט דִיר בְּאַמַּת! [אָהוּ! אַל תִּפְחָד בְּנִי חֲבִיבִי! אַל תִּפְחָד! הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ עִמָּךְ בְּאַמַּת!]

זְכוּר מַה שֶׁאָמַר אֲדוֹנֵנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ ז"ל:
גָּאֵט אִיז גְּרוּיִם, מָעַן וַיִּיָּסַט
גָּאֲרִנִּישְׁט! אֲפִילוּ אֵייעֶר זֶאךְ, וּוּאֹהֵיךְ
אֵיטְלִיכֶער אִיז גְּעִפּאַלֵן, אָבֵל יֵשׁ עֲנִין
שְׁנַת־הַפֶּךָ הַכֹּל לְטוֹבָה! [השם-יתברך הוא גדול, לא יודעים כלום! אפלו ענין שלכם, בכל-מקום שנפל כל אחד, אבל יש ענין שנתיפה הכל לטובה].

כז.

(עלים-לתרופה, ערב-שבת קדש בלק ת"ר)

וְאִיךְ צָעַק בְּקוֹלוֹ-הַקְּדוֹשׁ וְאָמַר: גָּאֵט אִיז
מִיט דִיר! בִּי דִיר! נַעֲבֵן דִיר! שָׂרְעַק
דִיךְ נִישְׁט! דוּפֶע אויף מִיִּין כַּח! קִיִּין יֹאוֹשׁ

אִיז גָּאֲרִנִּישְׁט פֶּאֲרֵהאַנְדֵן! [השם-יתברך עמך! אַתָּה! אַצְלֵךְ! אַל תִּפְחָד! סָמַךְ עַל כַּחִי! אִין שׁוֹם יֹאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלְלוּ!]

וְתֵאֱמִין לִי בְּנֵי חֲבִיבֵי: שְׁכַל אַלּוֹ הַדְּבוּרִים
נֶאֱמְרוּ אֵלֶיךָ בְּפִרְטוֹת.

כח.

(עלים-לתרופה, א' קרח תר"א)

וְעַדִּין הַשֵּׁם אַתָּנוּ, וְעַמָּנוּ, וְקָרוֹב אֲצַלְנוּ
תָּמִיד תָּמִיד! - גָּאֵט אִיז מִיט דִיר!
שָׂרְעַק דִיךְ נִישְׁט מִיִּין קִינֵד! - גְּלִיב מִיר: אַז
מִיִּיעַ רִיִּיד זְעַנְעֵן דוֹרְךְ אָמַת! אַז דְּעַר רַבִּי
עָלִיו הַשָּׁלוֹם מִיִּנְט טֶאקֶע דִיךְ! - אִיךְ זָאג
דִיר פֿון זֵינְעֵט וּוְעַנְן: גָּאֵט אִיז מִיט דִיר!
ס'זוּעֵט אַלְץ נְתִיפֶךָ לְטוֹבָה וּוְעַרְן!

[ועדין השם אתנו, ועמנו, וקרוב אצלנו תמיד תמיד! - השם-יתברך עמך! אל תפחד בני! - תאמין לי: שדברי הם אמת הנכונה! שהרבי עליו-השלום כנון באמת עליך! - אני אומר לך משמו: השם-יתברך עמך! הכל יתהפך לטובה!]

"וַיִּיקֶץ יַעֲקֹב מִשְׁנָתוֹ, וַיֹּאמֶר אֲכֵן יֵשׁ ה'
בְּמָקוֹם הַזֶּה וְאֲנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי" (בראשית כח, טז)

כט.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאָה ו, כד)

"וַיִּיקֶץ יַעֲקֹב מִשְׁנָתוֹ, וַיֹּאמֶר אֲכֵן יֵשׁ ה'
בְּמָקוֹם הַזֶּה וְאֲנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי"
(בראשית כח, טז).

"וְאֲנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי" - זֶה בְּחִינַת (בְּחִינַת-עוֹלָם יג, מה): "תִּכְלִית הַיְדִיעָה דְּלֹא נִדְעַ", שֶׁהוּא בְּחִינַת ה'מְקוֹם', בְּחִינַת 'פְּתֵר', בְּחִינַת 'הַמְסִדֵר וְהַמְיֻשָּׁב', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַמְעַבֵּב'.

ל.

(לקוטי הלכות, מתנה ומתנת שכיב-מרע ד, יב - על פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כה, 'אחוי לן מנא')

"וייקץ יעקב משנתו, ויאמר: אכן יש ה' במקום הזה, ואנכי לא ידעתי"
 (בראשית כח, טז) - הינו: כשהקיץ משנתו וצערן שהיה לו בעת שהתפשטו פנגדו כל-כף, אז אמר: **"אכן יש ה' במקום הזה, ואנכי לא ידעתי"** - כי נדמה לי כאלו אין שם השם-יתברך, כי ה'דמיונות' רצו לבלבל אותי, כאלו אין שם השם-יתברך, ורצו להפיל אותי חסיון-שלום.

ומה גדלו חסדי-השם, אשר עזרני עד כה לעמד על עמדי, עד שנודע לי כי באמת "יש ה' במקום הזה" - כי באמת לא היה 'נפילה' כלל, רק שהתפשטו פנגדי מחמת שהייתי צריך לעלות למדרגה גבה יותר, ולהתקרב להשם-יתברך בהתקרבות יותר.

"אין זה פי אם בית אלקים, וזה שער השמים"
 (בראשית כח, יז)

"וזה שער השמים" - מקום תפלה לעלות תפלתם השמימה. ומדרשו (בראשית-רבה סט, ז: ירושלמי ברכות פ"ד ה"ה) מדרש-תהלים ל, במדרש-רבה ד, יג: תנחומא ויקהל ז: ועוד): **"שבית-המקדש של מעלה, מכון פנגד בית-המקדש של מטה"**. (רש"י)

לא.

(ח"א ז, א)

עקר 'אמונה', בחינת 'תפלה', בחינת 'נסים', אינו אלא ב'ארץ-ישראל', כמו שכתוב (תהלים לז, ג): "שכן ארץ ורעה אמונה". ושם עקר עליות התפלות, כמו שכתוב (בראשית כח, יז): **"וזה שער השמים"**.

ועל-ידי-זה דיקא עקר 'השגת-אלהותו', על-ידי הכאת ה'רדיפה' ב'המעבב'.

וזהו שאמר יעקב: "אכן יש ה' במקום הזה, ואנכי לא ידעתי" - שדיקא על-ידי "ואנכי לא ידעתי", בחינת 'המעבב' הנ"ל - על-ידי-זה דיקא השגתי עתה אלהותו כי "יש ה' במקום הזה".

כי דיקא על-ידי 'המעבב', בחינת 'מניעת הידיעה' עד שיתישב - על-ידי-זה משיגין אור האין-סוף וכו', כנ"ל.

וזה בחינת מה שאמרו רז"ל (סוטה כא:): "אין התורה מתקיימת, אלא במי שמשים את-עצמו כאינו יודע" - כי דיקא על-ידי 'העדר-הידיעה', שהוא בחינת 'המעבב' הנ"ל, על-ידי-זה דיקא זוכה ל'השגת-התורה', שהוא 'השגת-המחין'.

וזה בחינת מה שמוכא בדברינו (לקוטי-הלכות, תפלין ה; בית-הפנסת ה): "שדרכו ז"ל היה, לומר בכל-פעם: 'שעתה אינו יודע כלל!' - ואחר-כך באיזה זמן השיג השגות נוראות. וכן כמה פעמים, כל ימי חייו".

כי אצל כל 'ידיעה והשגה', יש בחינת "תכלית הידיעה דלא גידע" וכו', ועין מזה במקום-אחר (שיחות-הר"ן ג).

ועל-ידי-זה דיקא שבטל עצמו וידע שאינו יודע כלל - זוכה אחר-כך להשיג מה שמשגי, מ'העדר-הידיעה' אל ה'ידיעה'.

שזהו בחינת (איוב כח, יב): "והחכמה מאין תמצא" - "מאין" דיקא.

לב.

(ח"א ט, ב)

וידע: "שיש שנים-עשר שבטים, כנגד שנים-עשר מזלות" (שמות-רבה טו, ו; תקוני-זחר לו, נט.), "וכל שבט ושבט, יש לו נסחא מיוחדת, ויש לו שער מיוחד, לפנים דרך שם תפלתו" (שער-הכפונות, דרושי עלינו-לשבח א), וכל שבט מעורר בתפלתו, כח מזלו שב'שנים-עשר מזלות', והמזל מאיר למטה, ומגדל הצמח, ושאר דבריו הצריכים אליו.

וצריך לזה זכות גדול, שיזכה אדם להעלות תפלתו, דרך שער השף לשבטו.

לג.

(ח"א י, א-ב)

עקר גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא, הוא: שגם העכו"ם ידעו שיש אלקים שליט ומושל, כמובא בזהר (יתרו סט): "בד אתא יתרו ואמר (שמות יח, יא): 'פי עתה ידעתי כי גדול ה' וכו' - בדין אתיקר ואתעלא שמא עלאה".

ולעכו"ם אי-אפשר להם לידע גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא, כי-אם על-ידי בחינת יעקב, כמו שכתוב (ישעיה ב, ה): "בית יעקב לכו ונלכה באור ה'". כי הוא גלה אלקותו של הקדוש-ברוך-הוא יותר משאר האבות.

כי "אברהם קראו הר, ויצחק קראו שדה" (פסחים פח.), ו'שדה' הוא יותר משג ונצרך להעולם מ'הר'. "ויעקב קראו בית" (שם), שהוא מקום ישוב לבני-אדם יותר מ'שדה'.

הינו: ש'יעקב' קרא את 'מקום הבית' המקדש, שהוא 'מקום התפלה'.

(בראשית כח, יז): "בית" - שהוא מקום ישוב לבני-אדם - כי העלה את התפלה מ'הר' ו'שדה', לבחינת 'בית', שיש בו תפיסה לבני-אדם יותר מ'הר' ו'שדה'.

כי בבחינת 'בית', יש גם לעכו"ם השגה, כמו שכתוב (ישעיה נו, ז): "כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים". וכשהוא בבחינת 'בית' - "בדין אתיקר שמא עלאה" כנ"ל.

וזה פרוש (תהלים מח, ב): "גדול ה' ומהלל מאד" - כלומר: אימתי "גדול ה'", כשהוא "מהלל מאד" - "מסטרך דמותא", שהוא בחינת 'עכו"ם'.

כמו שאמרו רז"ל (בראשית-רבה ט, י; זחר בראשית מז.) על פסוק (בראשית א, לא): "והנה טוב מאד", "מאד" - זה מלאך-המנות".

כשהוא "מהלל" מהם - אזי הוא "גדול", כי הוא עקר גדלתו.

ואימתי הוא מהלל מהם: "בעיר אלקינו הר קדשו" (שם) - דהינו: כשבחינת "הר", נעשה "עיר אלקינו", שהוא ישוב בני-אדם, בחינת 'בית', שהוא משג יותר מ'הר' ו'שדה'.

דהינו: כשמעלין את בחינת ה'תפלה', מבחינת 'הר', לבחינת 'עיר' ו'בית' - שאז יש גם לעכו"ם השגה כנ"ל - אז דיקא "גדול ה'" - כי זה עקר גדלתו יתברך, כשגם הרחוקים יודעים ממנו יתברך כנ"ל.

לד.

(ח"א מט, ב-ד)

עקר התפלה תלוי בלב, שישים כל לבו עליה, דהינו: שיקשר מהשבתו היטב לדבורי התפלה.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְגַּלָּה וְנִתְגַּדַּל מַלְכוּתוֹ
 יִתְבָּרַךְ, וְנוֹפֵל מַלְכוּת-
 הָרְשָׁעָה. וְאִזּוּ יֵשׁ עֲלֶיהָ לְבֵיתָא עֲלֵאָה'
 ו'בֵּיתָא תַּתְּאָה' - "שְׁנַשְׁבַּע הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ"
 הוּא (תענית ה.): שְׁלֹא יִכְנַס בִּירוּשָׁלַיִם
 שְׁלֹמֹעַלָה", שְׁהִיא בְּחֵינַת "בֵּינָה לְבָא"
 (תקוני-זוהר יז. פתח אליהו) - "עַד שִׁיבְנָה
 יְרוּשָׁלַיִם שְׁלֹמֹעַלָה", בְּחֵינַת 'תַּפְּלָה', בְּחֵינַת
 'מַלְכוּת'.

"וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית-אֵל,
 וְאוֹלַם לְזֶז שֵׁם הָעִיר לְרֵאשִׁינָה" (בראשית כח, יט)

לה.

(ח בפה)

'אֲגוּזִים' הַנִּקְרָאִים 'לְזוּזִים', רוֹמְזִים
 לְבְּחֵינַת 'לֵאָה', שְׁהִיא בְּעֶרְףָּה,
 שְׁהִיא 'נִקְבָּא רֵאשׁוּנָה' (ספֿרה-הלכותים להאריז"ל,
 כָּאן בְּפִרְשָׁתוֹ). וְאַחֲרֵי-כֵן נִכְנָסִין לְבֵית-
 הַמִּקְדָּשׁ, שְׁהוּא בְּחֵינַת: "יַעֲקֹב קָרָא בֵּית-
 אֵל" (פסחים פח.).

וְזָהוּ שְׁפָרַשׁ רַש"י (שופטים א, כד): "שְׁדָרְךָ
 לְזוּז נִכְנָסִין לְבֵית-אֵל".

וְזָהוּ (ישעיה מ, א): "נַחֲמוּ נַחֲמוּ". שְׁתֵּי
 פְּעָמִים 'נַחֲמוּ' גִּימְטְרִיא 'קָדְקָד',
 שְׁהוּא בְּחֵינַת 'עֶרְףָּה' - שְׁעַל-יְדֵה נִכְנָסִין
 לְבֵית-אֵל.

וְזָהוּ שְׁלֹשָׁה שְׁבוּעוֹת שֶׁהֵם עֲשָׂרִים-וְאַחַד
 יוֹם שְׁבִינְיָה-הַמְצָרִים, וְכַנְגָּדוֹ בְּאֵילָן
 לְזוּז.

בְּשִׁבְלֵי-זֶה נוֹהֲגִין לְאָכַל בִּיצָה בְּסַעֲדָה
 הַמְּפַסְקָת בְּתַשְׁעָה-בָּאָב - כִּי
 הַבִּיצָה נִגְמָרַת בְּעֲשָׂרִים וְאַחַד יוֹם, כְּמֵאֲמַר

חז"ל (בכורות ח. ועין-שם בתוספות): "תְּרַנְגְּלַת
 מוֹלְדַת לְעֲשָׂרִים וְאַחַד יוֹם וְכוּ', וְכַנְגָּדוֹ
 בְּאֵילָן לְזוּז".

וְזָהוּ הָעֶצֶם לְזוּז שְׁיֵשׁ בְּעֶרְףָּה אָדָם, שְׁיִשְׁאָר
 אַחֵר כְּלִיּוֹן הַגּוּף, וְכַמְנוֹ יִתְחַדֵּשׁ בְּנִין
 הַגּוּף בְּשַׁעַת תַּחֲיֵית-הַמָּתִים. וְזָהוּ עֶקֶר
 נַחֲמוּתֵינוּ, בְּחֵינַת "נַחֲמוּ נַחֲמוּ" כַּנְ"ל.

כִּי עַל הַגּוּף נֶאֱמַר (רות ג, יג): "שְׁכַבְי עַד
 הַבֶּקֶר", שְׁהוּא עַת הַתַּחֲיָה. "וְהֵנָּה
 בְּבִקְרָה וְהֵנָּה הִיא לֵאָה" (בראשית כט, כח), הֵינּוּ:
 'עֶצֶם לְזוּז הַנְ"ל - שְׁעַל-יְדֵה נִתְבְּנָה הַגּוּף.

וּבְשִׁבְלֵי "שְׁכָל פּוֹנְתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הָיָה
 בְּשִׁבְלֵי רַחֵל" (בראשית-רבה פד, ה) -
 נֶאֱמַר בְּבִנְי רַחֵל, דְּהֵינּוּ 'יוֹסֵף': "וּלְקָדְקָד
 נָזִיר אָחִיו" (בראשית מט, כו), וּבְבִנְיָמִין כְּתִיב:
 "וּבִין כְּתַפְּיוֹ שְׁכֹן" (דברים לג, יב).

רְמִזָּה: שְׁעַל-יְדֵי בְּחֵינַת 'לֵאָה' שְׁהִיא
 רֵאשׁוּנָה, יָכוֹל לָבוֹא לְבְּחֵינַת
 'רַחֵל'. "קָדְקָד" ו"כְּתַפְּיוֹ" זֶה בְּחֵינַת 'לְזוּז'
 הַנְ"ל. 'עַרְףָּה' גִּימְטְרִיא ש"ג, רֵאשִׁי-תְבוּת:
 "שְׁשִׁבַת נַחֲמוּ" - רְמִזָּה לְהַנְ"ל.

"וַיִּדַּר יַעֲקֹב נְדָר וְגו'. וְהָאֵבֶן הַזֹּאת
 אֲשֶׁר שִׁמְתִי מִצְבָּה" (בראשית כח, כ"ב)

לו.

(ח"א נז, א-ב-ג)

לְחֻקִּים אֲמוּנָה הַנְּפוּלָה, הִיא עַל-יְדֵי
 בְּחֵינַת 'יַעֲקֹב' - הֵינּוּ: עַל-יְדֵי
 'נְדָר', שְׁיִדַּר אִיזְהוּ נְדָר, וִיקָיִם מִיָּד. וְעַל-יְדֵי-
 זֶה יָשׁוּב לְאֲמוּנַת חֻקִּים וְכוּ'.

ו'יַעֲקֹב' הוּא בְּחֵינַת 'נְדָר', שְׁהוּא "רֵאשׁ
 לְכָל הַנְּוֹדִים" (בראשית-רבה ע, א -

על הפסוק: "נָדַר לְאֲבִיר יַעֲקֹב". תהלים קלב, ב, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (בְּרֵאשִׁית כח, כ): "וַיִּדַר יַעֲקֹב נְדָר".

וּכְשֶׁנִּתְתַּקֵּן ה'יָדִים' הַנ"ל עַל-יַדֵי נְדָר, עַל-יַדֵי־זֶה מִתְנוּצְצִים בּוֹ אֲזוּרוֹת הָאֲבוֹת' - כִּי 'נְדָר' זֶה בְּחִינַת 'אֹר יַעֲקֹב, ו'יָדִים' הֵם 'אַבְרָהָם וַיִּצְחָק, שֶׁהֵם יָמִין וּשְׂמָאל'.

וְזֶהוּ: סוֹפֵי-תְבוּת שֶׁל שְׁמוֹת הָאֲבוֹת: 'בַּק"ם' - כִּי סוֹפֵי-תְבוּת שֶׁל "אַבְרָהָם יִצְחָק יַעֲקֹב", הֵם אוֹתֵיזוֹת 'בַּק"ם', נוֹטְרִיקוֹן (תְּהִלִּים פט, כא): "בְּשֵׁמוֹן קָדְשֵׁי מִ'שְׁהֲתִיו", שֶׁהִיא רְמִז בְּחִינַת 'נְדָר'.

כִּי כֵן כְּתִיב בְּנְדַר יַעֲקֹב' (בְּרֵאשִׁית שָׁם, כב): "וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר" וְכוּ, וְכִתִּיב (שָׁם לז), (ד): "וַיִּצַק עָלֶיהָ שֵׁמוֹן" - הֵינּוּ: עַל-יַדֵי ה'נְדָר, מִתְנוּצְצִים עַל הָאָדָם 'אֹר הָאֲבוֹת'.

"וַנִּתֵּן לִי לֶחֶם לֶאֱכַל וּבִגְד לְלַבֵּשׁ" (בְּרֵאשִׁית כח, כ)

לז.

(ח"א כט, ד"ה)

לְתַקֵּן כָּל הָעֵבְרוֹת בְּפִרְטוּיֹת, הֵם רַבִּים מְאֹד וְכָבֵד עַל הָאָדָם. בְּכֵן צָרִיךְ לְתַקֵּן כָּל־לִיּוֹת הַגִּידִים, תְּקוּן-הַבְּרִית. וְעַל-יַדֵי־זֶה נִתְתַּקֵּן מִמִּילָא כָּל הַלְּאוּיִן שֶׁעָבַר, וְנִמְשָׁךְ לָהֶם 'לְבַנוּנִית', וּמְלַבֵּין עֲזוּנוֹתֶיהֶן שֶׁל שֵׁס"ה לְאוּיִן, וּמִשְׁפִּיעַ 'לְבַנוּנִית' בְּשֵׁס"ה גִּידִין, בְּבְחִינַת (קֹהֶלֶת ט, ח): "בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגָדֶיהָ לְבָנִים" [וְעַנּוּ בְּפָנִים עֲנִינוּ תְּקוּן הַבְּגָדִים הַתְּלוּי בָּזָה].

וּבָזָה תְּלוּי 'פְּרִנְסָה בְּלִי טְרַח', עַל-יַדֵי 'תְּקוּן-הַכֶּלֶלִי, שֶׁהוּא 'תְּקוּן-הַבְּרִית' וְכוּ.

וְזֶה שֶׁבִּקֵּשׁ יַעֲקֹב (בְּרֵאשִׁית כח, כ): "וַנִּתֵּן לִי לֶחֶם לֶאֱכַל וּבִגְד לְלַבֵּשׁ" - כִּי זֶה תְּלוּי בָּזָה, כִּי 'פְּרִנְסָה' תְּלוּי בְּבְחִינַת 'בְּגָדִים לְבָנִים'.

וְזֶה (יִשְׁעִיָּה כג, יח): "לֶאֱכַל לְשַׁבְּעָה וּלְמַכֶּסֶה עֵתִיק".

וַיַּעֲקֹב שֶׁהִמְשִׁיךְ 'לְבַנוּנִית', בְּבְחִינַת (בְּרֵאשִׁית ל, לז): "מִחֲשֵׁף הַלְּבָן", עַל-יַדֵי 'תְּקוּן-הַכֶּלֶלִי', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (שָׁם מט, ג): "רֵאשִׁית אוֹנִי" - נֶאֱמַר בּוֹ (שָׁם כח, כז): "יֹשֵׁב אֱהָלִים" - הֵינּוּ: בְּחִינַת 'שָׁמַיִם', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (יִשְׁעִיָּה מ, כב): "וַיִּמְתַּחֵם כָּאֱהָל לְשַׁבַּת".

הֵינּוּ: בְּחִינַת (מְשָׁלִי ל, יט): "דֶּרֶךְ הַנְּשָׂר בְּשָׁמַיִם", בְּחִינַת "זֶהַר הַרְקִיעַ" (דְּנִיָּאל יב, ג), בְּחִינַת (יוֹמָא סח:): "לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית, שֶׁמְלַבֵּין עֲזוּנוֹתֶיהֶן" וְהַדְּמִים שֶׁל שֵׁס"ה גִּידִין, בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיָּה א, יח): "אִם יֵאָדִימוּ כִתּוּלַע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ".

"וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בְּרֵאשִׁית כט, א)

לְבוֹ נִשָּׂא אֶת רַגְלָיו. (רש"י: בְּרֵאשִׁית-רַבָּה ע, ח) כְּשֶׁנִּשָּׂא יַעֲקֹב אֶת לְאָה, בְּשִׁעָה שֶׁהָיוּ מְרַקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין: "הִיא לֵיא". (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה ע, יט)

לח.

(ח"א י, ה"ו-ח)

רְקוּדִין וְהַמְחָאת-כַּף, נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת ה'רוּחַ שֶׁבְּלֵב, כַּנְּרָאָה בְּחוּשׁ, כִּי עַל-יַדֵי 'שִׁמְחַת הַלֵּב' הוּא מְרַקֵּד וּמְכַה כַּף אֶל כַּף.

וְכַמוּבָא בְּתַקּוּנִים (תְּקוּנֵי-זֶהַר נג): "וְהָאִי רוּחָא נָשֵׁב בְּשִׁית פְּרָקִין דְּדְרוּעָא

ובשית פרקין דשוקין". והיא בחינת
המחאת-כף, וביחינת רקודין'.

וזהו בחינת: "לבו נשא את רגליו" (רש"י
בראשית כט, א; בראשית-רבה ע, ח) - על-ידי
ה'צדיק, שהוא בחינת רוח, כמו שכתוב
(במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו", נכנע רוח
גבוה, ונתבטל ה'גאווה, כמו שכתוב (תהלים
לו, יב): "אל תבואני רגל גאווה". ונתבטל
ה'עבודת-אלילים, כמו שכתוב (בראשית יח,
ד): "ורחצו רגליכם", "זה עבודת אלילים"
(רש"י שם).

וכשנתעלה ה'רגליו על-ידי ה'רקודין,
בחינת: "נשא לבו את
רגליו", ונתבטל ה'גאווה, הינו ה'עבודה-
זרה' - על-ידי-זה נמתקין הדינים וכו'.

[ימי-מוהרנ"ת ח"ב סט: והנה בשני ימים-טובים
הראשונים של פסח, זכני השם-יתברך לשמחה גדולה
מאד ברקודין ומחולות, שמחה גדולה מאד וכו'. ותהלה
לקל שמחנו הרבה בעזרת-השם-יתברך בימים אלו.

ורבי מנדיל שהיה עמי כל הדרך, שמח הרבה מאד, ורקד
הרבה מאד, עד אשר תמחו כל הרזאים מהיכן הוא רוקד
הרבה כליכך שלא בדרך הטבע. והם לא ידעו מ"ההוא
רוחא דנשב בשית פרקין" וכו', שמשם נמשכין המחאת
כף אל כף ורקודין, כמבאר בהתורה ואלה המשפטים'
סימן י'.

לט.

(ח"א לב)

"אדני שפתי תפתח" (תהלים נא, ז). והוא
בחינת רקודין של חתנה'.

כי (זהר בא לח): "כל זמן שלא נתונה ל'זווג',
היא אתקריאת נער' (דברים כב, כג), בלא
ה'" - גימטריא: ש"ך דינים" (פרי-עץ-חיים,
שער עמידה פ"א).

"וכד אתתקנת ל'זווג', אתקריאת נערה'
בה"א" (זהר שם) - שנמתקין הדינים
על-ידי ה' אלפי"ן של אהיה שבפינה" (פרי-
עץ-חיים שם).

נמצא: ה'פלה' עדין בבחינות "נער",
בבחינות ש"ך דינים, וצריך
להמתיקה ולתקנה.

וזה נעשה על-ידי רקודין' - כי ה'רגליו'
הם בבחינות נצח ויהוד' (תקוני-זהר יז.
פתח אליהו), והם נתנשאים על-ידי ה'לב,
הינו: על-ידי שמחת הלב, כנראה בחוש:
שעל-ידי שמחת הלב מרקדין.

כמו שכתוב גבי יעקב (בראשית כט, א):
"וישא יעקב את רגליו", ופרש
רש"י: "לבו נשא את רגליו" (בראשית-רבה ע,
ח). ו'לב' הוא בינה, כמו שכתוב (תקוני-זהר
שם): "בינה לבא, ובה הלב מבין".

על-כן צריך לבון ברקודים: להמשיך
ה'אלפי"ן שב'לב', על-ידי
ה'רגליו' - לה'פלה', שהיא בחינת המש
פעמים די"ן, גימטריא ש"ך, גימטריא
נע"ך.

ועל-ידי אור הלב שנמשך לה - נעשית
נער"ה בה"א, ונעשית ה'
פעמים אדנ"י.

וזה בחינת: "אדני שפתי תפתח" - שעל-
ידי ה'שפתיים' שהם נצח ויהוד' -
נפתח ונמתק ה'פלה' בבחינת זווג', ונעשית
בחינת אדנ"י, שהיא נער"ה, שהיא ראוייה
ל'זווג'.

וזה דאיתא במדרש (בראשית-רבה ע, יט):
"כשנשא יעקב את לאה, בשעה

שָׁהִיו מְרַקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין: 'הִיא לֵיא' - לְרַמֵּז לַיַּעֲקֹב: 'הָא לֵאָה'.

הֵינּוּ: כִּי "לֵאָה הִיא עֲלֵמָא דְדָאֵת כְּסִיא" (זהר ויצא קנד), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'לֵב', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים קיט, א): "בְּלִבִּי צַפְנֹתִי אִמְרַתְךָ". וּמִשָּׁם, הַמְתוּק שֶׁל הַדֵּינִים, כְּשֶׁמְשִׁיכִין ה"א מ'הֵלֵב'.

וְזֶה: "הָא לֵאָה" - שֶׁצָּרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ מ'לֵאָה', ה'אֵלֶפֶי"ן' - בְּדִי לְהַמְתִּיק וּלְתַקֵּן אֶת ה'פֶּלֶה'. גַּם הָיוּ אוֹמְרִים: "שֶׁהַפֶּלֶה שָׁמָּה לֵאָה" - שֶׁעַל־יְדֵי בְּחִינַת עֲצֻמָּה, נִמְתְּקָת.

מ.

(ח"א מא - על-פי קצור לקוטי-מוהר"ן; לקוטי-עצות, ש"מחה יב)

עַל־יְדֵי 'רְקוּדִין שֶׁל מְצוּה', שְׁשׁוּתָה 'יִין הַמְשִׁמַּח" (בְּרִכּוֹת לָה. יוֹמָא עוּ: סְנַהֲדְרִין ע.) - כְּגוֹן שְׁשׁוּתָה יִין בְּשֶׁבֶת וַיּוֹם־טוֹב, אוֹ בְּחֻתְנָה שֶׁל מְצוּה', אוֹ בְּשָׂאֵרֵי סְעוּדַת־מְצוּה, וְשׁוּתָה בְּמִדָּה, וְכוּנָתוֹ לְשָׁמַיִם: לְזִכּוֹת לְשִׁמְחַת יִשְׂרָאֵל, לְשִׁמְחַ בְּהַשִּׁיב־יְתִבְרַךְ "אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים" וְכוּ', וְנִתְעוֹרַר לְשִׁמְחָה עַל־יְדֵי־זֶה, עַד שֶׁנִּמְשָׁךְ הַשִּׁמְחָה לְתוֹךְ הַרְגְּלִי, דְּהֵינּוּ: שֶׁמְרַקֵּד מִחֻמַּת שִׁמְחָה. עַל־יְדֵי־זֶה מְגַרֵּשׁ הַחִיצוֹנִים הַנֶּאֱחָזִים בְּהַרְגְּלִין, וּמְמַתִּיק וּמְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים, וְזוֹכֶה לְקַבֵּל כָּל הַבְּרִכּוֹת.

וְה'הַתְּלַהֲבוֹת הַזֹּאת שֶׁל הַרְקוּדִין, הִיא "אִשָּׁה רִיחַ נִיחוּחַ לָה" (ויקרא א).

אָבֵל מִי שֶׁמְרַקֵּד בְּהַתְּלַהֲבוֹת־הַיִּצוֹר' - הִיא בְּחִינַת (ויקרא י, א): "אִשׁ זָרָה", וְהֵינּוּ

שְׁשׁוּתָה הוּא בְּחִינַת "יִין הַמְשִׁכֵּר" (בְּרִכּוֹת וַיּוֹמָא וּסְנַהֲדְרִין שָׁם), שֶׁמִּשָּׁם אֲחִיזַת הַחִיצוֹנִים־ וְשָׁלוֹם. נִמְצָא: 'רְקוּדִין־דְּקַדְשָׁה' מְמַתִּיקִין הַדֵּינִים כְּמוֹ 'פְּדִיּוֹן'.

"וְהָאֵבֶן גְּדֹלָה עַל־פִּי הַבְּאֵר וְגו'. וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב וַיִּגַּל אֶת הָאֵבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר" (בְּרִאשִׁית כט, בִּי)

"וְהָאֵבֶן גְּדֹלָה עַל־פִּי הַבְּאֵר" - דָּא 'אֵבֶן', דְּמִינָה כְּשֶׁלִּי בְּנֵי עֲלָמָא, "אֵבֶן נִגְף וְצוּר מְכַשׁוּל" (עַל־פִּי יִשְׁעֵיהָ ח, יד), דְּקָמָא תְּדִיר עַל־פִּי הָאֵי 'בְּאֵר'. (זהר ויצא קנא:)

"וְהָאֵבֶן גְּדֹלָה עַל־פִּי הַבְּאֵר" - וְסוּד ה'אֵבֶן', הוּא עֲנִין קַשְׁיּוֹת וְהַתְרוּצִים. עַד שֶׁיָּבֵא יַעֲקֹב בְּעַקְבֵי מְשִׁיחָא, וַיַּפּוּצֵץ אֶת הָאֵבֶן כְּפִטְיֵט וַיַּפְצֵץ סְלַע" (וְרַמְיָה כג, כד). "וַיִּגַּל אֶת הָאֵבֶן מֵעַל־פִּי הַבְּאֵר" - בְּלִי קַשְׁיּוֹת. (סְפָר־הַלְקוּטִים לְהַאֲרִיז"ל, פְּרַשְׁת וַיִּצָא)

מא.

(ח"ב יט)

בְּאַמַּת הוּא אֲסוּר גְּדוֹל מְאֹד לְהִיּוֹת 'מַחְקָר' חֲסִי־וְשָׁלוֹם, וְלִלְמַד 'סְפָרֵי־הַחֲכָמוֹת' חֲסִי־וְשָׁלוֹם. רַק הַצְּדִיק הַגְּדוֹל מְאֹד, הוּא יָכוֹל לְהַכְנִים עֲצָמוֹ בְּזֶה, לְלַמַּד ה'שְׁבַע־הַחֲכָמוֹת'. כִּי מִי שֶׁנִּכְנַס בְּתוֹךְ ה'חֲכָמוֹת' הַלְלוּ, חֵס וְשָׁלוֹם, יָכוֹל לִפְלֹא שָׁם.

כִּי יֵשׁ "אֵבֶן נִגְף" (עַל־פִּי יִשְׁעֵיהָ ח, יד) בְּכָל חֲכָמָה וְחֲכָמָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת 'עַמְלֵק', שֶׁעַל־יְדֵי ה'אֵבֶן הַנִּגְף" הַזֶּה, יָכוֹלִין לִפְלֹא חֲסִי־ וְשָׁלוֹם וְכוּ'.

כִּי 'עַמְלֵק' הָיָה פִּילוֹסוֹף וּמַחְקָר וְכַפֵּר בְּעֵקֶר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים כה, יח): "וְלֹא יֵרָא אֱלֹקִים" - דְּהֵינּוּ: שֶׁהוּא רַק נוֹהֵג עַל־פִּי חֲכָמוֹת', וְאֵין לוֹ 'יִרְאָה' כָּלָל.

אָבֵל הַצְּדִיק' כְּשֶׁנִּכְנַס בְּאֵלוֹ ה'שְׁבַע־חֲכָמוֹת' - הוּא מְחַזֵּיק עֲצָמוֹ וְנִשְׁאָר

קיים על עמדו על-ידי 'אמונה, בבחינת (חבוקק ב, ד): "וצדיק באמונתו יחיה".

כי "שבע יפול צדיק וקם" (משלי כד, טז) - הינו: שהצדיק הגדול הולך דרך אלו השבע-חכמות, ואף-על-פי ששם יכולין להחליק ולפל על-ידי ה"אבן נגף", בחינת 'עמלק' פנ"ל, אבל ה'צדיק' - "שבע יפל, וקם", על-ידי 'אמונה' פנ"ל.

וזוה: "שבע יפול צדיק וקם" - סופי-תבות "עמלק", שהוא ה"אבן נגף" של ה'שבע חכמות', שעל-ידו נופלין חס' ושלום. אך ה'צדיק' - "שבע יפול וקם" על-ידי 'אמונה' פנ"ל.

מב.

(לקוטי-הלכות, בכור בהמה-טהורה ג, יג)

ועל-בן 'יעקב' כאשר ראה את 'רחל', שהוא בחינת 'שלמות האמונה' - אז (בראשית כט, י): "ויגל את האבן מעל-פי הבאר" - "כמעביר פקק מעל-פי צלוחית" (בראשית רבה ע, יב).

כי מקדם היה (שם שם, ב): "האבן גדולה על-פי הבאר", שמשם גדלה ה'אמונה' - כי לא היה אפשר לגלות את ה'אמונה' בקל, שגדילתה מן ה"באר מים חיים" (שם כו, יט) - מחמת 'טפת עשו וישמעאל' המעכבים ופוגמים את ה'אמונה'.

אבל בימי יעקב ורחל - אז כבר נדחו 'טפת עשו וישמעאל לחוץ', ואז זכה 'יעקב' לגלות ה'אמונה' בשלמות, שהוא בחינת (שם כט, יז): "רחל יפת תאר ויפת מראה", בחינת (שירי-השירים ד, ז): "בלך יפה רעיתי", בחינת 'אמונה' - בתכלית השלמות.

ואז: "ויגל את האבן מעל-פי הבאר", "כמי שמעביר הפקק מעל-פי צלוחית" - כי עכשו נתגלה ה'אמונה' בשלמות.

מג.

(לקוטי-הלכות, דם א, יב)

"ויגל את האבן מעל-פי הבאר" (בראשית כט, י) - כי "האבן גדולה על-פי הבאר" (שם שם, ב), דהינו: בחינת "לב האבן" (יחזקאל יא יט; לו, כו) שהיה מנח "על-פי הבאר" - שעל-ידי-זה, על-ידי שאין האדם מסלק ממנו חס' ושלום "לב האבן", על-ידי-זה אינו יכול לשאב מים חיים מ'באר-העליון'.

ואי-אפשר לגל "את האבן מעל-פי הבאר" - כי-אם על-ידי 'כסופין והשתוקקות דקדשה', לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד להשם-יתברך ולעבודתו.

ורבי שמעון בר יוחאי זכה לזה, בחינת "ויגל את האבן מעל-פי הבאר" - כי זכה לגלות 'סתרי-אורייתא' היוצאים מ"באר מים חיים" (בראשית כו, יט; שירי-השירים ד, טז).

וזוה בחינת ל"ג בעמר, בחינת "ויגל את האבן" וכו', בחינת (יהושע טו, יט): "גלת עליות וגלת תחתיות" וכו', בחינת (תהלים קיט, ח): "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" וכו'.

מד.

(לקוטי-הלכות, אבדה ומציאה א, ז - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סז, ויבן ה' אלקים את הצלע')

"ויגש יעקב ויגל את האבן מעל-פי הבאר, וישק את צאן לבן"

(בראשית כט, י). **"אבן על-פי הבאר"** - זה בחינת (זהר פנחס רנא): **"עננין דמכסין על עינין"**, שמנח על **"באר מים חיים"** (שם כו, יט).

ויעקב גלל את האבן, והמשיך מים בחינת מים קרים. **"וישק את הצאן"** - שהם הנפשות, בבחינת (משלי כה, כה): **"מים קרים על נפש עיפה"**.

[פמבאר שם בהתורה, ח"א סז, ח: לפעמים יש עיפות אל הנפש וכו'. וצריך להחיותה ולהבריאה, על ידי מים קרים, בבחינת (משלי כה, כה): "מים קרים על נפש עיפה".]

וזה ידוע (ברכות מז: שבת קיד. סוטה כב.): **"שאינו נקרא תלמיד-חכם, אלא על-ידי תורה שבעל-פה"**. כי זה שידע ללמד חמש, אינו נקרא תלמיד-חכם, אלא זה שהוא בקי בגמרא ופוסקים.

וכשלומד בלא דעת' [הינו שלא לשם-שמים (פתב"ד)] - **נקרא לבן, על-שם ערמימיות שנכנס בו, ושונא ורודה את הצדיקים, צדיק-עליון וצדיק-תחתון, כי שכינתא בין תרין צדיקיא יתבא** (זהר ויצא קנג: ויחי רמה:).

הצדיק שחדש זאת התורה שבעל-פה - זה **צדיק-עליון**. וצדיק-תחתון' - זה שלומד החדושין. ו'תורה שבעל-פה' - הינו **שכינתא**, כמו שכתוב (תקוני-זהר יז. פתח אליהו): **"מלכות, פה - ותורה שבעל-פה קרינן לה"**.

וכשהשכינה הנקרא תורה שבעל-פה, באה בתוך תלמיד-חכם שד יהודי' - זה נקרא **גלות-השכינה** - ואז יש לו פה לדבר על צדיק עתק וכו'.

וכשהאדם לומד בקדשה ובטהרה, איזה דין ופסק, שחדש איזה תנא או צדיק אחר - על-ידי-זה נעשה בחינת **נשיקין** בין הצדיק-העליון וצדיק-תחתון'. זה בחינת התדבקות רוחא ברוחא, שמדבקין רוח הצדיק-העליון שחדש זה החדוש, עם רוח הדבור הלומד עכשו זה החדוש.

נמצא: כשלומד אין הלכה שחדשו התנאים, על-ידי-זה נתדבק רוח התנא עם רוח הלומד, ודומה פאלו נושק את-עצמו עם התנא.

"וישק יעקב לרחל וישא את קלו ויבן. ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא ותרץ ותגד לאביה. ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו וירץ לקראתו ויחבק לו וינשק לו ויביאהו אל ביתו ויספר ללבן את כל הדברים האלה. ויאמר לו לבן אך עצמי ובשרי אתה וישב עמו חדש ימים. ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה" (בראשית כט, יא-יב-יג-יד-טו)

מה.

(ח"א יב, א-ב-ג)

יש בחינת יעקב ו'לבן'.

יעקב - הוא הצדיק המחפש חדושין דאורייתא, ולומד תורתו לשמה, וטובו גנוז ושמור וצפון לעתיד, כמו שאמרו רז"ל (ערובין כב.): **"למחר לקבל שכרם"**. ועל-שם ששכרו לבסוף, על-שם-זה נקרא **יעקב, לשון עקב וסוף, שכרו לבסוף.**

ו'לבן - הוא תלמיד-חכם שד יהודי, שתורתו להתיהר ולקנטר. ו"תלמיד-חכם כזה, נבלה טובה הימנו" (ויקרא רבה א, טו).

אבל 'תלמיד-הכם שד יהודי, כשלומד
גמרא או פסק-דין - התנא אינו יכול
לסבל רוחו - פי מי יכול לסבל לנשק עצמו
עם גבלה, כל-שכן שי"גבלה טובה הימנו".

ואפלו צדיקים שכבר הלכו לעולמם -
כשאנו לומדין תורותיהן, על-ידי-
זה נתדבק רוחם ברוחנו, כמו שאמרו חז"ל
(יבמות צז): "שפתותיהם דובבות בקבר" - וזה
על-ידי בחינת 'נשיקה'.

וזה בחינת (בראשית כט, יא-יב) יגיד-טו): "וישק
יעקב לרחל וישא את קלו ויבד. ויגד
יעקב לרחל פי אחי אביה הוא וכי בן רבקה
הוא ותרץ ותגד לאביה. ויהי כשמע לבן
את שמע יעקב בן אחתו וירץ לקראתו
ויחבק לו וינשק לו ויביאהו אל ביתו
ויספר ללבן את כל הדברים האלה. ויאמר
לו לבן אך עצמי ובשרי אתה וישב עמו
חדש ימים. ויאמר לבן ליעקב הכי אחי
אתה".

"וישק יעקב לרחל, וישא קולו ויבד".
פרש רש"י: "שצפה ברוח-הקדש
שאינה נכנסת עמו לקבורה".

"רחל" - בחינת 'תורה שבעל-פה', שהיא
"כרחל לפני גוזזיה" (ישעיה נג, ז),
שהכל גוזזין ופוסקין ממנה 'הלכות', והם
נעשים 'לבושין', כמו שכתוב (משלי כו, כו):
"כבשים ללבושך", כמו שכתוב (ישעיה ג, ו):
"שמלה לכה קצין תהיה לנו".

וזה בחינת: "וישק יעקב" - הוא ה'תנא'.

"לרחל" - היא ה'תורה שבעל-פה'
שחדש. שנשק ודבק את 'רוחו'
ב'רוח-הקדש שבשכינה'.

"ויבד" - שצפה ב'רוח-הקדש' שלו,
שהוציא מפיו והכניס בתוך
ה'תורה שבעל-פה', וראה: שבגלות הזה על-
פי הרב, ה'לומדים' אינם הגונים.

נמצא: שעל-ידי למודם שילמדו - לא
תפנס 'רוח-הקדש של רחל', של
'תורה שבעל-פה' - לקבורה. שאין
"שפתותיו דובבות בקבר" על-ידי למודו של
רשע, ועל-ידי-זה: "ויבד על גלותו".

ועוד: שלפעמים ה'למדן' אומר איזה
חדוש בשם עצמו, ולא בשם
ה'תנא'. נמצא: שעל-ידי-זה אינו נכנס עם
התנא לקבורה, כי אין אומר בשם אומריו.

ואם יקשה לך: הלא תכף כשלומד
ה'למדן, ה'חדוש' של ה'צדיק', היה
לו לחזר בתשובה, ואיך מניח ה'תורה
שבעל-פה' את ה'למדן' לילך ברשעתו!?

תשובה על זה: "ויגד יעקב לרחל, פי
אחי אביה הוא, וכי בן-רבקה
הוא" - פרוש: בשעה שהגיד הצדיק ה'תורה
שבעל-פה' - הגיד אותה בבחינת (הושע יד, י):
"צדיקים ילכו בם, ופושעים יכשלו בם".

וזה: "כי אחי אביה הוא" - "ברמאות"
(רש"י; בראשית-רבה ע, ג), בבחינת:
"ופושעים יכשלו בם".

"וכי בן-רבקה הוא" - "הפשרה" (שם),
בבחינת: "צדיקים ילכו בם".

ולא עוד: "ותרץ ותגד לאביה" - הינו:
זאת הבחינה של "ופושעים יכשלו
בם", בא לו בנקל יותר, כמו שאמרו חז"ל
(סוטה כא: על משלי ת, יב): "אני חכמה שכנתי
ערמה" - "כי כשאדם לומד תורה, נכנס בו
ערמימות".

וְזֶה: "וּתְרִץ" - כְּאָדָם שֶׁרָץ בְּמַהֲירוֹת וּבְנִקְלָה.

"וּתְגַד לְאָבִיָּה" - שֶׁהַתּוֹרָה הִיא מְגֵדַת לְהַלְמֹדֵן 'עֲרֻמִּיּוֹת'.

וְזֶהוּ: "וּתְרִץ וּתְגַד לְאָבִיָּה" - שֶׁהַעֲרֻמִּיּוֹת בָּא בְּנִקְלָה וּבְמַהֲירוֹת יוֹתֵר לְאָדָם. כִּי הַקְּדוּשָׁה צְרִיךְ סִיוֵעַ מְלַעֲלָא, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (שַׁבַּת קד. עבודת־הַזֶּה נה.): "הֲבֵא לְטָהַר מִסִּיעִין לוֹ". אֲבָל הַעֲרֻמִּיּוֹת, 'פּוֹתֶחֱתִין' - "יֵשׁ לוֹ פְּתָחִים הַרְבֵּה" (שם), וּבֵא לוֹ בְּנִקְלָה.

וְאִם יִקְשֶׁה לָּהּ: אִם הַתְּנָא הִיָּה 'צְדִיק גְּמוּר' - אֵיךְ בָּא זֶה הַדְּבַר, שֶׁאָמַר תּוֹרַתוֹ שֶׁיִּכּוֹל לְסַבֵּל שְׁנֵי מִשְׁמְעוֹת: 'מִשְׁמְעוֹת טוֹב', דְּהֵינּוּ: "צְדִיקִים יִלְכוּ בָּם", וּמִשְׁמְעוֹת לְהַפּוֹד', דְּהֵינּוּ: "וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָּם"!

אֲבָל דַּע: שֶׁהַתְּנָא הִיָּה 'צְדִיק־גְּמוּר', וְתוֹרַתוֹ זָכָה מִבְּלִי פְּסֻלָּת, וּמָה שֶׁנִּרְאָה בָּהּ מִשְׁמְעוֹת עֲרֻמוּיּוֹת, זֶה: כִּי כָּל הָעוֹלָם מְקַבְּלִים פְּרִנְסָתָם מִשְׁמַאֲלָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מְשָׁלִי ג, טז): "מִשְׁמַאֲלָה עֶשֶׂר וְכְבוֹד".

בְּשִׁבְלִיָּזָה נִפְלַח הַתְּנָא בְּשַׁעַת אַמִּירַת תּוֹרַתוֹ, לְאִיזָה שְׁגִיאַה דְקָה כְּחוּט־הַשְּׁעָרָה, לְבַחֲנִית 'שְׁמַאֲלָה' - כְּדִי שְׁעַל־יִדִּי־זוֹ, יִקְבַּל שְׁפַע וּפְרִנְסָתוֹ לְעוֹלָם, וְלֹהֲמִשִּׁיךְ לָהֶם עֶשֶׂר וְכְבוֹד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "מִשְׁמַאֲלָה עֶשֶׂר וְכְבוֹד".

אֲבָל מִצַּד הַתְּנָא, אֵינן נִפְתָּל וְעַקְשׁ. וְעַל־זֶה צְרִיךְ הַלְמֹדֵן לִידַע קָדָם לְמוֹדוֹ: "שֶׁבְשַׁעָה שְׁיִזְשֵׁב לְלִמְדָה", "הַצְדִּיק שֶׁבְגוּר־עֵדוֹן צִיַּת לְקַלָּה" (שִׁיר־הַשִּׁירִים ח, יג; זֶהר לָךְ לָךְ צב:).

וְזֶה: "וְיִהִי כְשִׁמְעַ לְבָן אֶת שִׁמְעַ יַעֲקֹב בֶּן אָחִיתוֹ" - הֵינּוּ: כְּשֶׁהַלְמֹדֵן יוֹדַע 'שִׁמְעַ יַעֲקֹב' - שֶׁיַּעֲקֹב בֶּן אָחִיתוֹ, בְּחִינַת 'בְּשָׂרוֹת', שֶׁלְמֹד וְאָמַר זֹאת הַתּוֹרָה בְּכַשְׂרוֹת לְשִׁמָּה, וְיַעֲקֹב, הֵינּוּ הַתְּנָא, צִיַּת לְקַלָּה.

"וְיִרְץ לְקַרְאָתוֹ, וּמַחֲבֵק וּמִנְשֵׁק לוֹ" - הֵינּוּ: שְׁעַל־יִדִּי לְמוֹדוֹ, מִתְדַבֵּק רוּחַ הַתְּנָא בְּרוּחוֹ, זֶה בְּחִינַת 'נְשִׁיקִין'.

"וְיִבִּיאָהוּ אֶל בֵּיתוֹ" - שֶׁמִּבִּיא אֶת רוּחַ הַתְּנָא, לְתוֹךְ הַתּוֹרָה שֶׁלּוֹמֵד עַכְשָׁיו, כִּי שָׁם בֵּיתוֹ.

"וְיִסְפֹּר לְלִבָּן" - לְשׁוֹן 'סִפִּיר וְאוֹר', שֶׁרוּחַ הַתְּנָא מֵאִיר לְהַלְמֹדֵן וּמִבְּאֵר לוֹ "אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה" - פִּרְשׁ רַש"י: "שֶׁלֹּא בָּא אֶלָּא מִתּוֹךְ אָנֶס אָחִיו, שֶׁנִּטַּל מִמֶּנּוּ מְמוֹנּוֹ".

פִּירוּשׁ: שֶׁרוּחַ הַתְּנָא מוֹדִיעַ לְהַלְמֹדֵן: שֶׁלֹּא בָּא הַתְּנָא לְבַחֲנִינָה הַזֹּאת שֶׁיִּסְבַּל תּוֹרַתוֹ מִשְׁמְעוֹת 'עֲרֻמִּיּוֹת', אֶלָּא מִתּוֹךְ "אָנֶס אָחִיו שֶׁנִּטַּל מִמֶּנּוּ", כְּדִי: "בְּשְׁמַאֲלָה עֶשֶׂר וְכְבוֹד" - כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ לָהֶם 'שְׁפַע גְּשָׁמִיּוֹת'.

כְּשִׁידַע הַלְמֹדֵן כְּלִיזָה, יֹאמֵר לְבָן: "אֵךְ עֲצָמִי וּבְשָׂרִי אָתָּה" - דְּהֵינּוּ: שֶׁיִּתְקַשֵּׁר הַלְמֹדֵן עִם הַתְּנָא בְּהַתְקַשְׂרוֹת גְּדוֹל.

"וְיִשָּׁב עִמּוֹ הַדָּשׁ יָמִים", וְיִתְיַשֵּׁב בְּדָבָר עִם רוּחַ הַתְּנָא: אֵיךְ לְחַזֵּר בְּתַשׁוּבָה, לְחַדֵּשׁ יָמָיו שֶׁעָבְרוּ בַחֲשָׁד, בְּבַחֲנִית (תְּהִלִּים קג, ה): "תִּתְחַדֵּשׁ כְּנֶשֶׁר נְעוּרֵיכִי".

"ועיני לאה רבות, ורחל היתה יפת תאר
ויפת מראה" (בראשית כט, יז)

מד.

(ח"א רכז)

מה שהרשעים על-פי-רב מזמרים
'נגונים' של 'יללה ועצבות' - כי הם
בחינת 'נשמת ערב רב', ו"אמא דערב-רב,
היא לילית" (זהר בראשית כז: תקוני-זהר נב. ועוד),
שהיא 'מיללת' תמיד, ועל-פן הם עושים
'נגונים' של 'יללה'.

ומה שדרך בני-אדם למשך אל נגונים
הכלו - כי יניקתם מבחינת (בראשית
כט, יז): "ועיני לאה רבות", מבחינת 'קלקול
הראות', בבחינת: "יהי מארת, חסר" (בראשית
א, יד - הקדמת הזהר א: יא. יב: זהר בראשית יט: לג:
ועוד), "דא לילית" (תקוני-זהר פב:).

ועקר ה'נגון' - הוא מבחינת 'שבת לוי'
שהיו מנצחים בשיר, שהם מ'בני
לאה', ואז פשוט 'לוי' נאמר (בראשית כט,
לד): "הפעם ילוח אישי אלי" - כי על-ידי
שנוכל 'לוי', "שהוא סטרא דנגונא" (זהר
שמות יט.) - על-ידי-זה בחינת ה'המשכה',
שילוח ומשך אליה.

ועל-פן 'נגינה' שנשתלשל ויורד משם,
מבחינת "ועיני לאה רבות", יש
לו כח למשך, בבחינת "הפעם ילוח".

וכשזמרים אלו הנגונים הנ"ל בשבת,
על-ידי-זה מעלין אותם -
כי בשבת נשלים האור, בבחינת (ברכות מג:):
"פסיעה גסה נוטלת מאור עיניו וכו',
ומהדרא לה בקדושא דבי שמשא".

נמצא: שבשבת האור בשלמותו וכו'. ואזי
מעלין ה'נגונים' הנ"ל שיניקתם

אבל 'תלמיד-חכם שד יהודי' - אינו רואה
כל אלה, ואינו שומע "שמע בן-
אחותו", "ויאמר לו אחי אתה" - ש'לכן'
חושב ואומר: שגם ה'תנא' לא אמר תורתו
אלא ב'ערמימיות', ואין בה שום צד
'בשרות', וחושב: "שהוא אחיו ברמאות",
שכלו רמאות חסוּשלוּם, ואינו רוצה לחזר
בתשובה, ודובר "על צדיק עתק בגאווה
ובוז" (תהלים לא, יט).

"וישק יעקב לרחל וישא את קלו ויבך"
(בראשית כט, יא)

לפי שבא בידים ריקניות, אמר: אליעזר עבד אבי
אבא היו בידיו נזמים וצמידים ומגדנות, ואני
אין בידים בלום. לפי שדרך אליפז בן עשור וכו'.
(רש"י: בראשית-רבה ע, יב)

מו.

(אבני-ה-ברזל, שיחות וספורים מרבי נחמן
מטולטשין ז"ל טו; טיח-שרפי-קדש ח"א תשי)

התאונן אחד לפני מוהרנ"ת ז"ל: "שאין
לו לתן מתנות לארוסתו!"

ונחם אותו מוהרנ"ת ז"ל: "גם יעקב
אבינו עליו-השלוּם לא היה לו
לתן מתנות לכלתו, בעת שפרח מפני עשו
אחיו!"

אמר לו: "מה ענין יעקב אבינו בשבילי?
שאצלו היה הכל רזין עלאין!"

אמר לו: "גם עכשיו יש רזין עלאין".

מ'קלקול ה'ראות' כנ"ל - על-ידי 'שבת',
שהוא בחינת 'תקון-ה'ראות' בשלמות.

ה'עם'. ואסתר ממצע בין שאול ורחל,
'בינונית' היתה.

מח.

(ח"ב סז)

"רחל מבכה על בניה" (ירמיה לא, יד) - זה
בחינת: "עולמתא שפירתא דלית
לה עינין" (זהר משפטים צה.). כי "רחל היתה
יפת-תאר ויפת-מראה" (בראשית כט, יז).

ועל-כן עקר ה'הולדה' של ה'צדיק',
שהוא בחינת 'יוסף', שהיה 'יפה-
תאר ויפה-מראה" (שם לט, ו), בחינת ה'פאר
והיפי של העולם" (זהר ויגש רג.) - הוא
מ'רחל'.

אבל עכשו בגלות אחר החרבן - היא
בבחינת: "רחל מבכה על בניה".
ועל-כן היא בחינת: "עולמתא שפירתא
דלית לה עינין", כי "מאור עינים, נסתלקין
על-ידי הבכיי" (שבת קנא:).

"ברחל בתך הקטנה" (בראשית כט, יח)

מט.

(שיחות-ה'ר"ן קז)

"אסתר בינונית היתה, לא ארבה ולא
קצרה" (מגלה יג.). הענין: שאמרו
רז"ל (שם:): "בשביל צניעות שהיתה ברחל,
זכתה ויצאה ממונה שאול, ובשביל צניעות
שהיתה בשאול, זכה ויצאה ממנו אסתר
המלכה".

וב'רחל' כתיב (בראשית כט, יח): "רחל בתך
הקטנה". וב'שאול' נאמר
(שמואל-א ט, ב): "משכמו ומעלה גבה מפל

"ויהיו בעיניו פנים אחדים באהבתו אתה"
(בראשית כט, כ)

נ.

(ח"ב עט)

נמצא לעיל בפסוק (בראשית כח, יא): "וילך
שם כי בא השמש".

"ויעש משתה. ויהי בערב ויקח את לאה בתו
וגו'. ויהי בבקר והנה היא לאה וגו'.
ויבא גם אל רחל" (בראשית כט, כב-כג-כד-ל)
- ענין רחל ולאה -

נא.

(ח"א כח, בסוף)

בזאת התורה (ח"א כח) מרמז בה כל פונות
פרשת התמיד' שאומרים בבקר (על-
פי פ'רי-עץ-חיים, שער עולם-העשיה פ"ג).

ועל-כן צוה השם-יתברך ברחמיו
להקריב: "עולת תמיד" (במדבר כח,
ו) - להתגבר 'עול'ת תמיד' שבקדשה, שהוא
בחינת "תולעת יעקב" (ישעיה מא, יד), על
ה'תול'ע שבקלפה' וכו'.

ודע: כי כל קרבן עולה, היא בבחינת
'לאה' וכו', ולכן בא 'עולת תמיד'
בנגדה, כדי למתק דיניה, כדי שלא ישלט
וימשל ה'תולעת הטמא', ו'תול'ע' יחזר
ל'עול'ת'. וזה שכתוב: "עולת תמד", כי
'תמ"ד' בגימטריא ד' אלפין שלוקחת 'לאה'
וכו'.

עֵינַיִשׁ היטב, ותדקדק ותראה: שְׂכָלִיזָה
מבאר בהתורה הנ"ל (ח"א כח).

כי מבאר שם: שְׂה'מתנגדים' המחרפין
יראייהשם, זה נמשך מה'אלפין
הנפולים' - שאלו ה'אלפין בקדשה', הם
בחינת 'לאה', ואצלם נעשה מזה בחינת
(ישעיה ז, יג): "המעט מכם הלאות אנשים, כי
תלאו גם אלקים" - "כאלו לואה הקדוש"
ברוך-הוא מלעזר" וכו'.

כי מ'לאה', נעשה אצלם בחינת 'לואה' -
כי הם יונקים מהדינים הקשים
שב'לאה', שמשם אחיזת הקלפות הקשות,
שהם בחינת 'עבודה-זרה'.

וזו מה שמבאר בהתורה הנ"ל: שנופלים
ב'כפירות', בחינת 'עבודה-זרה'.
והתקון: "אנכי תולעת ולא איש" - הינו
בחינת 'תולע דקדשה', שמכניע 'תולע'
דקלפה' וכו'.

נב.

(ח"א לב)

"כשנשא יעקב את לאה, בשעה שהיו
מרקדין, היו מזמרין: 'היא
לוא' (בראשית-רבה ע, יט) - נמצא לעיל בפסוק
(בראשית כט, א): "וישא יעקב רגליו".

נג.

(ח"א מח)

"לפתח ח'טאת ר'בץ" (בראשית ד, ז),
ראשי-תבות 'רח"ל' למפרע
בחזרת-אנפין, בחינת 'ריב', שהיא "ריב
בגלותא, דמתגברין אמין דעלמא" (תקוני-זוהר
מד:), "ריב לשונות" (תהלים לא, כא).

נד.

(ח"ב פה - ענין 'רחל ולאה')

נמצא בפסוק לעיל (בראשית כח, יט): "ויקרא
את שם המקום ההוא בית-אל,
ואולם לזו שם העיר לראשנה".

נה.

(חיי-מוהר"ן תקסג;

לקוטי-הלכות, בשר-בחלב ב, ו)

שמעתי מרבנו ז"ל: שבימי אברהם
אבינו, היתה ה'שכינה' נקראת
בשם 'שרה'. ובימי 'יצחק', בשם 'רבקה'.
ובימי 'יעקב', בשם 'רחל ולאה'. וכן מובא
ב'זהר-הקדוש' מעין זה (וירא קיב. בלק קפו. מובא
בספר 'שערי-אורה', שער ה).

"כי שמע ה' כי שנואה אנכי" (בראשית כט, לג)

נו.

(ח"א יד)

"יוסף איננו, ושמעון איננו" (בראשית מב, לו)
- זה רמז על 'תוכחת השכל'
שמזכיר ה'בעלי-גאווה' הרוצים להתגדל.

"יוסף איננו" - 'יוסף' זה בחינת 'תקון
המענות', על-שם (בראשית ל, כג):
"אסף אלקים את חרפתי". הינו: עדין לא
תקנתם המענות, שהוא לחרפה ולקלון, ויש
לכם להתביש מחמתו.

"ושמעון איננו" - הינו: שעלידי שאין
לך בחינת 'יוסף' - אין לך
בחינות 'שמעון'. ו'שמעון' הוא בחינת (שם
כט, לג): "כי שמע ה' כי שנואה אנכי" - כי
אתה אינך שנוא, כי מחמת שלא תקנת את-
עצמך, בודאי אינך יכול להזכיר אחרים, כי

”הפעם ילֹוּה אישִי אֵלַי וגו’, עַל־כֵּן קָרָא שְׁמוֹ לְוִי” (בְּרֵאשִׁית כט, לד) – ‘שֶׁבֶט לְוִי’

יאמרו לָהּ: ”קִשַׁט עֲצָמָה תַחֲלָה” וכו’ (בְּבֵא־ בתְּרֵא ס:).

וְעַל־כֵּן אֵינָה שְׁנוּא – כִּי הַמּוֹכִיחַ הוּא שְׁנוּא, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲז”ל (כְּתוּבוֹת קה:): ”הַי צוֹרֵבָא מִרְבָּנָן דְּמִרְחָמֵי לָהּ בְּנֵי מִתָּא, לָאוּ מִשּׁוּם דְּמַעְלֵי טְפִי, אֶלָּא מִשּׁוּם דְּלָא מוֹזְבָּח לָהּ בְּמַלְי דְּשִׁמְיָא”.

”וְתִקְרָא שְׁמוֹ שְׁמַעוֹן” (בְּרֵאשִׁית כט, לג)

נח.
(ח"א יג, א)
לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁגָחָה שְׁלֹמָה, אִי־אֶפְשֵׁר אֶלָּא עַד שִׁישְׁבֵּר ‘תְּאוֹת־מְמוֹן’, וְשִׁבִּירְתָּהּ הוּא עַל־יַדֵּי ‘צְדָקָה’.

כִּי אֵי תָא בְּזַהֵר (פְּנִיחָס רכד:): ”רוּחָא נָחַת לְשַׁבְּךָ חֲמִימָא דְלִבָּא, וְכַד נָחַת רוּחָא, לִבָּא מְקַבֵּל לָהּ בְּחֻדָּה דְנִגְנוּנָא דְלִיּוֹאִי”.

”רוּחָא” – זֶה בְּחִינַת ‘צְדָקָה’, שֶׁהִיא ”רוּחַ נְדִיבָה” (תְּהֵלִים נא, יד), עַל־יָדוֹ מְקַרְרִין חֲמִימוֹת ‘תְּאוֹת־מְמוֹן’.

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהֵלִים עו, יג): ”יִבְצֵר רוּחַ נְגִידִים” – שֶׁהַרוּחַ מְמַעֵט תְּאוֹת הַנְּגִידוֹת וְהַעֲשִׂירוֹת’.

”נִגְנוּנָא דְלִיּוֹאִי” – זֶה בְּחִינַת ‘מִשְׁאֵ־וּמְתָן בְּאִמוּנָה’ – שֶׁ”שְׂמִיחָ בְּחֻלְקוֹ” (אָבוֹת פ”ד מ”א), וְאֵינּוּ אֶץ לְהַעֲשִׂיר. כִּי הַנְּגִינָה זֶה הַ‘מִשְׁאֵ־וּמְתָן’, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שָׁם פא, ג): ”שָׂאוּ זְמֵרָה וּתְנֹו תַף”.

”חֻדָּוָה” – זֶה שֶׁ”שְׂמִיחָ בְּחֻלְקוֹ”.

נד.
(שיחות הר”ן מד)

בְּעֵינָיִן הַשֵּׁם שֶׁל אָדָם: הַשֵּׁם הוּא דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד. וְדַבֵּר הַרְבֵּה מְזַה.

גַּם דַּבֵּר עֲמָנוּ: מַעֲנִין הַפְּסוּקִים שֶׁנִּזְכָּרִין לִזְמַר קֹדֶם ”יִהְיֶוּ לְרִצּוֹן, הַמִּתְחִילִין וּמְסִימִין בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁל שְׁמוֹ”.

(אֲלֵי־הַרְבֵּה אֲרַחֲחִיִּים קַכב; סִפֵּר ‘קְצוֹר שֶׁל”ה’ בְּסוּפּוֹ, אֶמְסַטְרָדֶם שְׁנַת תס”א; זֶרַע־קֹדֶשׁ פְּרִשְׁת שְׁמוֹת, בְּשֵׁם הַקְּדָמוֹנִים).

וְאָמַר: שִׁיזְדַּע לְבָאֵר כָּל הַשְּׁמוֹת שֶׁל אוֹתָן שֶׁעָמְדוּ סְבִיבוֹ הֵיכָן הֵם רוֹמְזִים.

וּבִיזְתֵר מִרְבֵּי שְׁמַעוֹן (תְּלַמִּידוֹ וְשִׁמְשׁוֹ) דַּבֵּר הַרְבֵּה. ‘שְׁמַעוֹן’ הִיא צְרוּפָה: ‘עוֹן’ מִ”ש’. וְלֹא רָצָה לְבָאֵר בְּאוֹר הַדְּבָר, וְאָמַר: שֶׁצְרוּפָה הַנַּ”ל, זֶהוּ מְמַשׁ כָּל עֵינָנוּ וּבְחִינַתּוֹ שֶׁל ‘רְבִי שְׁמַעוֹן’.

וְאָמַר: ”שָׂאֵל תִּטְעָה אִם אָמַר לָהּ הֵיכָן אַתָּה מְרַמֵּז, שְׁגַם אָדָם אַחֵר שֶׁשְׁמוֹ כְּשִׁמְךָ אַחֲזִיתוֹ גַּם־כֵּן שֵׁם, אֵל תֹּאמַר כֵּן”!

וּמְכַלְכֵּל דְּבַרְיוֹ הִבְנוּ: ”שֶׁכָּל אֶחָד כְּפִי עֵינָנוּ וּמְדַרְגָּתוֹ וּבְחִינַתּוֹ, כֵּן יֵשׁ לוֹ אֵיזָה צְרוּפָה וְרַמְזוֹ”. וְהוּא יוֹדַע כְּלִיזָה הֵיטֵב לְאִמְתּוֹ.

נט.
(ח"א רכו)

עֵקֶר הַנְּגוּן, הוּא מִבְּחִינַת ‘שֶׁבֶט לְוִי’ וְכוּ’ – נִמְצָא לְעֵיל בְּפִסּוּק (בְּרֵאשִׁית כט, יז): ”וְעֵינֵי לֹאֵה רַכּוֹת”.

ס.
(ח"א רלז)

עֵקֶר הַנְּגוּן וְהַפְּלִי־שִׁיר, הִבִּיא ‘לְוִי’ לְעוֹלָם, כְּמוֹבֵא בְּזַהֵר (שְׁמוֹת יט:).

"שעקר הנגון מפטרא דלואי".

וְזֶה שְׁאֵמְרָה לָאָה (בראשית כט, לד): "הַפְּעַם יִלְוֶה אִישִׁי אֵלַי" - שְׁעַתָּה הַפְּעַם שְׁנוּלָד לְוִי, שְׁעַל־יָדוּ בָּא בְּחֵינַת ה'נְגוּן' ו'כְּלִי־שִׁיר' לְעוֹלָם - "הַפְּעַם יִלְוֶה אִישִׁי אֵלַי" בּוֹדְאֵי - כִּי 'הִתְחַבְּרוּת' שְׁנֵי דְבָרִים, הוּא עַל־יַדֵּי 'נְגוּן' ו'כְּלִי־שִׁיר', וְהֵבֵן.

וְזֶה בְּחֵינַת 'כְּלִי־זֶמֶר' שְׁמַנְגְנִין עַל חֲתָנָה.

ס.א.

(ספר־המדות, נגינה ח"ב ב)

ה'לוויים', הָיָה לָהֶם לְכָל יוֹם נְגוּן מִיַּחַד. וְעַכְשָׁיו בְּגִלּוֹת נִשְׁתַּבְּחוּ הַנְּגוּנִים. וּכְשֶׁבָּאָה אֵיזָהוּ שָׁבַר עַל אֵיזָהוּ אָמָה, אָזִי מִתְנוּצֵץ הַנְּגוּן שֶׁל הַלוויים שֶׁהוּא בְּנֶגֶד הַשָּׁבַר הַזֶּה.

"וְתֹאמֶר: הַפְּעַם אוֹדָה אֶת ה', עַל־כֵּן

קִרְאָה שִׁמּוֹ יְהוּדָה" (בראשית כט, לה)

ס.ב.

(ח"א צז)

יְהוּדָה', הֵינּוּ ה'תְּפִלָּה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב "הַפְּעַם אוֹדָה".

"וְתֹאמֶר רַחֵל: דָּנְנִי אֱלֹקִים, וְגַם שָׁמַע בְּקוֹלִי, וַיִּתֵּן לִי בֵן, עַל־כֵּן קִרְאָה שִׁמּוֹ דָן" (בראשית לו, ו)

ס.ג.

(ח"א נו, ה)

'מְלֻכּוֹת־דְקַדְשָׁה' הִיא בְּחֵינַת 'סוּף דְבָר', בְּחֵינַת 'מְאֻסָּף לְכָל

הַמְּחַנּוֹת דְקַדְשָׁה, בְּחֵינַת "מְחַנֵּה דָן שֶׁהוּא מְאֻסָּף לְכָל הַמְּחַנּוֹת" (במדבר י, כח), כִּי "דִּינָא דְמְלֻכּוֹתָא דִּינָא" (נדרים כח. גטין י: בְּבֵא־קָמָא קוּג: בְּבֵא־בְתָרָא נד:). ["מָדוּן קָאֲתִי, דְכְּתִיב (בראשית מט, טז): 'דָן דִּין עִמּוֹ כְּאֶחָד שְׁבֹטֵי יִשְׂרָאֵל'" (פסחים ד:).]

"נְפִתּוּלֵי אֱלֹקִים נִפְתַּלְתִּי עִם אַחֲתִי"

(בראשית ל, ח)

"נְפִתּוּלֵי אֱלֹהִים". מְנַחֵם בֶּן סֵרוּק פָּרְשׁוּ בְּמַחְבְּרַת "צְמִיד פְּתִיל" (במדבר יט, טו) - חֲבוּרִים מֵאֵת הַמְּקוֹם נִתְחַבְּרְתִּי עִם אַחֲוֹתִי לְזִכּוֹת לְבָנִים.

וְאֵנִי מְפָרְשׁוּ: לְשׁוֹן "עַקֵּשׁ וּפְתַלְתַּל" (דברים לב, ה) - נִתְעַשְׂקִישְׁתִּי וְהִפְצַרְתִּי פְצִירוֹת וְנִפְתּוּלִים הַרְבֵּה לְמְקוֹם, לְהִיּוֹת שְׁוֶה לְאַחֲוֹתִי.

"גַּם יִכְלֹתִי". הַסְּכִים עַל יָדֵי וְאֲנִקְלוּם תְּרַגְּם: לְשׁוֹן 'תְּפִלָּה', כְּמוֹ "נְפִתּוּלֵי אֱלֹהִים נִפְתַּלְתִּי", בְּקִשּׁוֹת הַחֲבִיבוֹת לְפָנָיו; נִתְקַבְּלְתִּי, וְנִעַתְרְתִּי כְּאַחֲוֹתִי. (רש"י)

ס.ד.

(ח"ב פד)

דַּע: שְׁעַקֵּר הִתְחַבְּרוֹת וְדִבְקוֹת לְהַשְׁמִי-יִתְבָּרֵךְ, הוּא עַל־יַדֵּי ה'תְּפִלָּה'. כִּי ה'תְּפִלָּה' הִיא 'שַׁעַר' שְׁדָרְךָ שֶׁם נִכְנָסִין לְהַשְׁמִי־יִתְבָּרֵךְ, וּמִשָּׁם אֲשַׁתְּמוּדְעִין לָהּ.

כִּי 'תְּפִלָּה' הִיא 'מְלֻכּוֹת', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תהלים קט, ד) "וְאֵנִי תְּפִלָּה", ו'תְּפִלָּה' לְשׁוֹן 'הִתְחַבְּרוֹת', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בראשית ל, ח): "נְפִתּוּלֵי אֱלֹקִים נִפְתַּלְתִּי", תְּרַגְּמוּ: לְשׁוֹן 'הִתְחַבְּרוֹת' (רש"י).

ס.ה.

(לקוטי־הלכות, תפלין ה, מג)

עַקֵּר ה'מִזְחִין שֶׁל הַתְּפִלִּין, שֶׁהֵם בְּחֵינַת דִּבְקוֹת, הוּא 'תְּפִלָּה וְהִתְבּוּדוֹת וְשִׁיחָה בֵּינּוּ לְבֵין קוּנּוֹ' - שְׁוֶהוּ עַקֵּר הַדִּבְקוֹת לְהַשְׁמִי־יִתְבָּרֵךְ.

כִּמּוֹ שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ ז"ל (ח"ב פד הנ"ל): "שֶׁעָקַר הַדְּבָקוֹת הוּא תַּפְלָה, וְעַל-שֵׁם-זֶה נִקְרָאִין 'תַּפְּלִין' לְשׁוֹן 'תַּפְּלָה', בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ל, ח): "נִפְתּוּלֵי אֱלֹקִים נִפְתַּלְתִּי".

וְעֵינַן מַה שֶּׁפָּרַשׁ רַש"י שָׁם עַל זֶה הַפְּסוּק: "שֶׁהוּא לְשׁוֹן 'עֵקֶשׁ וּפְתַלְתַּל' (דְּבָרִים לב, ה) - נִתְעַקְשְׁתִּי וְהִפְצַרְתִּי פְּצִירוֹת וְנִפְתּוּלִים הִרְבָּה לְמָקוֹם, לְהִיּוֹת שְׂוָה עִם אַחֹתַי. גַּם יִכְלַתִּי - שֶׁהַסְּפִים עַל יָדַי". עַיֵן-שָׁם.

וּבְבַחֲיָנָה זֹו צָרִיךְ לְהִרְבּוֹת בַּתַּפְּלָה וְהַתְּבוּדוֹת מְאֹד מְאֹד כָּל יְמֵי חַיָּיו, שְׂזֵה הָעֵקֶר.

וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת עֵקֶשׁן גָּדוֹל בְּזֵה מְאֹד מְאֹד - שְׂאֵף-עַל-פִּי שֶׁנִּדְמָה לוֹ שֶׁדְּבָרָיו אֵינָם מוֹעִילִים כָּלֵל, וְהוּא רְחוֹק מִדְּבָרָיו מְאֹד. כִּי זֶה יָמִים וְשָׁנִים שֶׁעוֹסֵק בְּזֵה, וְעַדִּין לֹא פָּעַל כָּלֵל - אֵף-עַל-פִּי כֵּן צָרִיךְ לְהִיּוֹת 'עֵקֶשׁן גָּדוֹל' בְּזֵה.

כִּמּוֹ הָעֵקֶשׁן מְמַשׁ שֶׁעוֹשֶׂה הַדָּבָר בְּלִי שׁוּם טַעַם, כֵּן צָרִיכִין בְּעִבּוּדֵי-הַשֵּׁם, כִּמּוֹ שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ ז"ל (ח"ב נא): "שֶׁצָּרִיכִין לְהִיּוֹת עֵקֶשׁן גָּדוֹל בְּעִבּוּדֵי-הַשֵּׁם".

וּבְאַמֶּת: צָרִיכִין עֵקֶשׁנוֹת גָּדוֹל מְאֹד בְּכָל עִבּוּדֵי-הַשֵּׁם, בְּכָל עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא, וּבְכָל עֲצָה וְעֲצָה, אֲבָל עָקַר הָעֵקֶשׁנוֹת בְּיֹתֵר, צָרִיכִין בַּתַּפְּלָה וְתַחֲנוּגִים.

וְהָעֵקֶר בְּשִׂיחוֹת שֶׁל הַהַתְּבוּדוֹת, כְּמִבְּאֵר בְּדְבָרֵינוּ כַּמָּה פְּעָמִים. וְכִמּוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י הַנ"ל עַל "נִפְתּוּלֵי אֱלֹקִים נִפְתַּלְתִּי" - "לְשׁוֹן 'עֵקֶשׁ פְּתַלְתּוּלִי' - נִתְעַקְשְׁתִּי וְהִפְצַרְתִּי פְּצִירוֹת וְנִפְתּוּלִים - הִרְבָּה לְמָקוֹם וְכוּ'".

וְהֵבִין הַדְּבָרִים הַיָּטִב אִם תִּרְצֶה לְחַיּוֹת חַיֵּי עוֹלָם, כִּי אֵי-אֶפְשָׁר לְבָאֵר הַכֵּל בְּכַתֵּב.

וְתַפְּרֵשׁ לָךְ בְּלַע"ז פְּרוּשׁ הַמְּלוֹת שֶׁל "נִפְתּוּלֵי אֱלֹקִים נִפְתַּלְתִּי" עַל-פִּי פְּרוּשׁ רַש"י הַנ"ל: "לְשׁוֹן עֵקֶשׁ וּפְתַלְתַּל וְכוּ'" - וְאֵז תִּבִּין: עַד הֵיכָן, עַד הֵיכָן צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּהַתְּבוּדוֹת וְשִׂיחוֹת בֵּינֵנוּ לְבֵין קוֹנוֹ, אֵף-עַל-פִּי שֶׁתְּהִיָּה בְּדֶרֶךְ עֵקֶשׁ וּפְתַלְתּוּל כַּמָּה פְּעָמִים בְּלִי טַעַם וְרִיחַ וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּזֵה מְאֹד בְּלִי שְׁעוּר. וּכְשִׂיחֶיָּה חֲזָק כָּל-כַּף בְּבַחֲיָנַת "נִפְתּוּלֵי אֱלֹקִים נִפְתַּלְתִּי" הַנ"ל - אֵז סוּף-כָּל-סוּף בּוֹדָאֵי יִזְכֶּה לְפַעוּל בְּקִשְׁתּוֹ, לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, לְהִיּוֹת שְׂוָה עִם אַחֵיו הַכְּשָׁרִים וְהַצְּדִיקִים.

וְכִמּוֹ שֶׁמְסִיִּם שָׁם הַפְּסוּק: "גַּם יִכְלַתִּי", "הַסְּפִים עַל יָדַי" - שֶׁנִּתְעַקְשְׁתִּי כָּל-כַּף לְהִפְצִיר הִרְבָּה לְמָקוֹם, אֵף-עַל-פִּי שֶׁנִּדְמָה לִי כַּמָּה פְּעָמִים שֶׁשׁוּב לֹא יוֹעִילוּ דְּבָרֵי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְכוּ', אֵף-עַל-פִּי כֵּן נִתְעַקְשְׁתִּי עֲצָמִי בְּעֵקֶשׁנוֹת גָּדוֹל בְּלִי שְׁעוּר. וְסוּף-כָּל-סוּף "גַּם יִכְלַתִּי" - שֶׁ"הַסְּפִים עַל יָדַי" לְהִיּוֹת שְׂוָה לְאַחֵי, לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת, אָמֵן וְאָמֵן.

"וְתִהְיֶה וְתִלְדַּךְ בֵּן וְתֹאמֶר: 'אִסַּף אֱלֹקִים אֶת חֲרַפְתִּי'. וְתִקְרָא אֶת שְׁמוֹ יוֹסֵף" (בְּרֵאשִׁית ל, כג-כד)

סו.

(ח"א י, ד)

'תִּקְוֵן הַמְּעוֹת' - הוּא בְּחִינַת 'יוֹסֵף', עַל-שֵׁם (בְּרֵאשִׁית ל, כג): "אִסַּף אֱלֹקִים אֶת חֲרַפְתִּי".

וְכָל הַנְּקֻדוֹת הַלְלוּ - הֵינּוּ: הַנְּקֻדָּה
הַנְּקֻדָּה: "פִּי יְדַבֵּר חֲכָמוֹת", וְגַם
הַנְּקֻדָּה שֵׁשׁ בְּכָל אֶחָד מֵה שְׁאִין בְּחִבְרוּ -
הֵם עֲנָפִים לְהַצְדִּיק, שֶׁהוּא נְקֻדָּה כְּלָלִיּוֹת
שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל.

שֶׁהַכֹּל צְרִיכִין לְקַבֵּל מִתְחִלָּה מִהַצְדִּיק;
וְאַחֲרֵיכֵן יִקְבְּלוּ דִין מִן דִּין; וְכָל
אֶחָד יִקְבֹּל מִנֶּה וּבֵה. וְעַל-יְדֵי שְׁלֹשָׁה בְּחִינּוֹת
אֵלוֹ, נִתְבַטַּל הַחֲרָפוֹת, הֵינּוּ: "עֲרֹלַת לֵב",
הֵינּוּ: "אַהֲבַת רְעוּת". וְזֶהוּ (מִשְׁלֵי י, יב): "עַל כָּל
פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֱהָבָה" - כִּי שָׁם שׁוֹרָה
'אַהֲבַת הַקְּדוּשָׁה'.

וְזֶהוּ כְּשֶׁנּוֹלַד 'יוֹסֵף-הַצְדִּיק', אָמְרָה
'רַחֵל' (בְּרֵאשִׁית ל, כג): "אֶסֶף אֱלֹקִים
אֶת חֲרָפְתִּי" - כִּי כְּשֶׁנִּתְגַּלָּה הַנְּקֻדָּה שֶׁשָּׁם
'אַהֲבַת הַקְּדוּשָׁה' - אָזִי נִתְבַטַּל הַחֲרָפוֹת,
הֵינּוּ: "עֲרֹלַת לֵב", הֵינּוּ: "אַהֲבַת רְעוּת".

ס.ט.

(ח"א נד, ו)

"וּפְרָעָה הַלֵּם" (בְּרֵאשִׁית מא, א) - הֵינּוּ: הַכַּח
הַמְדַמָּה, שֶׁמְחַזֵּר תְּמִיד לְשֵׁרוֹת
עַל-פִּי 'שׁוֹנֵה הַלְכוּת'. שֶׁכְּשֶׁהַחֲדוּשִׁים הֵם
עַל-יְדֵי 'פֶּחַ הַמְדַמָּה', "אָזִי נִבְרָאִין רְקִיעִין
דְּשָׂא" (הַקְדַּמַת הַזֶּהר ה.), וְעַל-יָדָם בָּא רָעַב
לְעוֹלָם.

וְאֵף שֵׁשׁ בָּהֶם גַּם-כֵּן 'טוֹב', שֶׁהֵם דְּבָרֵי-
תוֹרָה, בְּחִינַת 'שִׁבְעַ' - הַרְעַ' מִתְרַבֶּה
וְגוֹבֵר עַל הַטוֹב, בְּבִחִינַת (שָׁם שָׁם, כא): "וְלֹא
נֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קַרְבְּנָה" - שֶׁמִּתְגַּבֵּר חֵסֶד
וְשָׁלוֹם בְּחִינַת "שִׁבְעַ שְׁנֵי הָרָעַב" (שָׁם שָׁם, נד),
עַל בְּחִינַת "שִׁבְעַ שְׁנֵי הַשִּׁבְעַ" (שָׁם שָׁם, נג),
שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּגַבְרוֹת הַרְעַ' עַל הַטוֹב, עַד
שְׁאִין נִכָּר הַטוֹב מִפְּנֵי הַרְעַ'.

סז.

(ח"א יט, ג)

הַשֵּׁם 'יוֹסֵף' - עַל-שֵׁם 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹךְ-
הַקֹּדֶשׁ', שֶׁהוּא 'תְּקוּן-הַבְּרִית',
בְּבִחִינַת (בְּרֵאשִׁית ל, כג): "אֶסֶף אֱלֹקִים אֶת
חֲרָפְתִּי" - כִּי בּוֹ תְלוּי 'כְּבוֹד', כִּי "אִין בִּשְׁת
אֶלָּא בְּמִקוֹם עֲרִיין" (תְּקוּנֵי-זֶהר צב), שֶׁהוּא
'פְּגַם-הַבְּרִית', בְּחִינַת 'עֲרֹלָה', בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית
לד, יד): "כִּי חֲרָפָה הִיא לָנוּ".

סח.

(ח"א לד, א-ח)

כְּתִיב (תְּהִלִּים סט, כא): "חֲרָפָה שְׁבָרָה לְבִי" -
הֵינּוּ: הַחֲרָפוֹת וּבְזִיזוֹנוֹת שׁוֹבְרִין לְבוֹ
שֶׁל אָדָם. וְהַתְּקוּן הוּא: עַל-יְדֵי שֶׁמְקַשֵּׁר אֶת
'לְבוֹ', לְהַנְקֻדָּה הַשִּׁיךְ לְלְבוֹ בְּעַת הַזֹּאת;
וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַטַּל הַחֲרָפָה הַשׁוֹרָה עַל
'לְבוֹ'.

וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד: לְדַבֵּר בֵּינּוּ לְבִין קוֹנּוֹ -
כְּדֵי שִׁיאִיר בְּחִינַת 'נְקֻדָּה' בְּחִינַת
(תְּהִלִּים מט, ד): "פִּי יְדַבֵּר חֲכָמוֹת" - לְהַזְאוּ,
שֶׁהוּא בְּחִינַת (שָׁם): "וְהִגִּית לְבִי תְבוּנוֹת".
וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַטַּל "עֲרֹלַת לְבוֹ" (וַיִּקְרָא כו, מא;
דְּבָרִים י, טז) - הֵינּוּ 'חֲרָפוֹת', הֵינּוּ 'אַהֲבוֹת-
רְעוּת'.

וְגַם צָרִיךְ כָּל אָדָם: לְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ
בִּירְאוֹת-שָׁמַיִם - כְּדֵי לְקַבֵּל הַתְּעוֹרְרוֹת
בְּלְבוֹ, מִהַנְקֻדָּה שֵׁשׁ בְּחִבְרוֹ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב: "וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין" (תְּרַגוּם עַל:
"וַיִּקְרָא זֶה אֶל זֶה". יִשְׁעִיָּה ו, ג).

כִּי בְּזֶה הַבְּחִינָה שֵׁשׁ בְּחִבְרוֹ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ -
זֹאת הַבְּחִינָה הוּא בְּחִינַת 'נְקֻדָּה'. וְשָׁם
בְּהַנְקֻדָּה הַזֹּאת, שׁוֹרָה הַ'אַהֲבָה' וְכוּ'.
וְהַנְקֻדָּה הַזֹּאת, הוּא בְּחִינַת 'צְדִיק' לְגַבֵּי
חֲבֵרוֹ. וּמֵאִיר לְלֵב חֲבֵרוֹ הַנְקֻדָּה 'זָאוּ'.

וְתִקְוֹנוֹ: הוּא 'יוֹסֵף' - בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ל, כג): **"אִסַּף אֱלֹקִים אֶת הַרְפָּתִי"** - שֶׁהוּא מִמְתִּיק אֶת הַרְעֵי, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת הַרְעֵב, בְּבַחֲיִנַת (יחזקאל לו, ט): **"אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד הַרְפַּת רָעֵב בְּגוֹיִם"**.

עב.

(ח"ב עט - רְאֵשֵׁי פְּרָקִים' שְׁפָתַב רַבְּנוּ ז"ל לְעֶצְמוֹ)
יוֹסֵף הַטְּמִין הַרְפָּתִי. - עַל-יְדֵי 'יוֹסֵף' הָיָה בְּמִצְרַיִם" (שְׁמוֹת א, ה), **"אִסַּף הַרְפָּתִי"** (בְּרֵאשִׁית ל, כג).

ע.

(ח"א נה, ו)

'אִסִּיפָה' הַנֶּאֱמָר בַּפָּרָה אֲדוּמָה' (בַּמִּדְבָּר יט, ט - 'וְאִסַּף אִישׁ טָהוֹר אֶת אִפְרַיִם הַפָּרָה") - זֶהוּ בַּחֲיִנַת 'בְּטוֹל הַבְּזִיוֹנוֹת שֶׁל הַשּׁוֹנְאִים', בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ל, כג): **"אִסַּף אֱלֹקִים אֶת הַרְפָּתִי"**.

עג.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, בְּרֵפֶת-הַמְזוֹן וּמִים-אֲחֵרוֹנִים ד, יא)
עַל-כֵּן נִקְרָא 'יוֹסֵף' עַל-שֵׁם (בְּרֵאשִׁית ל, כג): **"אִסַּף אֱלֹהִים אֶת הַרְפָּתִי"** - 'הַרְפָּה' הוּא הַפֶּה 'הַהֲתַפְּאוֹת וְהַכְּבוֹד' וְ'יוֹסֵף' בַּחֲיִנַת הַצְּדִיק, הוּא מֵאִסַּף וּמִבְטֵל כָּל 'הַחֲרָפוֹת וּבְזִיוֹנוֹת' - כִּי הוּא מְגַלֵּה כָּל 'הַהֲתַפְּאוֹת וְהַכְּבוֹד' שֶׁהֵשִׁיב-יְתַבְּרָה מִתַּפְּאֵר וּמִתַּכְּבֵּד בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא 'הַפֶּה הַחֲרָפוֹת וּבְזִיוֹנוֹת'.

זֶה בַּחֲיִנַת: 'בְּטוֹל קוֹל שְׁלִישִׁי' (עֵין בַּפְּנִים עֵינָן שָׂאָר הַקּוֹלוֹת בְּבַחֲיִנַת 'שְׁחִיטָה' וְשִׁרְפָּה'), שִׁישׁ לְאָדָם בְּזִיוֹנוֹת וְחֲרָפוֹת מִשּׁוֹנְאִים, בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים מו, טז-יז): **"כָּל הַיּוֹם כָּלְמָתִי נִגְדִי וּבִשְׁתַּ פְּנֵי כִסֵּתִנִּי, מִקּוֹל מְחַרְף וּמְגַדֵּף"**, בַּחֲיִנַת (שָׁם כב, ז): **"וְאֲנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ, חֲרַפַּת אָדָם וּבְזוּי עָם"**.

"וְתִקְרָא אֶת שְׁמוֹ יוֹסֵף לְאֹמֵר: יוֹסֵף ה' לִי בֵּן אַחֵר" (בְּרֵאשִׁית ל, כד)

עד.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, בְּרֵפֶת-הַמְזוֹן וּמִים-אֲחֵרוֹנִים ד, יא)
"מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ" (שְׁבַת כא: - בַּחֲיִנַת 'יוֹסֵף', שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת הַצְּדִיק' שֶׁנִּקְרָא 'יוֹסֵף' - עַל-שֵׁם **"שְׁמוֹסִיף וְהוֹלֵךְ"** וּמִתְחַדֵּשׁ בְּעִבּוּדָתוֹ יְתַבְּרָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם - בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ל, כד): **"יוֹסֵף ה' לִי בֵּן אַחֵר"**. כִּי הַצְּדִיק מוֹסִיף בְּעִבּוּדָתוֹ בְּכָל-עֵת, וּמִתְחִיל בְּכָל-פֶּעַם מִחְדָּשׁ, כִּי לֹא הִתְחִיל עַדִּין בְּעִבּוּדָתוֹ יְתַבְּרָה כָּלֵל.

עא.

(ח"א פב)

כָּל הַחֲרָפוֹת הַבָּאִים לְאָדָם, הֵם מ'שְׁלֵשׁ-קַלְפוֹת': **"רוּחַ סַעְרָה, וְעֵנָן גָּדוֹל, וְאִשׁ מִתְלַקַּחַת"** (יחזקאל א, ד) - וְעַקֵּר ה' הַחֲרָפוֹת, בָּאִים מִבַּחֲיִנַת 'עֲרָלָה', שֶׁהִיא בַּחֲיִנַת הַשְּׁלֵשׁ-קַלְפוֹת'.

וְזֶה עֵקֶר הַשְּׁעִשׁוּעִים וְהַהֲתַפְּאוֹת שֶׁל הַשֵּׁם-יְתַבְּרָה, כִּי עֵקֶר הַהֲתַפְּאוֹת וְהַשְּׁעִשׁוּעִים' שֶׁל הַשֵּׁם-יְתַבְּרָה, הוּא עַל-יְדֵי 'חֲדוּשִׁים' דִּיקָא. דְּהֵינּוּ: כְּשֶׁעוֹלָה 'הַתַּפְּאוֹת

וְעַל-כֵּן כְּשֶׁנּוֹלַד יוֹסֵף, אָמְרָה אִמּוֹ (בְּרֵאשִׁית ל, כג): **"אִסַּף אֱלֹקִים אֶת הַרְפָּתִי"** - כִּי בְּהַתְּנַלּוֹת בַּחֲיִנַת 'יוֹסֵף', שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת 'קִדְשַׁת-הַבְּרִית', בַּחֲיִנַת 'מִלָּה' (זֶהוּ פְּקוּדֵי רַכָּה). - נֶאֱסַפוּ הַחֲרָפוֹת' - הֵינּוּ הַשְּׁלֵשׁ-קַלְפוֹת'.

חֲדָשׁ לְמַעַלָּה, דְּהִינּוּ: כְּשִׁמְתִּקְרַב הַרְחוֹק
לְהַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ.

וּכְמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנַּ"ל (ח"ב מ): "שְׁעַקֵּר
הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הוּא, כְּשִׁאֲחַד
מִיִּשְׂרָאֵל נִתְקַרַּב לְהַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ, וְנִתּוּסַף עוֹד
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שְׂרוּצָה לְעַבְדוֹ יִתְבַּרֵּךְ, אֲזִי
הוּא עַקֵּר

הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל הַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ."

וְכֵן מוּבָן וּמִבְּאֵר בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּכַמָּה
מְקוֹמוֹת (ח"א י; ח"א יד): "שֶׁכָּל
הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁהַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ מִתְּפָאֵר
בְּיִשְׂרָאֵל, אֵינּוּ עוֹלָה כָּלֵל כְּנֶגֶד הַהֲתַפְּאוֹרוֹת
הַחֲדָשׁ שֶׁעוֹלָה לְמַעַלָּה, כְּשִׁמְתִּקְרַב אֶחָד
מִחֲדָשׁ אֵלָיו
יִתְבַּרֵּךְ וְרוּצָה לְעַבְדוֹ" וְכוּ'.

כִּי הַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ מִתְּפָאֵר בְּכָל עֵת
בְּלְבוּשֵׁים חֲדָשִׁים, הַנֶּעֱשִׂים עַל-יַדֵּי
הַתְּקַרְבוֹת-הַרְחוֹקִים, שִׁמְתִּקְרַבִּין בְּכָל-פַּעַם
עַל-יַדֵּי 'צַדִּיק-הַדּוֹר' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'יוֹסֵף'.

כִּי זֶה הַצַּדִּיק מִתְחִיל בְּעַצְמוֹ בְּכָל-פַּעַם
מִחֲדָשׁ, כְּאִלּוּ לֹא הִתְחִיל בְּעַבְדוֹתוֹ
מַעוֹלָם כָּלֵל.

וּמִחֲמַת-זֶה יֵשׁ לוֹ כַּח לְקַרְבַּי רְחוֹקִים
מִמֶּשׁ בְּכָל עֵת לְהַשִּׁם-
יִתְבַּרֵּךְ, לְקַרְבַּי בְּכָל-פַּעַם רְחוֹקִים יוֹתֵר'.

כִּי בְּכַח הַתְּנַבְּרוֹתוֹ לְהִתְחִיל בְּכָל-פַּעַם
מִחֲדָשׁ, כְּאִלּוּ הוּא מִתְחִיל עִתָּה לְעַבְד
אֵת הַשׁ - בְּכַח הַזֶּה יֵשׁ לוֹ כַּח, לְעוֹרֵר בְּכָל-
פַּעַם רְחוֹקִים מִמֶּשׁ, שִׁיִּתְחִילוּ מַעֲתָה לְשׁוֹב
לְהַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ.

וְעַל-כֵּן מִצַּדִּיקִים כְּאִלּוּ יֵשׁ לְהַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ
תַּעֲנוּגִים וְשַׁעֲשׁוּעִים וְהַתְּפָאוֹרוֹת

נִפְלָא בְּכָל-עֵת, דְּהִינּוּ: 'הַתְּפָאוֹרוֹת חֲדָשׁ',
שְׂזָה עַקֵּר ה' הַהֲתַפְּאוֹרוֹת, כְּנ"ל.

כִּי ה' הַהֲתַפְּאוֹרוֹת עוֹלָה מִחֲדָשׁ, עַל-יַדֵּי
ה' צַדִּיק' בְּעַצְמוֹ, שִׁמְתִּחֲדָשׁ מִמֶּשׁ בְּכָל-
עֵת, ו' מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ" בְּעַבְדוֹתוֹ; וְעַל-יַדֵּי
'הַתְּקַרְבוֹת רְחוֹקִים' שְׂבָאִים 'חֲדָשִׁים'
לְהַתְּקַרַּב לְעַבְדוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ.

וְעַל-כֵּן נִקְרָא: "יוֹסֵף" - בְּחִינַת: "יֹסֵף ה'
לִי בֶן אַחֵר". כִּי ה' הַהֲתַפְּאוֹרוֹת'
הוּא בְּחִינַת 'בֵּן', שֶׁהַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ מִתְּפָאֵר
בְּיִשְׂרָאֵל, כְּאֵב הַמִּתְּפָאֵר עִם בָּנוּ וְכוּ' וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינַת "יֹסֵף ה' לִי בֶן אַחֵר" -
שֶׁהַצַּדִּיק מִבְּקֵשׁ וְחַפֵּץ תָּמִיד:
"שֶׁהַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ יוֹסִיף לוֹ בְּעַצְמוֹ בֶּן
אַחֵר"! - דְּהִינּוּ: שִׁיִּתְחַדָּשׁ וְיִתְחִיל בְּכָל-פַּעַם
מִחֲדָשׁ בְּעַבְדוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, עַד שִׁיְהִיָּה נְחֻשָׁב
בְּכָל-פַּעַם - "בֶּן אַחֵר" לְהַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ, כְּבֶן
חֲדָשׁ שֶׁנּוֹלָד הַיּוֹם, בְּחִינַת (תְּהִלִּים ב, ז): "בְּנֵי
אַתָּה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדֵתִיךְ".

וְזֶהוּ גַם-כֵּן בְּחִינַת "יֹסֵף לִי בֶן אַחֵר" -
שִׁיִּזְכָּה בְּכָל-פַּעַם לְקַרְבַּי אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל מִחֲדָשׁ לְהַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ, שֶׁהוּא "בֶּן
אַחֵר", 'בֶּן חֲדָשׁ', שְׂזָה עַקֵּר הַהֲתַפְּאוֹרוֹתוֹ
יִתְבַּרֵּךְ.

כְּמוֹ שֶׁרְאִינוּ אֲצֵל רַבֵּנוּ ז"ל: "שְׁעַקֵּר
הַחֲשִׁיבוֹת הִיָּה אֲצֵלוֹ ז"ל, כְּשִׁבָּא
'אִישׁ חֲדָשׁ' לְהַתְּקַרַּב לְהַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ,
שֶׁהִיָּה יָקָר בְּעֵינָיו מְאֹד, יוֹתֵר מִכָּל
הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּתְקַרְבוּ מִכְּבָר!"

כִּי עַקֵּר ה' הַהֲתַפְּאוֹרוֹת' הוּא: כְּשֶׁעוֹלָה
'הַהֲתַפְּאוֹרוֹת חֲדָשׁ' לְהַשִּׁם-יִתְבַּרֵּךְ, עַל-
יַדֵּי 'הַתְּקַרְבוֹת-הַרְחוֹקִים' כְּנ"ל.

"וַיְבָרֶךְ ה' אֶתְךָ לְרַגְלֶיךָ" (בראשית ל, ל)

ב'מַצַּח־הַנְּחָשׁ', דְּהֵינּוּ: ב'חַיִּיב־הַטָּבַע'. וְזֶהוּ:
"וּמַצַּחַת נַחֲשֵׁת עַל רַגְלָיו", כַּנ"ל.

עה.

(ח"א כד, ג-ד)

כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה אֵיזָה מַצּוּה, יֵשׁ כַּח
בְּהַמַּצּוּה לִילָךְ וּלְעוֹרֵר כָּל
הָעוֹלָמוֹת לְעִבּוֹדַת הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ. וְעַל־יְדֵי
ה'הַתְעוֹרְרוֹת', הֵינּוּ עַל־יְדֵי ה'הַלִּיכָה' - נִמְשָׁךְ
'בְּרַכָּה' לְכָל הָעוֹלָמוֹת. וְזֶה בְּחִינַת (בראשית ל,
ב): "וַיְבָרֶךְ ה' אֶתְךָ לְרַגְלֶיךָ".

עו.

(ח"ב ד, ז)

צָרִיךְ לְקַשֵּׁר כָּל ה'רְצוֹנוֹת' שֵׁישׁ בְּעוֹלָם,
ל'שִׁרְשֵׁי־הַרְצוֹן' - וְעַל־יְדֵי־זֶה
מִתְגַּבֵּר וּמְכַנְיַע וְסוֹתֵר יְדְעוֹת חֲכַמֵי־הַטָּבַע'
שְׂכוּפְרִים בְּרְצוֹן'.

אֲךָ כַּנִּגּוּד זֶה יֵשׁ בְּחִינַת 'מַצַּח־הַנְּחָשׁ',
שֶׁהוּא 'שִׁרְשׁ חֲכַמַת־הַטָּבַע', בְּחִינַת
(שְׂמוּאֵל־א יז, ו): "וּמַצַּחַת נַחֲשֵׁת עַל רַגְלָיו",
הַנֶּאֱמָר ב'גְּלִית', הֵינּוּ: בְּחִינַת 'מַצַּח־הַנְּחָשׁ'.

כִּי 'גְּלִית' הִיא 'בּוֹפֵר', וְהִיא רוֹצֶה
לְהִרְאוֹת: שֶׁכָּל ה'סְבוֹת', הַכֹּל עַל־פִּי
הַטָּבַע חֲסִי־שָׁלוֹם, שֶׁזֶה בְּחִינַת 'מַצַּח־
הַנְּחָשׁ'.

וְזֶהוּ: "רַגְלָיו" - בְּחִינַת 'סְבוֹת', כְּמוֹ
שֶׁכַּתּוּב (בראשית ל, ל): "וַיְבָרֶךְ ה'
אֶתְךָ לְרַגְלֶיךָ" - "בְּסְבוֹתֶיךָ" (רד"ק זכריה יד, ד) -
כִּי כֵן הוּא הַפְּרוּשׁ שָׁם: שִׁי־עֵקֶב אָמַר
ל'לָבָן': שֶׁהַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ הִיא מְסַבֵּב אֵלָיו
הַבְּרָכָה עַל־יְדוֹ וּבְסֻבּוֹ.

נִמְצָא: שֶׁרַגְלֵי הוּא בְּחִינַת 'סְבוֹת' - רַק
שִׁי־עֵקֶב תָּלָה כָּל הַסְבוֹת בְּהַשָּׁם־
יִתְבָּרֵךְ, וְגְלִית' הִיא תוֹלָה כָּל הַסְבוֹת שָׁלוֹ

"וְעִנְתָהּ בִּי צְדָקְתִּי בְּיוֹם מָחָר" (בראשית ל, לג)

עז.

(ח"א סד, ב-סוף)

"וְעִנְתָהּ בִּי צְדָקְתִּי בְּיוֹם מָחָר" (בראשית ל,
לג). "צְדָקְתִּי" - בְּחִינַת 'לְבוּשֵׁיךְ',
בְּחִינַת (איוב כט, יד): "צְדָק לְבִשְׁתִּי". "מָחָר" -
הוּא בְּחִינַת 'לְעֵת־לְבוֹא', כִּי "מָחָר לְקַבֵּל
שָׂכָר" (ערוֹבִין כב.).

הֵינּוּ: שֶׁאֵז ב'יוֹם מָחָר' שִׁיְהִיָּה ה'קַבּוּל
שָׂכָר' לְעֵת־לְבוֹא - יִתְגַּלֶּה סוּד
בְּחִינַת ה'לְבוּשֵׁיךְ'. וְאֵז יְבִינּוּ בְּחִינַת ה'חֲלָל־
הַפְּנוּי', שֶׁהוּא עַל־יְדֵי ה'צְמִצּוּם', אִיךְ אֶפְשָׁר
לְהִיֹּת שְׂבֵאֲמַת יֵשׁ שָׁם 'אֲלֻקוֹת', וְאֶף־עַל־
פִּי־כֵן הוּא 'חֲלָל־הַפְּנוּי'.

כִּי אֵז יִתְגַּלֶּה 'רֹאשׁ אֲמִנָּה', בְּחִינַת (שִׁיר־
הַשִּׁירִים ד, ח): "תְּבוֹאֵי תְּשׁוּרֵי מִרְאשׁ
אֲמִנָּה", בְּחִינַת ה'נִגּוֹן הָעֲלִיּוֹן' שֶׁל 'רֹאשׁ
אֲמוֹנָה', שֶׁעַל־יְדוֹ נִתְבַּטַּל כָּל הַמְּבוֹכוֹת שֶׁל
'חֲלָל־הַפְּנוּי'.

וְזֶהוּ בְּעִצּוֹם ה'קַבּוּל שָׂכָר' - כִּי עֵקֶר
ה'קַבּוּל שָׂכָר' לְעֵתִיד הוּא: שִׁי־שִׁיגוֹ
הַשְּׂגוֹת, וְיְבִינּוּ מַה שֶׁהִיא אִי־אֶפְשָׁר לְהִבִּין
בְּעוֹלָם־הַזֶּה - וְאֵז יְדְעוּ: שֶׁ'חֲלָל־הַפְּנוּי'
הוּא בְּחִינַת 'אַרְבָּה' - "כִּתְּהוּא קִמְצָא
דְּלְבוּשָׁה מִנָּה וּבֵה" (בראשית־רַבָּה כא, ה - וְכַמוֹבָא
בְּכָל סְפָרֵי־קַבְלָה).

לְבוּשׁ' - הוּא בְּחִינַת ה'צְמִצּוּם' שֶׁל
'חֲלָל־הַפְּנוּי'. שֶׁעַל־יְדוֹ בְּחִינַת
ה'לְבוּשֵׁיךְ' - יְבִינּוּ: שֶׁהוּא 'מִנָּה וּבֵה',

שְׂבָאֵמֶת יֵשׁ שָׁם 'אַלְקוֹת', וְאִי-עַל-פִּי-כֶן
הוּא בְּחִינַת 'לְבוּשׁ', בְּחִינַת 'צְמֻצוּם', בְּחִינַת
'הַכֹּל-הַפְּנוּי'. - וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת י, ד): "הִנְנִי
מֵבִיא מִחֵר אֲרֵבָה בְּגַבְלֶךָ" וְכו'.

וְעַל-יְדֵי ה'שְׁתִּיקָה' זו - נִתְעַלָּה
הַמַּחְשְׁבָה - כִּי נִתְבַטְּלִין
'מַחְשְׁבוֹת-רְעוּת שֶׁל כְּפִירוֹת'.

אֲךָ כְּשֶׁגַּם הֵם שׁוֹתְקִים - אֲזִי יְכוּלִים חֹסֵי-
וְשָׁלוֹם לְקַלְקַל הַתְּקוּן שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-
יְדֵי שְׁתִּיקָתוֹ. הִינּוּ: שְׁעַל-יְדֵי ה'צְדָקָה'
שְׁלָהֶם, הֵם יְכוּלִין לְהַתְּגַבֵּר שְׁשְׁתִּיקָתָם
יַעֲלֶה עַל שְׁתִּיקָתָנוּ.

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קכט, ג): "עַל גְּבֵי חֲרָשׁוֹ
חֲרָשִׁים הָאֲרִיכוּ לְמַעֲנִיתָם".

"עַל גְּבֵי חֲרָשׁוֹ חֲרָשִׁים" - לְשׁוֹן
'שְׁתִּיקָה', בְּחִינַת: "וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן".
הִינּוּ: שְׁשְׁתִּיקָתָם עוֹלָה עַל גְּבוֹ כַּנ"ל.

וְזֶהוּ: "הָאֲרִיכוּ לְמַעֲנִיתָם" - זֶה בְּחִינַת
ה'צְדָקָה' שְׁלָהֶם, בְּחִינַת (בְּרָאשִׁית ל,
א): "וְעִנְתָהּ בִּי צְדָקָתִי".

הִינּוּ: שְׁעַל-יְדֵי ה'צְדָקָה' שְׁלָהֶם - הֵם
יְכוּלִין חֹסֵי-שָׁלוֹם לְהַתְּגַבֵּר,
שְׁשְׁתִּיקָתָם יַעֲלֶה עַל שְׁתִּיקָתָנוּ. וּמַחֲמַת זֶה
אֵין מוֹעִיל הָעֵצָה הַנ"ל לְמַסַּר הַמַּלְחָמָה
לְהֵשֵׁם, שֶׁהוּא בְּחִינַת: "ה' יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם
תַּחֲרִישׁוּן".

אֲךָ ה'אִישׁ-הָאֵמֶת', מוֹשֵׁךְ לְעַצְמוֹ כָּל
הַצְּדָקוֹת, וְנִתְבַטְּל כַּח הַצְּדָקָה שְׁלָהֶם
- וְאֲזִי מִמִּילָא נִתְבַטְּל מַחְשְׁבָתָם הָרְעָה,
וְנִתְבַטְּלִין כָּל הַכְּפִירוֹת.

עח.

(פְּתַבְיָד רַבְנוּ ז"ל, הַשִּׁיף לְתוֹרַת ח"א סד
'בֵּא אֶל פְּרַעַה הַנ' ל, הַנְדָפֶס בְּסוּף הַסֵּפֶר)

"וְעִנְתָהּ בִּי צְדָקָתִי בְּיוֹם מָחָר כִּי תָבוֹא
עַל שְׁכָרִי" (בְּרָאשִׁית ל, ג) - הִינּוּ:
לְעֵתִיד יַעֲנֶה וַיִּסְבִּיר לִי 'תְּרוּצִים' עַל כָּל
ה'סְפָקוֹת'. וְזֶה: "צְדָקָתִי" - הִינּוּ: 'לְבוּשֵׁינִי'
'וְהַסְתָּרָה' וְ'צְמֻצוּם', כְּמוֹ (אִיּוֹב כט, יד): "צְדָק
לְבָשְׁתִּי".

וְזֶה: "וְעִנְתָהּ" - כְּמוֹ (מִשְׁלֵי כו, ה): "עֲנֵה
כְּסִיל" - שְׁתַּעַן וְתָשִׁיב לִי 'תְּרוּצִין' עַל
כָּל ה'סְפָקוֹת'.

"צְדָקָתִי" - שֶׁהוּן 'לְבוּשֵׁינִי' שְׁלִי - הוּן
יָשִׁיבוּ לִי עַל 'לְבוּשֵׁינִי'
וְה'צְמֻצוּם' שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ.

עט.

(ח"א רנא)

עַל-יְדֵי מַלְחָמוֹת, הִינּוּ מַחֲלָקֹת' -
נוֹפְלִים מַחְשְׁבוֹת שֶׁל רְשָׁעִים עַל
אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים, הִינּוּ מַחְשְׁבוֹת' שֶׁל
'כְּפִירוֹת'.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: לְמַסַּר הַמַּלְחָמָה לְהֵשֵׁם,
שֶׁהֵשֵׁם יִלְחֶם הַמַּלְחָמָה.

וְזֶה בְּחִינַת 'שְׁתִּיקָה' - הִינּוּ: שְׁצָרִיךְ לְשֵׁתַק
לָהֶם, רַק לְסַמֵּךְ עַל הַשֵּׁם שֶׁהוּא יִלְחֶם
בְּשִׁבְלָנוּ. וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת יד, יד): "ה' יִלְחֶם
לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן".

וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב מִקָּל לְבָנָה לֶחַ וְלוֹז וְעֶרְמוֹן, וַיִּפְצַל בָּהֶן פְּצָלוֹת לְבָנוֹת, מִחֹטֵף הַלֶּבֶן אֲשֶׁר עַל הַמִּקְלוֹת. וַיַּצַּג אֶת הַמִּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרֹהֲטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם, אֲשֶׁר תִּבְאֵן הַצֶּאֱן לְשִׁתוֹת לְנֹכַח הַצֶּאֱן וַיַּחֲמֵנָה בְּבֹאֵן לְשִׁתוֹת וְגו'. וְהִנֵּה הַעֲתִידִים הָעֲלִים עַל הַצֶּאֱן עֲקָדִים נִקְדִּים וּבְרָדִים" (בראשית ל, לז-לח; לא, י"ב)

פ.

(ח"א כט, ה)

'יעקב' המשיך 'לבנונית', בבחינת
 (בראשית ל, לו): **"מחשף הלבן"** -
 על-ידי 'תקון-הכללי', כמו שכתוב (שם מט,
 א): **"ראשית אוני"**. (עין עוד לעיל בפסוק (בראשית
 כח, כ): **"ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבוש"**).

פא.

(שבחי-הר"ן ח"ב כב)

וגדל עצם הספנות שהיה להם (לרבנו ז"ל
 ומלווהו) **בהזירתם** (מאריך-ישראל), **אי-**
אפשר לספר - כי היו על הספינה הזו של
 מלחמה, שהיתה מלאה ישמעאלים, והם היו
 רק שני יהודים לבד. ודרך הישמעאלים,
 בפרט אנשי מלחמה: לתפס יהודים ולמכרם
 במרחקים לעבדים. והיה לרבנו ז"ל פחד
 גדול מזה.

ואמר: שהתחיל לחשב בעצמו: מה יעשה
 אם יוליכו אותו לאיזה מקום על
 הים שאין שם יהודי וימכרו אותו שם? ומי
 ידע מזה?! - והיה לו צער גדול: איך יוכל
 לקיים שם את מצוות התורה!?

והתחיל לחשב בדעתו בענין זה - עד
 שזכה שבא על השגה: **"שיוכל**
לעבד השם-יתברך, אפלו כשלא יוכל חס-
ושלום לקיים המצוות!"

כי השיג את העבודה של 'אבות העולם'
שהיה להם קדם 'מתן-תורה', שקימו
כל המצוות אף-על-פי שלא עשו המצוות
בפשוטן - כמו **'יעקב אבינו'** **"שקים מצות**
תפלין על-ידי 'המקלות אשר פצל'
 (בראשית ל, לח) **בידוע** (זהר ויצא קסב), **וכיוצא**
בזה - עד שהשיג איך לקיים את כל המצוות
בדרך זה בשיהיה אנוס שם, במקום
שימכרו אותו חסו-שלום.

ותכף בשזכה להשגה זו - עזרו השם-
יתברך, ובאה הספינה והגיעה אור
לארבעה-עשר בניסן, לכרך גדול שעומד על
אי הים וכו', והיה להם שמחה גדולה וכו'.

פב.

(לקוטי-הלכות, מתנה ומתנת שכיב-מרע ד, יד -
 על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נה, 'אחוי לן מנא')

"עקדים, נקדים וברדים" (בראשית לא, י"ב)
 - הם בחינת **'כלליות-הגנין',**
שהם 'גדלת-הבורא' - שעל-ידי-זה מכניעין
'כח-המדמה', 'כח-הבהמיות', שהם בחינת
 (שם כט, י; ל, לז-מ): **"צאן לבן"**.

ומבררין ה'טוב', שהם בחינת (יחזקאל לו,
 לח): **"צאן קדשים", 'צאן**
יעקב', בחינת (שם לד, לא): **"ואתן צאני צאן**
מרעיתי אדם אתם".

"עקדים נקדים וברדים" - הם כלל כל
 המחין והשכליות, שהם כלל כל
 העולמות והשתלשלותם מראש ועד סוף,
 שכלם נתהוו על-ידי חכמתו יתברך, כמו
 שכתוב (תהלים קד, כד): **"כלם בחכמה עשית"**.

כי איתא ב'עץ-חיים' (ש"ו פ"ג): **"שתחלת**
שרש האצילות, וכל מה שנתהוה שם
- נקרא בשם 'עולם-העקדים'.

וְאַחֲרֵי־כֵן נִמְשָׁךְ אִזְרוֹת הַשְּׁבַע־הַמְּלָכִין - קִדְמָאִין דְּמִיתוּ, כִּי הָיָה בָהֶם מִיתָה וְשִׁבְרָה וְכוּ' - וְזֶה בְּחִינַת 'עוֹלָם־הַנְּקָדִים'.

וְאַחֲרֵי־כֵן הָיָה 'עוֹלָם־הַתְּקוּן', שְׁעַל־יְדֵי־זֶה עֵקֶר הַתְּהוּוֹת וְקִיּוּם כָּל הָעוֹלָמוֹת מִתְחַלֵּט הָאֲצִילוֹת עַד סוּף הָעֲשִׂיָה - וְזֶה בְּחִינַת 'בְּרָדִים'."

וּמֵאֲלוֹ הַשְּׁלֹשָׁה בְּחִינּוֹת, שֶׁהֵם "עֵקֶדִים וְנִקְדִים וְבְרָדִים" - נִמְשָׁךְ וְנִשְׁתַּלְשַׁל בְּחִינַת הַשְּׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת שִׁישׁ בְּשֹׁכֵל, שֶׁהֵם: (א) שֹׁכֵל בְּכַח. (ב) וְשֹׁכֵל בְּפַעַל. (ג) וְשֹׁכֵל הַנִּקְנָה.

(א) כִּי 'שֹׁכֵל בְּכַח' - זֶה בְּחִינַת "עֵקֶדִים", שֶׁשֵּׁם אִין שׁוּם הַשְּׁגָה, כִּי הוּא 'קִדְם הָאֲצִילוֹת', וּמִשֵּׁם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת שֹׁכֵל בְּכַח.

(ב) וְאַחֲרֵי־כֵן מוֹצִיאִין הַשֹּׁכֵל מִכַּח אֶל הַפַּעַל, וְאֵז נִתְהוּוּן הַשְּׁבַע־הַמְּלָכִים 'הַנְּ"ל', שֶׁהֵם 'שֹׁרֵשׁ הַשְּׁבַע־מִדּוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שְׁבַעַת יְמֵי־הַבְּנִין'.

אָבֵל שָׁם יֵשׁ עֲדִין בְּחִינַת 'שִׁבְרָה', כִּי אִי־אֶפְשָׁר לְבַרֵּר הַשֹּׁכֵל לְאִמְתּוֹ בְּתַחֲלָתוֹ מִיָּד, וְקִדְם שְׁמוֹלִידִין וּמַחְדָּשִׁין אִיזָה דְּבַר לְאִמְתּוֹ - צְרִיכִין לְהַפְכוֹ וּלְשַׁבְּרוֹ מִתְחַלְּהָ בְּכַמָּה בְּחִינּוֹת.

וְאַחֲרֵי־כֵן מְבַרְרִין הַשְּׁבָרִים, וּמַחְבְּרִין אוֹתָן וּמְתַקְנִים אוֹתָם עַל־יְדֵי תוֹסַפַּת הַשֹּׁכֵל חֲדָשׁ שְׁמִמְשִׁיכִין, וְאֵז בּוֹנִין וּמְשַׁלְּמִין הַחֲדוּשׁ עַל מִתְבַּנְּתוֹ וְכוּ'.

כִּי עַל־פִּי־רֹב צְרִיכִין מִתְחַלְּהָ לִּזְמַר כַּמָּה סְבָרוֹת וְלִבְנוֹת כַּמָּה בְּנִינִים שְׂאִינָם מִתְקִימִים, שְׂאִין יְכוּלִין לְבַרֵּר עַל־יְדֵם הַהֲלָכָה וְהַחֲדוּשׁ לְאִמְתּוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ג, ז): "בּוֹנֵה עוֹלָמוֹת וּמַחְרִיבֵן" - בְּחִינַת 'שִׁבְרַת־הַמְּלָכִים', בְּחִינַת 'עוֹלָם־הַנְּקָדִים' - שְׁכַל־זֶה נַעֲשֶׂה בְּעַת שְׁמוֹצִיאִין הַשֹּׁכֵל מִכַּח אֶל הַפַּעַל, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּנִין־הָעוֹלָמוֹת' וְכוּ'.

(ג) וְאַחֲרֵי־כֵן אֶף־עַל־פִּי שֹׁכֵל הַסְּבָרוֹת וְהַשֹּׁכְלִיּוֹת שֶׁהוֹצִיא בְּתַחֲלָה, לֹא נִתְקִימוּ וְנִשְׁבְּרוּ - אֶף־עַל־פִּי־כֵן צְרִיכִין לְחַזֵּק עֲצָמוֹ אַחֲרֵי־כֵן, וּלְלַקֵּט וּלְבַרֵּר מֵהֶם כַּמָּה נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת, כַּמָּה סְבָרוֹת יְשׁוּרוֹת שְׁנִמְצָאִין וּמְפָזְרִין בָּהֶם. וְלַהּוֹסִיף עֲלֵיהֶם שֹׁכֵל חֲדָשׁ, וּלְחַבְּרָם אֲלֵיהֶם וּלְקַבֵּץ אוֹתָם יַחַד - עַד שְׁנִשְׁלֵם הַבְּנִין וְהַחֲדוּשׁ עַל אִמְתּוֹ.

וְזֶהוּ בְּחִינַת 'עוֹלָם־הַתְּקוּן', בְּחִינַת 'עוֹלָם־הַבְּרָדִים'. וְזֶהוּ בְּחִינַת 'שֹׁכֵל־הַנִּקְנָה', שֶׁהוּא עֵקֶר קִיּוּם הַדְּבַר עַל מְכוּוֹנוֹ. וְעֵין בְּעֵץ־חַיִּים וְתַבִּין.

וַיַּעֲקֹב עָשָׂה כַּמָּה תַּחְבּוּלוֹת לָזֶה בְּכַמָּה דְּרָכִים - עַד שֶׁהִמְשִׁיךְ בְּחִינַת 'הַתְּגַלּוֹת־הַגּוֹנִין' עַל 'עֲדָרֵי צֹאן קִדְשִׁים' שָׁלוֹ, כְּדֵי לְהַכְנִיעַ מֵהֶם הַמְּדַמָּה, וּלְהַבְיִאֵם אֶל הַשִּׁבְלִיּוֹת הַנְּ"ל.

וְזֶה (בְּרֵאשִׁית ל, לז): "וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב מִקָּל לְבָנָה לֹחַ וְלוֹז וְעַרְמוֹן, וַיַּפְצֵל בָּהֶם וְכוּ' מַחְשָׁף הַלָּבָן אֲשֶׁר עַל הַמְּקָלוֹת" (בְּרֵאשִׁית ל, לז). וְאִיתָא (זֶהר וַיִּצָא קַסב): "שְׂזָה בְּחִינַת סוּד הַתְּפָלִין" - שֶׁהֵם "כָּל־הַתּוֹרָה שֶׁהוֹקְשָׁה כָּלָה לְתַפְלִין" (קִדּוּשִׁין לה), 'כָּל־הַמַּחֲוִין'.

הִינּוּ: שְׂיַעֲקֹב בְּחִינַת הַצְּדִיק, שֶׁהוּא 'נְקֻדַּת־הָאֱמֶת' - הַמְּשִׁיךְ בְּחִינַת נִפְלְאוֹת כָּל הַמַּחֲוִין־הַקְּדוּשִׁים, בְּדְרָכִים נִפְלְאִים וְנוֹרָאִים מְאֹד מְאֹד, עַד שֶׁהַכְּנִים הַחֲכָמָה וְהַשֹּׁכֵל הָאֱמֶת, בְּתוֹךְ הַמַּחֲוִין שֶׁל

בְּלִלְיֵי־יִשְׂרָאֵל - שְׂיִכְנַם הַחֲקֻמָּה וְהַשְׂכָּל הָאֵמֶת
בְּתוֹכְכֶם הַיָּטִב, שְׂיִבְיֵנו הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ.

עַד שְׁלֹא יִהְיֶה כַּח לְשׁוֹם הַטְּעָאָה שֶׁל
ה'בְּחֵי־הַמְדָּמָה', בְּחִינַת 'לִבָּן' -
לְהַעבִירָם מִזֶּה חֲסִדוֹשְׁלוֹם.

וְזֵהוּ (בְּרֵאשִׁית שָׁם, לח): "וַיִּצַג אֶת הַמְּקֻלוֹת
אֲשֶׁר פָּצַל בְּרֵהֻטִים בְּשִׁקְתוֹת
הַמַּיִם" וְכוּ'. "בְּרֵהֻטִים" - "הֵם רְהִיטֵי
מַחִיץ" (תְּקוּנַיִזְהַר קמד:). הִינּוּ: שְׂיַעֲקֹב הַצִּיג
וְתַחַב אֶת הַמְּקֻלוֹת, שְׁהֵם בְּחִינַת 'חֲדוּשֵׁי־
הַתּוֹרָה' שְׁחֲדָשׁ וְגָלָה בְּשִׂכָּל אֵמֶת וְנִפְלָא
וְנוֹרָא פְּזָה - הַצִּיג וְתַחַב אוֹתָם "בְּרֵהֻטִים",
בְּתוֹךְ "רְהִיטֵי מַחִיץ" שֶׁל תְּלַמִּידוֹ
הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו.

וְזֵהוּ: "וַיִּצַג". "וַיִּצַג" דִּיקָא - שְׁהַצִּיג
וְתַחַב חֲדוּשִׁים שְׁלוֹ הָאֵמֶתִיִּים,
"בְּרֵהֻטִים", בְּתוֹךְ "רְהִיטֵי מַחִיץ" שְׁלָהֶם -
שְׂיִהְיוּ תַחֻבִים בָּהֶם בְּעֵמֶק גְּדוֹל, עַד שְׁלֹא
יִהְיֶה כַּח לְשׁוֹם טְעוֹת שֶׁל ה'מְדָמָה',
לְהַעבִירָם מִהֵם חֲסִדוֹשְׁלוֹם, כִּי כָּבֵר הֵם
מְבִינִים הָאֵמֶת הַיָּטִב.

וְזֵהוּ: "בְּרֵהֻטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם" -
"בְּרֵהֻטֵי מַחִיץ", בְּמָקוֹם שְׁשׁוֹתִין
'מִימֵי הַתּוֹרָה וְהַדְּעַת', שָׁם הַצִּיג אֶת
ה'מְקֻלוֹת הַנִּפְלְאִים' שְׁלוֹ, שְׁהֵם בְּחִינַת
ה'שְׂכָלִיּוֹת־הָאֵמֶתִיִּים' שְׁלוֹ, שְׁמִכְוִנִין אֶת
הָאָדָם בְּכָל־עֵת לְדַרְדְּרֵי־הַיֶּשֶׁר, כְּמוֹ ה'מְקַל'
שְׁמִכּוֹן אֶת הָעֲדָרִים אֶל הַדְּרֹךְ הַיָּשֵׁר וְכוּ'.

וְזֵהוּ (בְּרֵאשִׁית שָׁם): "אֲשֶׁר תִּבְאֹן הַצֹּאן
לְשִׁתוֹת לִנְכַח הַצֹּאן וַיִּחְמְנָה בְּבֹאֵן
לְשִׁתוֹת" - כְּדֵי כְּשִׂיבּוֹאוֹ שְׁאֵר ה'צֹאן
קָדְשִׁים" לְשִׁתוֹת מ'מִימֵי הַתּוֹרָה וְהַדְּעַת' -
"לִנְכַח הַצֹּאן קָדְשִׁים" שְׁשֵׁתוֹ כָּבֵר, שְׁזָכוּ
כָּבֵר לְהַפִּיר הָאֵמֶת־לְאֵמֶתוֹ.

"וַיִּחְמְנָה בְּבֹאֵן לְשִׁתוֹת" - שְׂיִחְמְמוּ
עַצְמָם ב'חֲמִימוֹת וְהַתְּלַהֲבוֹת
דְּקַדְשָׁה', ב'רְשָׁפֵי אֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת יָהּ" (שִׁיר־
הַשִּׁירִים ח, ו) - לְעַבְדֵי הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְלְהַתְּפַלֵּל
בְּחֲמִימוֹת וְהַתְּלַהֲבוֹת.

ו"לֹא יִלְכוּ עִמּוֹ בְּקָרִי" (עַל־פִּי וַיִּקְרָא כו) חֲסִד־
וְשְׁלוֹם, בְּבְחִינַת 'קָרִירוֹת', "שְׁנַמְשֹׁךְ
מ'סְטְרָא־דְּעַמְלָק", "שֶׁהוּא סְטְרָא דְּלִבָּן (זִהַר
וַיִּשְׁלַח קֶסוֹ: בְּלָק קֶצֶט: הַצִּיּוּנֵי עַל־הַתּוֹרָה פְּרִשְׁתֵּי שְׁמוֹת),
שְׁנַאֲמַר בּוֹ (דְּבָרִים כח, יח): "אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךְ".

כִּי 'יַעֲקֹב' בְּחִינַת 'נִקְדַּת־הָאֵמֶת' - הַמְּשִׁיךְ
'תּוֹרָה', בְּחִינַת 'מְקֻלוֹת', לְהַנְהִיג הָעוֹלָם
ב'שְׂכָלִיּוֹת־נִפְלְאִים' כְּאֵלּוֹ, עַד אֲשֶׁר הַצִּיג
וְתַחַב ה'שְׂכָל־הָאֵמֶתִי', בְּתוֹךְ "רְהִיטֵי מַחִיץ"
שֶׁל הַמִּתְקַרְבִּין אֵלָיו.

עַד שְׁכָל ה'צֹאן קָדְשִׁים" שְׂיִבּוֹאוֹ לְשִׁתוֹת
מ'מִימֵי־הַתּוֹרָה', "לִנְכַח הַצֹּאן"
הַקְדוּשׁ שְׁלוֹ - יִתְחַמְמוּ עַצְמָן ב'חֲמִימוֹת־
דְּקַדְשָׁה', לְעַבְדֵי הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ וְלְהַתְּפַלֵּל
ב'חֲמִימוֹת וְהַתְּלַהֲבוֹת דְּקַדְשָׁה' וְכוּ'.

"וַיִּשְׁמַע אֶת דְּבַרֵי בְנֵי לִבָּן" (בְּרֵאשִׁית לא, א)

פ.ג.
(ח"ב כז)

הַנָּדָר שְׁנוֹדְרִין, צְרִיכִין לְשִׁלֵּם מִיָּד.
ו"הַמְּאָחַר נִדְרוֹ, גוֹרֵם אֵלּוֹ הָאֲרֵבַע
מִדּוֹת: עֲבוּד־הַזָּרָה, גְּלוּי־עֲרִיזוֹת, שְׁפִיכוֹת־
דְּמַיִם, לְשׁוֹן־הָרַע" (וַיִּקְרָא־רַבְּהַ לז, א).

וְעַל־יָדֵי שְׁמַסְתַּכְּלִין לְהַטִּיל הַמְּשֹׁאוֹי עַל
כָּל אֶחָד כְּרֵאוֹי לוֹ - זוֹכִין
ל'הַתְּרַת־נְדָרִים', וְנִצּוֹלִין מ'אַרְבַּע־מִדּוֹת'
הַנ"ל.

כְּדֹאֵיתָא בְּמִדְרַשׁ (שם): שְׁלֹמֹד [שְׁלֹמֹדִין] מִיַּעֲקֹב: שְׁבַשְׁבִּיל שְׂאֵחַר נְדָרוֹ, בָּא לִיְדֵי אַרְבַּע הֵנָּה ל.

(א) עֲבוּדָה-זָרָה - שְׁנֵאמַר (בְּרֵאשִׁית לז, ב): "הִסִּירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֹּכֶר". (ב) גְּלוּי עֲרִיזוֹת' - "וַתֵּצֵא דִינָה" וְכוּ' (שם לד, א). (ג) שְׂפִיכוֹת-דָּמִים' - ב'שָׁכַם'. (ד) 'לְשׁוֹן-הָרַע' - "וַיִּשְׁמַע אֶת דְּבַרֵי בְנֵי לָבָן" (שם לא, א).

וְאֵיתָא (וַיִּקְרָא-רַבָּה שָׁם, ב): שְׁבַשְׁבִּיל שְׂרָאָה מְשֵׁה בְּסִבְלוֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת ב, יא): "וַיֵּרָא בְּסִבְלוֹתָם", דְּהֵינּוּ: שְׁנַתָּן לֵב עַל סִבְלוֹתָם שֶׁהָיוּ מְכַבְּדִין עֲלֵיהֶם, וְהָעֲבוּדָה הַשֵּׁיךְ לְאִישׁ נִתְּנוּ עַל אִשָּׁה, וְכֵן לְהַפְּךָ. וְהָיָה מְשֵׁה מִסְתַּפֵּל עַל זֶה, וְהַפְּךָ הַדָּבָר וְנָתַן עַל כָּל אֶחָד הָעֲבוּדָה הָרְאוּי לֹו, מַה שְׂרָאוּי לְאִישׁ וְכוּ'. וְכֵן בֵּין אֲנָשִׁים בְּעֶצְמָן וְכוּ'. וְאָמַר לֹו הַשֵּׁם-יִתְּבָרֵךְ: שְׁעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכָּה לְהַתִּיר נְדָר שְׁנֵאמַר בּוֹ גַם-כֵּן (בְּמִדְרַב ל, יז): "בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ" וְכוּ'.

נִמְצָא: שְׁעַל-יְדֵי שְׁמִסְתַּפְּלִין לְהַעֲרִיךְ כָּל אֶחָד כְּרָאוּי - זֹכִיךְ לְהַתְּרַת נְדָרִים' - וְנִצְלוּכִין מ'אַרְבַּע-מִדּוֹת הֵנָּה ל.

"וּמֵאֲשֶׁר לְאֲבִינוּ עָשָׂה אֶת כָּל הַכָּבֵד הַזֶּה" (בְּרֵאשִׁית לא, א)

פד

(ח"ב ח, ה)

עַל-יְדֵי 'הַתְּגַלוֹת-הַכְּבוֹד', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שְׂרֵשֶׁה-נִפְשׁוֹת' - עַל-יְדֵי-זֶה בָּא 'הַתְּפִשְׁטוֹת-הַנְּבוּאָה'.

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁבַת צב.): "אֵין הַנְּבוּאָה שׁוֹרָה, אֶלָּא עַל חֶכֶם, גְּבוּר וְעִשְׂרִי" - כִּי כָּל

בְּחִינּוֹת אֵלוֹ, הֵם בְּבְחִינַת 'כְּבוֹד', שְׁמֵשׁ נִמְשָׁךְ ה'נְבוּאָה'.

(א) 'חֶכֶם' - בְּבְחִינַת (מְשַׁלֵּי ג, לה): "כְּבוֹד חֶכְמִים יִנְחָלוּ".

(ב) 'גְּבוּר' - בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים כד, ח): "מִי זֶה מְלֹךְ הַכְּבוֹד, ה' עִזּוֹז וְגְבוּר".

(ג) 'עִשְׂרִי' - בְּבְחִינַת (בְּרֵאשִׁית לא, א): "וּמֵאֲשֶׁר לְאֲבִינוּ עָשָׂה אֶת כָּל הַכָּבֵד הַזֶּה".

"כִּי כָּל הָעֵשׂוֹר אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹהִים מֵאֲבִינוּ לָנוּ הוּא וּלְבַנֵּינוּ, וְעַתָּה כָּל אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים אֵלֶיךָ עֲשֵׂה" (בְּרֵאשִׁית לא, טז)

פה

(ח"א ס, ד)

"לְעֹזְכֶם יִשְׁלַשׁ אָדָם מְעוֹתָיו, שְׁלִישׁ בְּפִרְקַמְטִיא, וּשְׁלִישׁ בְּקִרְקַע, וּשְׁלִישׁ בְּיָדוֹ" (בְּבֵא-מִצִּיעָא מ.ב.).

ו'שְׁלִשָּׁה חֻלְקִים' אֵלוֹ שְׁיֵשׁ ב'עִשְׂרִיּוֹת', הֵם כְּנֻגַד שְׁלִשָּׁה פְּעָמִים 'עִשְׂרִיּוֹת' שְׁנֻזְפָּר בְּתוֹרָה - כִּי בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה לֹא נִזְכָּר עִשְׂרִיּוֹת, כִּי-אֵם שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אֵלוֹ.

דְּהֵינּוּ: (א) אֶצֶל סְדוּם - כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית יד, כג): "וְלֹא תֹאמַר אֲנִי הָעֵשְׂרִיתִי אֶת אַבְרָם". (ב) וְאֶצֶל רְחֵל וְלֵאָה' - כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שָׁם לא, טז): "כִּי כָּל הָעֵשׂוֹר אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹהִים" וְכוּ'. (ג) וְאֶצֶל 'שְׁקָלִים' - כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת ל, טז): "הָעֵשְׂרִי לֹא יִרְבֶּה".

כִּי "שְׁלִישׁ שְׁבַפְרַקְמִטִּיא" - הוּא כְּנֻגַד הָעִשְׂרִיּוֹת שְׁנֻזְפָּר אֶצֶל 'סְדוּם' וְכוּ'.

ו"שְׁלִישׁ שְׁבַקְרַקַע" - הוא כַּנְגֵד
ה'עֲשִׂירוֹת' שְׁנֹזֵר אֶצֶל רַחֵל
וּלְאָה'. כִּי בְּאֵמֶת עִקַּר ה'עֲשִׂירוֹת', הוא רק
בְּשִׁבִיל ה'תְּבוּנָנוֹת', אֲבָל בְּלֹא־זֶה,
ה'עֲשִׂירוֹת' הוא רק בְּשִׁבִיל נְשִׁים וּקְטַנֵּי־
הַדַּעַת כְּמוֹתָן.

וְזֶהוּ שְׁאֵמְרוּ: "כִּי כָּל הָעֵשֶׂר אֲשֶׁר הֵצִיל
אֱלֹקִים מֵאֲבִינֹנוּ, לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ" -
הֵינּוּ: שְׁכַל ה'עֲשִׂירוֹת', הוא רק בְּשִׁבִיל
נְשִׁים וּקְטַנֵּי־הַדַּעַת כְּמוֹנוּ.

אֲבָל אַתָּה: "וְעַתָּה כָּל אֲשֶׁר אָמַר אֵלַיךְ
אֱלֹקִים עֲשֵׂה" - דִּהְיִנוּ: שְׁאֵתָה
צָרִיךְ לְה'עֲשִׂירוֹת', בְּשִׁבִיל ה'תְּבוּנָנוֹת
בְּגִדְלַת־הַשֵּׁם'. וּכְנֶגְד־זֶה הוּא בְּחִינַת 'שְׁלִישׁ
שְׁבַקְרַקַע', בְּחִינַת (סִנְהֶדְרִין עֵד): "אִשָּׁה קַרְקַע
עוֹלָם".

ו"שְׁלִישׁ בִּידוֹ" - הוא כַּנְגֵד ה'עֲשִׂירוֹת'
שְׁאֶצֶל 'שְׁקָלִים' וְכוּ'.

פו.

(ח"א סט)

דַּע: שְׁהַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ 'מְמוֹן', בְּזֶה הוּא
גּוֹזֵל מִמֶּנּוּ 'בְּנִים'. כִּי עִקַּר ה'מְמוֹן'
שֶׁל הָאָדָם, בָּא לוֹ עַל־יְדֵי 'בֵּת־זוּגוֹ' - כִּי עַל־
יְדֵי 'אֹר נִפְשָׁה', מְזַה בָּא לוֹ ה'מְמוֹן' וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן אָמְרוּ רַז"ל (בְּבֹא־מִצְעָא נט.):
"אוֹקִירוּ לְנִשְׁיָכוֹ, כִּי הִיכִי
דַּתְתַּעְתְּרוּ".

וְכָל אָדָם וְאָדָם כַּאֲשֶׁר הוּא בָּא לְעוֹלָם -
הוּא בָּא עִם 'בֵּת־זוּגוֹ' הַמִּיחָדָת לוֹ,
וְעִם סְכוּם מְמוֹן הַקְּצוּב לוֹ שִׁיחֶיהָ לוֹ בְּזֶה
הָעוֹלָם, וְכַמָּה 'פְּרוֹת' הֵינּוּ 'בְּנִים' שִׁיחֶיו לוֹ
בְּזֶה הָעוֹלָם.

וְהֵם בְּחִינַת 'אֵילָן' ו'עֲנָפִים' ו'פְּרוֹת'. הֵינּוּ:
ש'אֹר נִפְשָׁה' - הוּא בְּחִינַת 'עִקַּר
הָאֵילָן', שְׁמִמְנוּ יוֹצְאִים וּמִתְפַּשְׁטִים 'עֲנָפִים',
הֵינּוּ 'הַתְּנוּצָצוֹת וְהַתְּפִשְׁטוֹת אוֹרָה', בְּחִינַת
ה'מְמוֹן'. וְעַל ה'עֲנָפִים' אָלוֹ - גְּדָלִים
ה'פְּרוֹת', הֵינּוּ ה'בְּנִים'.

נִמְצָא: כְּשֶׁאֶחָד גּוֹזֵל מִחֲבֵרוֹ 'מְמוֹן' - הוּא
גּוֹזֵל וְנוֹטֵל מִמֶּנּוּ 'עֲנָפִים' שֶׁל
ה'אֵילָן' שְׁלוֹ, הֵינּוּ 'הַתְּנוּצָצוֹת אוֹר נִפְשָׁה',
שְׁמִשָּׁם ה'מְמוֹן' כַּנ"ל.

עַל־כֵּן עַל־יְדֵי־זֶה: גּוֹזֵל וְנוֹטֵל מִמֶּנּוּ 'נֶפֶשׁ
בְּנָיו וּבְנֹתָיו', שֶׁהֵם תְּלוּיִים וּגְדָלִים
וְיוֹנְקִים מ'אֹר הָעֲנָף הַזֶּה', כִּי הֵם הֵם
ה'פְּרוֹת' הַגְּדָלִים עַל ה'עֲנָפִים' אָלוֹ -
וּכְשֶׁנוֹטֵל הָעֲנָף נוֹטֵל ה'פְּרוֹת'.

וְזֶה שְׁאֵמְרוּ רַחֵל וּלְאָה (בְּרֵאשִׁית ל"א, טז):
"כִּי כָּל הָעֵשֶׂר אֲשֶׁר הֵצִיל אֱלֹקִים
מֵאֲבִינֹנוּ, לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ". "לָנוּ וּלְבָנֵינוּ"
דִּיקָא - כִּי עִקַּר ה'עֲשִׂירוֹת', עַל־יְדֵי ה'אִשָּׁה'
- ו'בָּה' תְּלוּיִים ה'בְּנִים'.

כִּי ה'אִשָּׁה' הִיא עִקַּר בְּחִינַת ה'אֵילָן',
וְה'עֲשִׂירוֹת' הֵם ה'עֲנָפִים' שֶׁל ה'אֵילָן',
וְה'בְּנִים' הֵם ה'פְּרוֹת' הַגְּדָלִים בְּעֲנָפֵים' הָאֵלוֹ.

"לָבֵן הָאֶרְמִי" (בְּרֵאשִׁית ל"א, כ)

פז.

(ח"א יט, ד)

"עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע" (בְּרֵאשִׁית ב', ט) - זֶה
לְשׁוֹן־תְּרַגּוּם, שֶׁהוּא 'אֲמָצְעִי' בֵּין
לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ וּבֵין לְשׁוֹן שֶׁל שְׁבָעִין
עֲמֻמִּין. וְלְשׁוֹן־עֲמֻמִּין כְּשֶׁרוֹצִים לִינֵק

מ'לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ', אִי־אֶפְשֶׁר לָהֶם לִינֵק מִמֶּנּוּ, אֶלֶּא עַל־יְדֵי לְשׁוֹן־תְּרַגּוּם וְכוּ'.

כִּי עֵקֶר תְּגַבֵּרֶת הַקְּלֻפָּה, אֵינּוּ אֶלֶּא עַל־יְדֵי לְשׁוֹן תְּרַגּוּם, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים כו, ה): "אֲרַמִּי אֲבֹד אֲבִי"; וּבְבַחֲיִנַת (בְּמִדְבָּר כג, ז): "מִן אֲרָם יִנְחֲנִי בְּלֶקֶן", שֶׁהוּא לְשׁוֹן תְּרַגּוּם, שֶׁהוּא לְשׁוֹן אֲרַמִּי - שֶׁדֶּרֶךְ שָׁם מִתְעוֹרְרִים לִינֵק מִהַקְּדוּשָׁה.

וְעֵקֶר בְּנִינָה וּשְׁלֵמוֹת שֶׁל לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ - אֵינּוּ אֶלֶּא עַל־יְדֵי שֶׁמְפִילִין הָרַע שֶׁל הַתְּרַגּוּם, וּמַעֲלִין ה'טוֹב שֶׁבַתְּרַגּוּם לְלְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, שֶׁעַל־יְדִיזָה נְשָׁלֵם לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ. - וְעַל־יְדִיזָה נּוֹפְלִין כָּל ה'שְׁבָעִים־לְשׁוֹן וְכוּ'.

וְלָבֵן הָאֲרַמִּי, שֶׁהוּא "אֲרַמִּי אֲבֹד אֲבִי" הַנִּל, רָצָה לִינֵק מִהַקְּדוּשָׁה עַל־יְדֵי ה'תְּרַגּוּם, וְעַל־כֵּן קָרָא לּוֹ "יִגַּר שֶׁהַדּוֹתָא" (בְּרֵאשִׁית לא, מז). וְיַעֲקֹב הָיָה מַעֲלָה אֶת ה'תְּרַגּוּם לְלְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, וְעַל כֵּן קָרָא לּוֹ "גִּלְעָד" (שָׁם), בְּלְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ.

פח.

(חֵי־מוֹהַר"ן רפ)

בְּהַתּוֹרָה־הַקְּדוּשָׁה מְבֹאֵר הַכֵּל, כִּי הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת מִכֵּלָם, כְּגוֹן "אֲשַׁכְּנֶנּוּ" מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה (בְּרֵאשִׁית י, א) - רַק שָׂאִין הַתּוֹרָה עוֹשֶׂה סְפוּר גָּמוּר מִכֵּלָם. רַק שֶׁהִיא מְדַבֵּרֶת מֵהֶם וּמְשַׁלִּיכָה אוֹתָם.

וּבְמָקוֹם שֶׁהִיא רוֹצֶה עוֹשֶׂה סְפוּר גָּמוּר, כְּגוֹן מ'לָבֵן" וְכִיּוֹצֵא, שֶׁהִיא עוֹשֶׂה מֵהֶם אֵיזָה סְפוּר - אֲבָל אִף־עַל־פִּי־כֵן, בְּהַתּוֹרָה מְרַמְזִים כֵּלָם.

"וַיִּגְנַב יַעֲקֹב אֶת לֶבֶן לָבֵן הָאֲרַמִּי עַל בְּלִי הַגִּיד לּוֹ כִּי בֵרַח הוּא. וַיִּבְרַח הוּא וְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו'." וַיִּגֵּד לְלָבֵן וְגו' כִּי בֵרַח יַעֲקֹב וְגו'. וַיִּרְדֹּף אַחֲרָיו וְגו'. וַיָּבֵא אֱלֹקִים אֶל לָבֵן הָאֲרַמִּי וְגו', וַיֹּאמֶר לוֹ: הֲשֹׁמֵר לָךְ מְדַבֵּר עִם יַעֲקֹב מִטוֹב עַד רָע. וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאָחִיו לִקְטוּ אֲבָנִים, וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ גֵל" (בְּרֵאשִׁית לא, כ"א-כ"ב-כ"ג-כ"ט-מו)

פט.

(לְקוּטֵי־הַלְכוּת, תְּפִלִּין ו, לה)

"וַיִּגְנַב יַעֲקֹב אֶת לֶבֶן הָאֲרַמִּי, עַל בְּלִי הַגִּיד לּוֹ כִּי בֵרַח הוּא" (בְּרֵאשִׁית לא, כ) - זֶהוּ בְּחִינַת מַה שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (ח"א עב): "שֶׁכְּשׁוֹרְחִין מִהַמְּחַשְׁבוֹת־רְעוֹת - יִלְךְ לְדַרְכּוֹ בְּמָה שֶׁהוּא חוֹשֵׁב מִהַשְׁבוֹת־כְּשֵׁרוֹת, וְלֹא יִסְתַּכַּל לְאַחֲרָיו כָּלֵל וְכָלֵל וְכוּ'".

וְזֶהוּ בְּחִינַת: "וַיִּגְנַב יַעֲקֹב" וְכוּ' - כִּי זֶה שְׁטוּעַן עִם ה'מְחַשְׁבוֹת־זָרוֹת, וְנִכְנָס עִמָּהֶם בְּטוּעַן וְנִטְעָן, וְרוֹצֵה שְׁיַנְיְחוּ אוֹתוֹ לְצֵאת מֵהֶם, זֶהוּ כְּמוֹ מִי שֶׁמְגִיד לְהַרְדוּף שְׂרוּצָה לְבָרַח מִמֶּנּוּ, וְאִזִּי הוּא רוֹדֵפוֹ יוֹתֵר.

אֲבָל בְּאַמַּת: עֵקֶר הָעֵצָה, לְבָרַח מֵהֶם וְלִילֵךְ לְדַרְכּוֹ, וְלִבְלִי לְהִסְתַּכַּל לְאַחֲרָיו כָּלֵל, וְלִבְלִי לְטַעַן עִמָּהֶם כָּלֵל - שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית שָׁם, כ"א): "וַיִּבְרַח יַעֲקֹב וְכוּ', וַיִּגְנַב יַעֲקֹב אֶת לֶבֶן הָאֲרַמִּי" - שֶׁהֶם ה'מְחַשְׁבוֹת־רְעוֹת'.

"עַל בְּלִי הַגִּיד לּוֹ כִּי בֵרַח הוּא" - שֶׁאֵינּוּ מְגִיד לָהֶם שֶׁבּוֹרַח מֵהֶם, רַק בּוֹרַח לְתוֹמוֹ לְדַרְכּוֹ, וְעַל־יְדִיזָה דִּיקָא נִצּוּל מֵהֶם.

גַּם: "וַיִּגְנַב" וְכוּ' - מְרַמֵּז: שֶׁלְּפַעֲמִים מִתְּגַבְּרִים הַהֲרַחוּרִים וְהַמְּחַשְׁבוֹת כָּל־כָּה, עַד שֶׁקָּשָׁה לְבָרַח מֵהֶם לְתוֹךְ תּוֹרָה וְתַפְלָה וּדְבָרִים־שֶׁבְּקֹדֶשָׁה בְּשׁוּם־אֶפֶן. וְהַהֲכָרַח לְעַסֵּק בְּמִלִּיד־שְׁטוּתָא בְּעֵינֵי צָחוּק

וְכִי־צֵא, כְּדֵי לִפְקֹחַ דַּעְתּוֹ לְפִי שְׁעָה, עַד יַעֲבֹר
זַעַם הַשְּׁטָף שֶׁל הַמַּחְשְׁבוֹת, כִּי "אֵין הַיְצֵר"
הָרַע מְצוּי אֲלֵא לְשַׁעְתּוֹ" (ירושלמי סוטה; הובא
במגן אברהם ארחיחים תר"י סק"ב).

וְאִזִּי אֵין הַסְטְרָא־אֲחָרָא מְבִינָה כֻּלְּלָא שֶׁהוּא
בוֹרַח מֵהֶם' - מֵאַחַר שְׁעוֹסַק בְּמִילֵי-
דְשִׁטוּתָא'. וְזֵהוּ בְּחִינַת: "וַיִּגְנַב וְכוּ' עַל בְּלִי
הַגִּיד לוֹ וְכוּ'".

אֲבָל אַחֲר־כֵּן רוּצָה הַסְטְרָא־אֲחָרָא
לְהַתְגַּבֵּר עוֹד, וְלִרְדֹף אַחַר בְּחִינַת
'יַעֲקֹב', בְּחִינַת "וַיִּרְדֹּף אַחֲרָיו" הַנֶּאֱמָר שָׁם
(בְּרֵאשִׁית ל"א, כ"ג).

וְאִזִּי הַשֵּׁם־יִתְבַּרֵּךְ עוֹמֵד בְּעֶזְרוֹ, וּמְזַהֵר אֶת
בְּחִינַת לָבָן (שם שם, כ"ט): "הַשְּׁמֹר לָךְ
מִדְּבַר עִם יַעֲקֹב מִטוֹב" וְכוּ'. כִּי "טוֹבֶתְךָ שֶׁל
רְשָׁעִים, רָעָה הִיא אֲצֵל הַצַּדִּיקִים" (יבמות קג:).

הֵינּוּ: שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבַּרֵּךְ מֵרַחֵם עָלָיו, מֵאַחַר
שֶׁכָּבַד סָבַל כָּל־כֶּף, וְהוּא מְזַהֵר
הַסְטְרָא־אֲחָרָא: "שִׁיסוּרוֹ מִמְּנֹו, וְלֹא יִדְבְּרוּ
עִמּוֹ מִטוֹב" וְכוּ'.

וְזֵה בְּחִינַת עֲשִׂית הַגֹּל' שֶׁאָמַר יַעֲקֹב
לְאָחָיו (שם שם, מו:): "לִקְטוּ אֲבָנִים וְכוּ',
וַיַּעֲשׂוּ גֹל" - זֶה בְּחִינַת מַה שֶׁשְּׁמַעְתִּי מִפִּי
אֲדַמּוּר ז"ל (לקוטי מוה"ר ח"ב מ"ח): "שֶׁכָּל מַה
שֶׁהָאָדָם מֵנַתֵּק עֲצָמוֹ מִמַּחְשְׁבוֹת־רַעוּת
לְמַחְשְׁבוֹת־טוֹבוֹת, וְכָל הַעֲתָקָה וְהִזָּזָה
וְתַנּוּעָה שֶׁהָאָדָם מַזִּיז וּמְנִיעַ וּמַעֲתִיק עֲצָמוֹ
מֵרַע לְטוֹב - הַכֹּל מִתְקַבֵּץ בְּעַת הַצָּרָה
וְהַדַּחֲק, וְעוֹזֵר לְהָאָדָם" וְכוּ'.

וְזֵה בְּחִינַת: "לִקְטוּ אֲבָנִים" - בְּחִינַת (איכה
ד, א): "אֲבָנֵי קִדְשׁ", שֶׁהֵם בְּחִינַת
הַנְּצוּצוֹת־הַקְּדוּשִׁים הַמִּתְבַּרְרִים עַל־יְדֵי כָּל
הַזָּזָה וְתַנּוּעָה, מַה שֶׁמֵּנַתֵּקִים עֲצָמָן מֵרַע
לְטוֹב - מִמַּחְשְׁבוֹת רַעוּת לְטוֹבוֹת.

וּמֵהֶם עָשׂוּ "גֹּל" וּמַחִיצָה, לְהַפְסִיק בֵּינָם
וּבֵין הַמַּחְשְׁבוֹת־רַעוּת' - כִּי כָּל
מִתְקַבְּצִים וְעוֹזְרִים לְהָאָדָם בְּעַת הַדַּחֲק,
כֵּן־ל'.

וְזֵה שֶׁאָמַר יַעֲקֹב לְלָבָן הָאֲרָמִי (בְּרֵאשִׁית שם,
נב): "עַד הַגֹּל הַזֶּה וְכוּ', אִם אֲנִי לֹא
אָעִבֵר אֲלֶיךָ וְאִם אֵתָה לֹא תַעֲבֹר אֲלֵי אֵת
הַגֹּל הַזֶּה וְכוּ'" - כִּי כָּבַד עֲשִׂיתִי גֹל וּמַחִיצָה,
מִהַנְּקֻדוֹת־טוֹבוֹת שֶׁיִּפְסִיקוּ בֵּינִי וּבֵינְךָ, וְלֹא
תַעֲבֹר עוֹד אֲלֵי.

וְגַם "אֲנִי לֹא אָעִבֵר" בְּגִבְלוֹךָ - כִּי אֲנִי
רוּצָה עוֹד לְכַנֵּס לְמְקוֹמְךָ, שֶׁהֵם
מְקוֹמוֹת־הַחִיצוֹנִים, כִּי אֵין אֲנִי רוּצָה עוֹד
לְסַכֵּן נַפְשִׁי שָׁם. רַק אֲנִי אֶעֱמַד עַל מְקוֹמִי
לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה וּתְפִלָּה וְכוּ'. "וְאֵתָה לֹא תַעֲבֹר
אֲלֵי, וְאֲנִי לֹא אָעִבֵר אֲלֶיךָ".

וְהַכֹּל בְּכַח הַגֹּל' שֶׁנַּעֲשָׂה עַל־יְדֵי
הַ"אֲבָנֵי קִדְשׁ" שֶׁלְקָטְנוֹ עַל־יְדֵי כָּל
הַתַּנּוּעוֹת־טוֹבוֹת, עַל־יְדֵי כָּל מַה שֶׁהֵייתִי
מֵנַתֵּק עֲצָמִי מֵרַע לְטוֹב, כֵּן־ל'.

וְזֵה בְּחִינַת: "ל"ג בְּעֶמְרוֹ" - כִּי כָּל יָמֵי
הַסְפִּירָה מְבַרְרִין בְּרוּרִים עַל־יְדֵי
קִדְשַׁת הַמַּחְשְׁבָה וְכוּ'. וּבָיוֹם "ל"ג בְּעֶמְרוֹ" -
כָּבַד זוֹכִין כָּלֵל יִשְׂרָאֵל לְבָרֵךְ בְּרוּרִין הַרְבֵּה,
עַד שֶׁנַּעֲשָׂה בְּחִינַת הַגֹּל' הַנֶּ"ל בְּחִינַת: "עַד
הַגֹּל הַזֶּה" וְכוּ', שֶׁמִּפְסִיק בֵּין קִדְשַׁת יַעֲקֹב,
לְבֵין טְמֵאת הַמַּחְשְׁבוֹת־רַעוּת' שֶׁל בְּחִינַת
'לָבָן הָאֲרָמִי, וְכֵן־ל'.

וְכָל־זֶה בְּכַח הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים, שֶׁהֵם
בְּחִינַת הַתַּנּוּצָצוֹת מְשִׁיחַ, שֶׁזֵּהוּ
בְּחִינַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי זצ"ל, שֶׁזָּכָה
לְהַסְתַּלַּק אֵז וְכוּ'.

צ.

(עלים-לתרופה, ג דברים תר"ג)

וַיִּשְׁלַח לָנוּ ה' מְנַהִיג הַרְחֵמְךָ, וַיְקַיֵּם (ישעיה
 מט, י): **"כִּי מִרְחֵמֶם יִנְהַגֶּם"** וְכוּ'
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז). וְעַקֵּר הַרְחֵמְנוֹת:
 לְהוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מֵעוֹזוֹת. וְהַעֲקֵר
 לְהוֹצִיאֵם מֵהַרְוּח־שְׁטוֹת' וְהַשְׁנֵעוֹן, וַיִּמְשִׁיךְ
 עֲלֵיהֶם דַּעַת, שְׁיַבִּינוּ רְמִיזוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים
 לְבָרַח מֵהַרְוּח־שְׁטוֹת, וּלְהַסִּיחַ דַּעְתוֹ מֵהֶם
 וּלְהַמְלִיט מֵהֶם בְּשֵׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה.

וַתִּשְׁאַל אֶת פִּי רַבִּי נַחֲמָן גְּרוּיָאִיר [ז"ל
 מטולטשין], שִׁיסְפֵּר לָךְ מַה שֶּׁהוּטַב
 מְאֹד בְּעֵינַי אֶחָד שֶׁרָאָה בְּהַסְפֵּר הַחֲדָשׁ (לקוטי-
 הַלְכוֹת, תַּפְלִין ו' הַנ"ל) מַה שֶּׁכָּתוּב עַל פְּסוּק
 (בְּרֵאשִׁית ל"א, כ): **"וַיִּגְנַב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבָן
 הָאָרֶמִי, עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בּוֹרַח הוּא."**

שָׁמַע הַיֵּטֵב, וְשִׁים לְבָד לִילֵךְ בָּזָה, לְהַסִּיחַ
 דַּעְתָּךְ מִזָּה, וַיִּזְעִיל לָךְ בְּעִזְרַת-
 הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ.

וּמַעֲתָה תִּהְיֶה רְגִיל לְשִׁקֵּד עַל הַסְּפָרִים
 שֶׁחֲנַנִּי הַשָּׁם לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָתוֹ-
 הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהֵם סְפָרֵי לְקוּטֵי-הַלְכוֹת,
 וְתַסְתַּפֵּל בָּהֶם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת. וּבַפְּרָט
 הַהַלְכוֹת שֶׁכָּתַבְתִּי בְּסִמּוּךְ בִּשְׁנַיִם הַסְּמוּכִים.
 וְלִהְשֵׁם הַתְּקוּנָה שִׁיזְעִילוּ לָךְ הַרְבֵּה.

וְעַתָּה בְּנִי חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד לְתַפֵּס
 מִחֻשְׁבְּתָךְ בְּכָל מַה דְּאַפְשֵׁר. לְהַכְנִים
 מִחֻשְׁבְּתָךְ בְּשַׁעַת הַמְּשָׁאוֹמְתוֹ, בְּעֶסֶק
 הַמְּשָׁאוֹמְתוֹ, וְהַפֵּל בְּשִׁמְחָה, בְּלִי פֶעַם
 וְעִצְבוֹת וּדְאָגוֹת, וּבְלִי "רוּחַ גְּבָאָה" (מִשְׁלֵי טו,
 יג).

וּבְשַׁעַת הַתְּפִלָּה - תִּכְרִיחַ מִחֻשְׁבְּתָךְ
 לְקַשְׂרָה אֶל הַדְּבוּר בְּקִשְׁר אֲמִיץ
 וְחֲזַק, וְלִהְתַּפְּלֵל אֲפֹלוּ בְּמַהִירוֹת, רַק לְמַהֵר

לְמַלֵּט מִחֻשְׁבְּתָךְ מִמִּחְשְׁבוֹת-חַוִּץ. וְאַפְלוּ
 בְּשַׁפְתָּאֵם גּוֹנְבַת עֲצֻמָּה הַמִּחְשְׁבָה, וּפּוֹרְחַת
 לְמָקוֹם שְׁפוֹרְחַת - תַּתְּפֵס אוֹתָהּ בְּעַל-פְּרָחָה,
 כְּמוֹ סוּס בְּאַפְסָר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ג), וְתַכְנִים
 אוֹתָהּ לְתוֹךְ דְּבוּרֵי הַתְּפִלָּה הַקְּדוּשָׁה.

מִכָּל-שִׁכּוֹן וְכָל-שִׁכּוֹן בְּשַׁעַת הַלְמוּד - שָׁם
 בְּנִקְל יוֹתֵר לְהַכְנִים הַמִּחְשְׁבָה
 בְּתוֹךְ הַלְמוּד, כִּי הֲלֹא צְרִיכִין לְהַבִּין מַה
 שְׁלוֹמָדִים.

וּמָה שֶׁנַּעֲשֶׂה עִמָּךְ מִמִּילָא, אֵל תַּסְתַּכַּל
 עַל-יָזָה כָּלֵל וְכוּ'.

"וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר לְלִבָּן: מַה פְּשַׁעִי מַה חֲטָאתִי
 פִּי דִלְקַת אַחֲרֵי. הֵייתִי בַיּוֹם אֲכַלְנִי חֶרֶב, וְקָרַח
 בְּבִלְיָהּ, וְתִדַּד שְׁנַתִּי מֵעֵינַי. אֵת עֲנִי וְאֵת יָגִיעַ
 כִּפִּי רָאָה אֱלֹקִים" (בְּרֵאשִׁית ל"א, ל"ד-מ"ב)

צ.א.

(לקוטי-הַלְכוֹת, מַתְּנָה וּמַתְּנַת שְׁכִיב-מָרַע ד, יד)

כָּל הַמְּלַחְמָה וְהַעֲבוּדָה וְהַיְגִיעָה שֶׁל
 יַעֲקֹב, הִפֵּל בְּשִׁבִיל הַבָּנִים' וְהַצֵּאן',
 שֶׁהֵם בְּחִינַת 'בָּנִים וְתַלְמִידִים'.

כִּי עִם 'יעקב' בְּעֲצָמוֹ - לֹא הָיָה לְלִבָּן'
 שׁוּם עֶסֶק וּמְרִיבָה, כְּמוֹבֵן בְּפִרְשָׁה. כִּי
 יַעֲקֹב בְּעֲצָמוֹ, כָּבֵד שִׁבְר הַמְּדַמָּה' בְּחִינַת
 'לָבָן' לְגַמְרֵי, וְנָקִי מִמֶּנּוּ לְגַמְרֵי, וַיְדוּ מְסַלְּקַת
 מִמֶּנּוּ, וַאֲיִן לוֹ שׁוּם עֶסֶק בּוֹ.

רַק יַעֲקֹב מָסַר נַפְשׁוֹ בַּיְגִיעוֹת קָשׁוֹת
 וּטְרָחוֹת וְתַחֲבוּלוֹת כְּאֵלֶּה, הִפֵּל
 בְּשִׁבִיל הַצֵּאן וְהַבָּנִים, הֵינּוּ לְהוֹצִיא בָּנָיו
 וְתַלְמִידָיו, מִבְּחִינַת "בֵּית לָבָן", מִבְּחִינַת
 הַמְּדַמָּה'.

ומחמת שהמלחמה גדולה וחזקה מאד מאד, כי הוא מתגבר ומתפשט ומשתטח מאד בכל דרגא ודרגא וכו' - על-פן הברח יעקב לברח מפניו בהחבא עם רחל ולאחא, "שהם כלל-התורה", ועם כל הפנים והצאן.

ולבן רדף אחריהם, ובקש לעקור את הכל חסוֹשֵׁלוֹם, כמו שפיתוב (דברים כו, ה): "ארמי אבד אבי" וכו'.

וזהו (בראשית לא, מב): "את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים" וכו'. הינו שהצדיקהאמת אומר: "שהשם-יתברך ראה את עניו ואת יגיע כפיו" - כי הוא בעצמו יגע וטרח הרבה מאד בשביל הצאן הזה - להוציאם מה'מדמה' להעלותם אל השכל לקרבם להשם-יתברך.

ועל-פן אף-על-פי שהם לא נצחו המלחמה בראוי, עד שעדין יש כח ל'לבן' בחינת ה'מדמה', לרדף אחריהם ולהשיגם - אף-על-פי-כן השם-יתברך חמל על היגיעות והטרחות והמסירת-נפש של הצדיקהאמת שפסר נפשו מאד בשביל כל אחד ואחד, ועל-ידי-זה השם-יתברך בעצמו לוחם עם לבן, ומגרשו מצאן יעקב, בחינת: "את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים ויזכח אמש".

וזה שאמר יעקב ללבן (בראשית שם, לו): "מה פשעי ומה חטאתי כי דלקת אחרי" - הינו: איזה חטא ופשע מצאת בי בעצמי, אשר אתה רודף אותי, הלא אין לך שום כח וקטרוג עלי, כי תהלה לאל אני זך ונקי וצח לגמרי מפל חטא ופשע, כי אין לי שום הסתכלות בזה העולם כלל, אפלו בהרף-עין וכו' וכו'.

"כי מששת את כל כלי, מה מצאת מפל כלי ביתך" (שם שם, לו) - כי אין בי שום אחיזה ונגיעה ממה, כי אני נקי מה'מדמה' לגמרי לגמרי.

"שים כה נגד אחי ואחיה, ויזכיהו בין שנינו" (שם) - הינו שאמר: שהוא מרצה לעמד לדין לפני כל מי שירצה, הן לפני אחיו של יעקב, הן לפני אחיו של לבן; הינו: הן לפני אותן שהם מ'סטרא-דקדשה', הן לפני אותן שהם מ'סטרא-אחרא' מ'סטרא דלבן'.

כי לפני כלם יצדק בדין, כי כלם לא יוכלו למצא בו שום שמץ ושום צד אחיזה, משום ריח של איזה תאוה ומדה שבעולם הנמשכת מפכה'מדמה' - כי אני נקי וזך וצח לגמרי.

אף גם היו לי יגיעות וטרחות גדולות בעבודת השם-יתברך בשביל כלל-ישראל, בחינת: "הייתי ביום אכלני הרב, וקרח בלילה" - שייגעי וטרחתי הרבה, בהתבודדות ותורה ותפלה, ביום ובלילה, בתוך שדות ויערים, בתוך הרב וחמימות גדול, ובעת הקר והקרח בלילה, שגם אז הלך בדרך יחידי בהתבודדות, וייגעי וטרחתי בייגיעות גדולות מאד בעבודת ה'.

"ותדד שנתי מעיני" (שם שם, מ) - הכל בשביל השם-יתברך, בשביל לקרב אליו נפשות ישראל.

על-פן אף-על-פי שהנפשות המתקרבין עדין לא נצחו המלחמה - אין לך כח לעשות להם מאומה - כי כחי וכח אבותי הצדיקים-האמתיים יגן עליהם להצילם ממה, כי השם-יתברך בעצמו יעמד בעזרי,

צד.

(ח"א עה)

צָרִיכִין לְדַבֵּר בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, עַד שְׂיִהְיֶה
הַגּוֹף בְּטֵל וְאָפֶס וְכוּ'. וְלִבּוֹא לָזֶה
לְבַטֵּל הַגּוֹף לְגַמְרִי, הוּא עַל־יְדֵי 'יְרָאָה' - כְּמוֹ
שֶׁאִמְרוּ רַז"ל (בְּבֵא־בִתְרָא י): "גּוֹף קָשָׁה פֶּחַד
שׁוֹבְרוֹ" - ו'פֶּחַד', הוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית לֹא, מֵב):
"פֶּחַד יִצְחָק" - דְּהִינּוּ 'יְרָאָה'.

"וַיִּקְרָא לוֹ לָבֵן יֶגֶר שְׂהִדוּתָא, וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ
גְּלַעַד. וַיֹּאמֶר לָבֵן הַגַּל הַזֶּה עַד בִּינֵי וּבִינָה הַיּוֹם,
עַל־כֵּן קָרָא שְׁמוֹ גְּלַעַד" (בְּרֵאשִׁית לֹא, מֵד-מח)

צה.

(ח"א יט, ד)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפֶסוּק (בְּרֵאשִׁית לֹא, כ): "לָבֵן
הָאֲרָמִי".

צו.

(ח"א צו)

"לִי גְלַעַד" (תְּהִלִּים ס, ט; קח, ט) - לְשׁוֹן
(בְּרֵאשִׁית לֹא, מֵד-מח): "גַּל עֵד" -
שְׂנֵתְגַלָּה' הַתַּעֲנוּג שֶׁהָיָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ קֹדֶם
'בְּרִיאַת־הָעוֹלָם, שְׁעֵדוֹן וְקִשְׁט אֶת־עַצְמוֹ
בְּתַפְלָתוֹן וּבְמַעֲשֵׂי־טוֹבִים שֶׁל צְדִיקִים,
שֶׁצָּפָה שְׂיִהְיוּ צְדִיקִים - שְׁעַל־יְדֵי מַעֲשֵׂי־
טוֹבִים שְׁלָהֶם, יִמְשְׁלוּ בְּתַפְלָתָם, וַיִּפְעְלוּ כָּל
מָה שְׂיִרְצוּ וְכוּ'.

עַד שֶׁאֲגַמֵּר עִמָּהֶם מָה שֶׁהִתְחַלַּתִּי לְקַרְבֵּם
כִּלְמָה לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ וְכוּ'.

"וּפֶחַד יִצְחָק" (בְּרֵאשִׁית לֹא, מֵב)

צב.

(ח"א ס, ה)

'הִתְגַּלּוֹת הִירָאָה' - הוּא עַל־יְדֵי 'פְּקִידוֹת־
עֲקָרוֹת. כִּי עַל־יְדֵי 'לְדָה',
נִתְגַּלָּה 'יְרָאָה', בְּחִינַת (תְּהִלִּים מח, ז): "רְעָדָה
אֲחֻזָּתָם שָׁם חֵיל בְּיֹלְדָה".

כִּי עַל־יְדֵי ה'לְדָה' - יוֹצְאִין 'דְּמִים
וְגִבּוֹרוֹת' שֶׁהֵן בְּחִינַת 'יְרָאָה'. וּבְפֶרֶט
כְּשֶׁנִּפְקְדָה עֲקָרָה, שְׁהִינּוּ 'הַדְּמִים וְהַגִּבּוֹרוֹת'
נִעְצָרִין כְּלִכְפֹּף עַד עֵתָה, עַל־כֵּן אַחֲר־כֵּן
כְּשִׁיּוֹצְאִין, נִתְגַּלָּה ה'יְרָאָה' בְּיֹתֵר וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן "בְּרֵאשִׁי־הַשָּׁנָה הִיָּה פְּקִידַת
יִצְחָק" (רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה יא), שֶׁהוּא תַקְוָה
הַתְּגַלּוֹת הִירָאָה מְאֹד, בְּחִינַת "פֶּחַד יִצְחָק"
(בְּרֵאשִׁית לֹא, מֵב) וְכוּ'.

צג.

(ח"א עד)

'יִצְחָק' - הוּא בְּחִינַת 'גִּבּוֹרָה', "פֶּחַד
יִצְחָק" (בְּרֵאשִׁית לֹא, מֵב).

הַפְּטוֹרַת פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא

"שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹקֶיךָ פִּי כָשַׁלְתָּ בַעֲוֹנֶךָ"
(הושע יד, ב)

א.

(ח"א כב, יא)

לְעֵלוֹת מִדְרָגָא לְדְרָגָא, צָרִיךְ 'יְרִידָה' תְּחִלָּה, שֶׁהִיא ה'מְכַשׁוֹל'. פִּי לְעֵתִיד יִהְיֶה כְּלוֹ תְּשׁוּבָה, וְעַל-יְדֵי ה'תְּשׁוּבָה' "זְדוֹנוֹת נַעֲשִׂין זְכוּיֹת" (יומא פו:), וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה מַעֲבְרוֹת יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה.

וְזֶה (הושע יד, ב): **"שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל וְכוּ, פִּי כָשַׁלְתָּ בַעֲוֹנֶךָ"** - הִינּוּ: עַל-יְדֵי ה'תְּשׁוּבָה', יִהְיֶה נַעֲשֶׂה מַעֲבְרוֹת' - בְּחִינַת 'מְכַשְׁלָה', שֶׁהוּא ה'תּוֹרָה'.

בְּחִינַת (ישעיה ג, ו): **"וְהַמְכַשְׁלָה הַזֹּאת תַּחַת יְדֶךָ"**, **"אֵלֶיךָ דְבַר-יְהוָה, שְׂאִין אָדָם עוֹמֵד עֲלֵיהֶם אֲלֵא אִם בֶּן נִכְשֵׁל בָּהֶם"** (שבת ככ. הַגִּיגָה יד. גִּיטִין מג.).

וְזֶהוּ פְּרוּשׁ (הושע יד, ג): **"קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים"** - זֶהוּ 'וְדוּוּ-דְבָרִים', זֶה בְּחִינַת 'מַלְכוּת', כְּמוֹ (סְנַהֲדְרִין ח.): **"דְּבַר אֶחָד לְדוֹר"**. דְּבַר, לְשׁוֹן 'מְנַהִיג' ו'מוֹשֵׁל'.

"וְשׁוּבוּ אֵל ה' - שִׁיתְקֶנּוּ וַיַּעֲלוּ אֶת ה'דְּבָרִים, אֶת בְּחִינַת 'מַלְכוּת', בְּחִינַת 'אֱלֹקִים'.

"אֵל ה' - הִינּוּ: "בַּה' אֶהְלֵל דְּבַר, בְּאֱלֹקִים אֶהְלֵל דְּבַר" (תהלים נו, יא). הִינּוּ: שִׁידַע שְׂכָל מְאָרְעוֹתָיו בְּלֹם לְטוֹבָתוֹ, **"וַיִּבְרָךְ עַל כָּל הַדְּבָרִים: הַטוֹב וְהַמְטִיב"** (פסחים נ.).

ג.

(ח"א עח)

בְּמָה שְׂפָגַם יִתְקֶנּוּ, הִינּוּ: 'וְדוּוּ-דְבָרִים', כְּמוֹ שְׂאֵמֶר הַכְּתוּב (הושע יד, ג): **"קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים"** - שִׁיתְוֹדָה תְּמִיד בְּכָל לְבוֹ **"נִכַּח פָּנָי ה'"** (איכה ב, יט).

אֲזִי: "וְשׁוּבוּ אֵל ה' - שִׁישׁוּבוּ כָּל הַדְּבָרִים שְׂפָגַם, אֵל שְׂרָשׁוֹ. וְזֶהוּ בְּחִינַת 'יְחוּד קַדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא וְשְׂכִינְתָה' - כִּי מִיַּחַד ה'דְּבַר' שֶׁהוּא בְּחִינַת ה'שְׂכִינָה' - **"אֵל ה'".**

ד.

(ח"א קעח)

עַל-יְדֵי 'וְדוּוּ-דְבָרִים' נִתְתַּקֵּן עוֹלָם הַדְּבַר, כְּמִבְּאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר (ח"א עח ה"ג). כִּי 'פָּגַם הַחֲטָא' ב'נַפְשׁ', וְהַנַּפְשׁ הוּא בְּחִינַת ה'דְּבַר' וְכוּ, וְעַל-כֵּן צָרִיךְ

"קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים, וְשׁוּבוּ אֵל ה', אֲמָרוּ אֲלֵיו כָּל תְּשׂא עֵוֹן וְקַח טוֹב" (הושע יד, ג)

"אִינִי מִבְּקוּשׁ מִכֶּם אֲלֵא דְבָרִים" (יומא פו: שְׁמוֹת-רַבָּה לז, ד)

ה.

(ח"א ד, ג)

אִי-אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיב ה'מְלוּכָה' לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֵא עַל-יְדֵי 'וְדוּוּ-דְבָרִים' לְפָנָי תִּלְמִיד-חֶכֶם, עַל-יְדֵי-זֶה מְתַקֵּן וּמַעֲלָה בְּחִינַת 'מַלְכוּת' לְשִׁרְשָׁה.

שֶׁמִּבְּרַת וּמִתְקַנֵּת כָּל הַפְּגָמִים, כִּי "כָּלֶם בְּמַחְשָׁבָה אֶתְבָּרְרוּ" (אֵתֶר פְּקוּדֵי רַגְלֵי):

ז.

(לְקוּטֵי־הַלְכוּת, קְרִיאַת־שִׁמְעָה, יח)

עֵקֶר הַהִתְרַחֲקוֹת מִהַתְּשׁוּבָה הוּא, מִחֲמַת שְׁצָרִיכִין שְׁאֵנוּ נִתְעוֹרֵר לְשׁוּב אֵלָיו, וְהַהִתְעוֹרְרוֹת כְּרָאוּי קִשָּׁה מְאֹד וְכוּ'.

אָבֵל כְּשִׁיזְדָּעִים וּמֵאֲמִינִים בְּהֶאֱמַת, שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ בּוֹחֵר בְּזֶה בְּעֵצְמוֹ, שִׁיְהִיָּה רְצוֹנָנוּ וְחִפְצָנוּ תָּמִיד לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, וְשֵׁאִין אָנוּ צְרִיכִין רַק לְקַח דְּבָרִים וְלְשׁוּב אֵלָיו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (הוֹשַׁע יד, ג): **"קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל ה' "**, וְדַרְשׁוּ רַז"ל (יוֹמָא פּוּ: שְׁמוֹת־רַבָּה לַח, ד): **"אֵינִי מִבְּקֵשׁ מִכֶּם אֲלָא דְּבָרִים"**.

וּבִאֲמַת גַּם הַדְּבוּרִים בְּעֵצְמוֹ מְמַנּוּ יִתְבָּרֵךְ, רַק שְׁאֵנוּ צְרִיכִין לְהִשְׁתַּדֵּל, לְקַח אוֹתָם עִמָּנוּ, וְלְדַבֵּר בָּהֶם לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ.

וְזֶהוּ: **"קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים"** - **"קָחוּ"** דִּיקָא - הֵינּוּ: שֶׁהַדְּבָרִים כְּבָר מוֹכְנִים מֵאִתּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ מִבְּקֵשׁ: שֶׁנִּקַּח אוֹתָם עִמָּנוּ לְשׁוּב אֵלָיו עַל־יְדֵי־זֶה, וְכְמוֹ שֶׁמְפָרֵשׁ וּמְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁם אֵיךְ נֹאמֵר לְפָנָיו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב שֵׁם: **"אֲמַרוּ אֵלָיו כָּל תְּשֵׂא עוֹן"** וְכוּ'.

וּמִי שִׁידַע כָּל זֹאת בְּאֲמַת - בּוֹדָאֵי בְּקַל יִשׁוּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא, אֲפֹלוּ אִם יַעֲבֹר עָלָיו מָה - כִּי תָּמִיד יוֹכֵל לְקַח דְּבוּרִים מֵאִתּוֹ יִתְבָּרֵךְ אִם יִרְצֶה, עַד אֲשֶׁר סוּף כָּל סוּף יִשׁוּב אֵלָיו וַיִּרְחַמֵּהוּ.

ח.

(לְקוּטֵי־הַלְכוּת, חֲדָשׁ ד)

"קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל ה' " (הוֹשַׁע יד, ג) - **"עִמָּכֶם"** דִּיקָא, בְּמְקוֹם אֲשֶׁר

לְהִתְוֹדוֹת בְּדְבוּרִים דּוֹקָא, לְתַקַּן וְלְכַנּוֹת פְּגָם הַדְּבוּר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (הוֹשַׁע יד, ג): **"קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל ה' "**.

וְעַל־יְדֵי שְׁנִתְקַן וְנִבְנָה הַדְּבוּר עַל־יְדֵי 'וְדוּי־דְּבָרִים' - נַעֲשֶׂה 'יְחוּד קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׁכְיַתָּה' וְכוּ'.

ה.

(ח"ב ב, ד)

יֵשׁ 'דְּבוּר שֶׁל תְּשׁוּבָה', בְּחִינַת (הוֹשַׁע יד, ג): "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל ה' "

[לְקוּטֵי־עֲצוֹת, תְּשׁוּבָה נַח: הֵינּוּ: שְׁצָרִיכִין לְהִרְבּוֹת בְּדְבוּרִים מְאֹד, עַד שֶׁשִּׁשְׁפּוֹד שִׁיחוּ כְּפִיָּם לְפָנֵי הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, שִׁזְכָּה לְתִשְׁבּוּבָה בְּאֲמַת].

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת ד, י): "גַּם מִתְמוּל" - בְּחִינַת 'דְּבוּר שֶׁל תְּשׁוּבָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים צ, ג-ד): "וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְּנֵי אָדָם, כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל".

ו.

(ח"ב עט - 'רֵאשִׁי־פְּרָקִים' שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל)

"קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ" (הוֹשַׁע יד, ג). **"מֵאֲבֵנֵי הַמְּקוֹם"** (בְּרֵאשִׁית שָׁם), **אֲבָנִים אוֹתִיּוֹת** (סֵפֶר יִצְרָח). **"מֵרֵאשִׁיתוֹ"** (בְּרֵאשִׁית שָׁם), **מִחְשָׁבָה מְבַרֵּר הַכֹּל**.

[בְּאוֹר מוֹהֲרַנ"ת ז"ל: **"וַיִּשְׁכַּב בְּמְקוֹם"** (בְּרֵאשִׁית כח, יא), וְאֵיִתָּא (אֵתֶר פְּנִיחָם רַח. תְּקוּנֵי־אֵתֶר לַח. קַלֵּב): **"שִׁתְּבַת וַיִּשְׁכַּב"** הוּא בְּחִינַת **"יֵשׁ כ"ב"** [אוֹתִיּוֹת] - הֵינּוּ: **"כ"ב אֶתוֹן דְּאוֹרֵי־תָא, שְׁמַהֶם כָּל הַדְּבוּרִים**.

וְזֶה מְרַמֵּז עַל 'תְּשׁוּבָה', בְּחִינַת (הוֹשַׁע יד, ג): **"קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ"**.

וְזֶהוּ (בְּרֵאשִׁית שָׁם): **"מֵאֲבֵנֵי הַמְּקוֹם"** - **"אֲבָנִים אוֹתִיּוֹת"** (סֵפֶר יִצְרָח). הֵינּוּ: אוֹתִיּוֹת הַדְּבוּרִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה', בְּחִינַת: **"קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ"**, כְּנ"ל.

וְזֶהוּ (בְּרֵאשִׁית שָׁם): **"מֵרֵאשִׁיתוֹ"** - **'מִחְשָׁבָה מְבַרֵּר הַכֹּל**, כִּי עֵקֶר 'תְּקוּנָה תְּשׁוּבָה', הוּא עַל־יְדֵי 'קִדְשַׁת הַמְּחֻשָּׁבָה',

"ארפא משונבתם" (הושע יד, ה)

י.

(ח"א עו)

אי-אפשר להתפלל ב'שכל צח', עד שישוב ב'תשובה שלמה' על חטאיו, כמו שכתוב (דברים ל, ו): "ומל' ה' את לבבך". ותרגומו: "ויעדי ה' ית טפשות לבך".

ובאיזה 'תשובה' נאמר? - ב'תשובה מאהבה', שלא ישאר שום רשם כלל.

במאמר חז"ל (יומא פו.): "פתיב, ירמיה ג, כב) 'שובו בנים שובבים' (וכתיב, ירמיה שם; הושע יד, ה) 'ארפא משונבתם' - דקשה: "שובבים" משמע, דמעקרא בלא שום רשם. ו'ארפא' משמע, שישאר רשם. ומשני: "פאן מאהבה, פאן מיראה".

כי 'מאהבה' אין נשאר שום רשם, ויש לו 'שכל צח', ויכול להתפלל בלי עיון, ובכל יום ויום יכול להתחדש מחו.

"כי ישרים דרכי ה', וצדיקים ילכו בם,
ופשעים יפשלו בם" (הושע יד, י)

יא.

(ח"א א)

על-ידי ה'תורה', נותן פח ל'מלכות-דקדשה', ואזי נופל ונתבטל מלכות-ה'רשעה', כמו שכתוב (הושע יד, י): "כי ישרים דרכי ה', צדיקים ילכו בם, ופשעים יפשלו בם".

אתם שם, אפלו במקומות נמוכים ומגשמים מאד, אף-על-פי-כן: "קחו עמכם" דיקא - "דברים".

ועל-ידי-זה: "תשובו אל ה'" - כי כל זמן שיהיה "עמכם" דברים" - בודאי יש לכם תקנה תמיד לשוב אל השם. וכמו שכתוב במדרש (שמות-רבה לח, ד) על פסוק זה: "איני מבקש מכם אלא דברים".

וזהו (שם שם, ב): "שובה ישראל עד ה' אלקיך כי כשלת בעונך" - שהעונות יהיה נחשבין לשגגות, כמו שאמרו רז"ל (יומא פו:).

וזהו: "קחו עמכם דברים" - הינו כנ"ל: שאפלו במקומכם אשר אתם שם, תדברו דבורים קדושים. ונתהפכין העונות לשגגות.

ואחר-כך בקל מעלין אותן לטוב גמור, בכח הצדיק הגמור. וזהו: "אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב" - שאחר-כך מבקשין: שהשם-יתברך ישא ויסלח לנו כל העון לגמרי, בבחינות: "כל תשא עון", שפרש רש"י: "שפרושו כמו 'כל עון תשא'" - הינו: שכל העון ישא וימחל לגמרי. וזהו: "וקח טוב" - שיתהפך לטוב גמור.

"ונשלמה פרים שפתינו" (הושע יד, ג)

ט.

(ח"א נה, ה)

"פרה" (במדבר יט, ב) - זה בחינת 'תפלה', בחינת (הושע יד, ג): "ונשלמה פרים שפתינו".

יג.

(שיחות-הר"ן קיח)

שָׁמַעְתִּי בְּשֵׁם רַבְּנוּ ז"ל, שְׁאָמַר בְּלִשׁוֹן
תַּמָּה: עַל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ קָשָׁה
קִשְׁיוֹת הַרְבֵּה מְאֹד?! - מַה טוֹב וְנָעִים
לְהָאִישׁ הַזֶּה שֶׁזֹּכֵחַ לְדַעַת שְׁלֹם, שִׁיּוֹשֵׁב לוֹ
וְרוֹאֵה וְיוֹדֵעַ שְׁאֵינּוּ קָשָׁה שׁוֹם קִשְׂיָא כָּלֵל,
וְהַכֵּל נָכוֹן וְיָשָׁר - "כִּי יִשְׂרִים דְּרַבֵּי ה'"
(הושע יד, י).

וְכֵן אֲנֹכִי שָׁמַעְתִּי פַּעַם אֶחָד שְׁאָמַר: "עַל
הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ קָשָׁה קִשְׁיוֹת" וְכוּ'! -
וְכוֹנְנָתוֹ הִיחָה: כְּמַתְלוּצֵץ מִזֶּה שֶׁקָּשָׁה לְקַצֵּת
בְּנֵי הָעוֹלָם קִשְׁיוֹת הַרְבֵּה וְגִדּוּלוֹת עַל הַשֵּׁם-
יִתְבָּרַךְ חֲסִיּוֹשָׁלוֹם!

אַבְל בְּאַמְת, בּוֹדְאֵי אָסוּר לְהַרְהֵר אַחֲרֵי
דְּרַבְּנֵי יִתְבָּרַךְ, כִּי בּוֹדְאֵי "צַדִּיק ה'
בְּכָל דְּרַבְּנֵי" וְכוּ' (תהלים קמה, יז). רַק שְׁאֵי-
אֶפְשָׁר לְשַׁכַּל-אֲנוּשֵׁי, לְהַבִּין דְּרַבְּנֵי וְהַנְּהַגְתּוֹ
אֶת הָעוֹלָם בְּשׁוֹם אַפֵּן.

יד.

(שיחות-הר"ן רטז)

לְהַתְרַחֵק מִחֻקֵּי הַתְּחִיב וְלְהַתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה
וְכוּ'. הַכֵּלֵל: שֶׁכָּל הָאֲזָהָרוֹת
שֶׁל מִשְׁלֵי לְהַתְרַחֵק מִ"אִשָּׁה זָרָה" - כּוֹנְנָתוֹ
עַל הַחֻמּוֹת-הַחִיצוֹנִיּוֹת, שֶׁנִּקְרָאת "אִשָּׁה
זָרָה", כִּנְגַד הַחֻמַּת-הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרָאת "אִשָּׁת
חֵיל" (משלי לא, י) וְכוּ'. וְעַל קִטְב מִשְׁל זֶה
סוֹבֵב רַב סֵפֶר מִשְׁלֵי וְכוּ'.

וְכָל מְקוֹם שֶׁקּוֹרָא "כְּסִיל וּפְתֵי הַמֶּהֱפָכִים
אֲרָחוֹת יִשְׂרָאֵל" (משלי ב, ו) וְכוּ' יִצְא בְּזֶה -
כָּל כּוֹנְנָתוֹ: עַל אֲלוֹ הַחֻמּוֹת לְהַרְע, שֶׁנִּקְרָאוּ
"כְּסִילִים וּפְתָאִים" וְכוּ'.

הֵינּוּ: עַל-יְדֵי "דְּרַבֵּי ה'", הֵינּוּ הַתּוֹרָה -
עַל-יְדֵי-זֶה הַצַּדִּיקִים שֶׁדְּבָקִים
בְּמַלְכוּת-דְּקֻדְשָׁה, הֵם גִּתְחַזְּקִים וּמְקַבְּלִים
כַּח עַל-יְדֵי-זֶה. "וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם" -
בְּחִינַת 'מַלְכוּת-הַרְשָׁעָה', בְּחִינַת הַיִּצְרָר-
הַרְע, שֶׁנוֹפֵל וְנִכְנָע עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה.

יב.

(ח"א לו, ה)

הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ שְׁנֵי פָחוֹת: לְהַמִּית
וְלְהַחִיּוֹת, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ (יומא עב:
קדושין ל: עַל דְּבָרִים יא, יח): "וְשִׁמְתֶם - זָכָה,
נַעֲשִׂית לּוֹ סִם-חַיִּים" וְכוּ', וְכַתִּיב (הושע יד, י):
"יִשְׂרִים דְּרַבֵּי ה', צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם" וְכוּ'.

כִּי הַתּוֹרָה שֶׁל הַצַּדִּיק, לְכָל-אֶחָד בְּפִי
תְּפִיסָתוֹ. יֵשׁ אָדָם שֶׁנַּעֲשֶׂה לוֹ נִשְׁמָה
חֲדָשָׁה מִהַתְּגַלּוֹת הַתּוֹרָה, וְיֵשׁ אָדָם שֶׁהוּא
חֲסִיּוֹשָׁלוֹם לְהַפּוֹד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "צַדִּיקִים
יִלְכוּ בָם", הַכֵּל לְפִי הַכֵּלִי שְׁלוֹ, בְּפִי
תְּפִיסָתוֹ, תְּפִיסַת הַמַּחֲיִן שְׁלוֹ וְכוּ'.

זֶה הוּא כָּלֵל גְּדוֹל: כִּי "מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא
תֵּצֵא" (איכה ג, לח), כִּי-אִם 'אֹר פְּשׁוּט'.
אֵךְ לְפִי בְּחִינַת כָּלִי הַמְּקַבֵּל אֶת הָאֹר, כִּי
נִצְטִיר הָאֹר בְּתוֹכוֹ.

אִם הַכֵּלִי הוּא בְּשִׁלְמוֹת - אֲזִי הוּא מְקַבֵּל
בְּבְחִינַת "מְאֹרוֹת מְלֵא". וְאִם חֲסִי-
וְשִׁלּוֹם הַכֵּלִי אֵינּוּ בְּשִׁלְמוֹת - אֲזִי הוּא מְקַבֵּל
בְּבְחִינַת "מְאֹרֵת חֲסֵר וְאִו" (בְּרֵאשִׁית א, יד -
הַקְּדָמַת הַזֵּהָר א: יא. יב: זֵהָר בְּרֵאשִׁית יט: לֵג: וְעוֹד), כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (משלי ג, ל): "מְאֹרֵת ה' בְּבֵית רָשָׁע".

זֶה הוּא: "צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם" [וְכוּ'] - כִּי
אֹר הַפְּשׁוּט הַבָּא מִלְּעִיל, הוּא בְּחִינַת
"קִמְץ וְסִתִּים" (תְּקוּנַת-חֲדָר קכט:). אֵךְ לְפִי בְּחִינַת
הַכֵּלִי הַמְּקַבְּלִים, הוּא בְּחִינַת 'צִירִי' -
שֶׁנִּצְטִיר הָאֹר לְפִי בְּחִינַת הַכֵּלִי.

ואי אפשר להאריך בזה - פי הם אומרים בהפך ממש, ומביאים ראיה מ'משלי' דיקא, ומשאר 'פתבי-קדש', לדרכיהם הרעים.

פי תורתנו הקדושה יש בה 'סם חיים' למי שזוכה, ו"לא זכה, נעשית לו סם מות", כמו שאמרו רז"ל (יומא עב:) על פסוק (דברים ד, מד): "אשר שם משה", ובתיב (הושע יד, י): "פי ישרים דרכי ה', צדיקים ילכו בהם, ופושעים יפשלו בהם".

על-כן להמתקש לילך בדרכיהם הרעים - לא יועילו רב הדברים. ולהחפץ באמת - יספיקו דברינו אליו, לחזק נפשו ודעתו, לעמד פעמוד ברזל נגדם, ולשבר 'מתלעות עול' (איוב כט, יז). והשם-יתברך יגלה האמת במהרה, אמן פן יהי רצון.

טו.

(חיי-מוהר"ן תקצו)

"איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת" (תהלים צב, ז). שאינם יודעים ומבינים ענין זה הפסילים והבוערים, מה זה עשה ה': "בפרח רשעים כמו עשב, ויציצו כל פעלי און להשמדם עדי עד" (שם שם, ח) - למה לו להפריחם ולהשמדם עדי עד?!

אבל באמת: "ישרים דרכי ה'" (הושע יד, י), "ולא עולתה בו" (תהלים שם, טז), רק שאי-אפשר להבין זאת בשום שכל אנושי.

טז.

(ח"א יב, ביג)

אם יקשה לך: הלא תכף פשלומד ה'למדן, ה'חדוש' של ה'צדיק, ה'יה לו לחזר בתשובה, ואיך מניח ה'תורה שבעל-פה' את ה'למדן' לילך ברשעתו?!

תשובה על זה: שבשעה שהגיד הצדיק ה'תורה שבעל-פה' - הגיד אותה בבחינות (הושע יד, י): "צדיקים ילכו בהם, ופושעים יפשלו בהם".

וזה (בראשית כט, יב): "פי אחי אביה הוא" - "ברמאות" (רש"י; בראשית רבה ע, ג), בבחינת: "ופושעים יפשלו בהם". "וכי בך רבקה הוא" - "הפשרה" (שם), בבחינת: "צדיקים ילכו בהם".

ולא עוד: "ותרץ ותגד לאביה" - הינו זאת הבחינה של "ופושעים יפשלו בהם", בא לו בנקל יותר, כמו שאמרו רז"ל (סוטה כא: על משלי ח, יב): "אני חכמה שכנתי ערמה" - "פי כשאדם לומד תורה, נכנס בו ערמימיות".

וזה: "ותרץ" - כאדם שרץ במהירות ובנקל. "ותגד לאביה" - שה'תורה' היא מגדת לה'למדן' ערמימיות'.

וזהו: "ותרץ ותגד לאביה" - שה'ערמימיות' בא בנקל ובמהירות יותר לאדם. פי ה'קדשה' צריך סיוע מלעלא, כמו שאמרו (שבת קד. עבודה-זרה נה:): "הבא לטהר מסייעין לו". אבל ה'ערמימיות', 'פותחין' - [הבא לטמא] "יש לו פתחים הרבה" (שם), ובא לו בנקל.

ואם יקשה לך: אם התנא היה צדיק גמור' - איך בא זה הדבר, שאומר תורתו שיכול לסבל שני משמעות: 'משמעות טוב', דהינו: "צדיקים ילכו בהם", ו'משמעות להפוך', דהינו: "ופושעים יפשלו בהם"?

אבל דע: שה'תנא' היה צדיק-גמור', ותורתו זכה מבלי פסלות, ומה

שנראה בה משמעות ערמומיות, זה: כי כל העולם מקבלים פרנסתם מ'שמאלה', כמו שכתוב (משלי ג, טז): "משמאלה עשר וכבוד". בשביל-זה נפל התנא בשעת אמירת תורתו, לאיזה שגיאה דקה פחותה-שערה, לבחינת 'שמאלה' - כדי שעל-ידי-זו, יקבל 'שפע ופרנסתו לעולם', ולהמשיך להם 'עשר וכבוד', כמו שכתוב: "משמאלה עשר וכבוד".

אבל מצד התנא, אין נפתל ועקש.

ועל-זה צריך ה'למדן' לידע קדם למודו:
"שבשעה שישב ללמד, הצדיק שבגור-עדן צית לקלה" (שיר-השירים ח, יג; זהר לך-לך צב). ועל-ידי למודו, מתדבק רוח התנא ב'רוחו'. ויתישב בדבר עם רוח התנא: איך לחזר בתשובה, לחידוש ימיו שעברו בחשך, בבחינת (תהלים קג, ה): "תתחדש כנשר נעורכי".

אבל 'תלמיד-הכם שד יהודי' - אינו רואה כל אלה, וחושב ואומר: שגם ה'תנא' לא אמר תורתו אלא ב'ערמומיות', ואין בה שום צד פשרות, וחושב: "שהוא אחיו ברמאות" - שכלו 'רמאות' חס-ושלום, ואינו רוצה לחזר בתשובה, ודובר "על צדיק עתק בגאווה ובוז" (תהלים לא, יט).

יד.

(ח"א לא, בסוף)

"אם הרב דומה למלאך ה' צבאות, תורה יבקשו מפיהו" (חגיגה טז: מועד-קטן יז). כי 'אותיות התורה' הם פועלים, כי הם ה'חיות' של כל דבר וכו'. אך ה'אותיות' בעצמן הם ב'גלם', ואין להם שום 'תנועה וחיות', ואין להם שום 'ציור'.

ועל-כן יש להתורה שני פחות: "זכה נעשה לו סס-חיים" וכו' (יומא עב). - כי כל אחד לפי מה שהוא נכסף, כך הוא מצויר ומפרש 'אותיות התורה', כי בה'תורה' כלול 'אחיזת טוב ורע', "וצדיקים ילכו בהם ופושעים יפשלו בהם" (הושע יד, י).

הינו: כל אחד לפי ה'פסופין' שלו, שמהם נעשים 'נפשות', על-ידי-זה עושה 'נקודות' ל'אותיות התורה', ונצטירו ה'אותיות', ונתפרשו לטוב, או להפך חס-ושלום. ולפי מה שנצטטירין, כך הם פועלים בעולם.

ועל-כן 'אותיות התורה' מבקשים להצטיר מפי צדיק שמדבר ה'פסופין-דקדשה' שלו, שעל-ידי-זה מקבלין ה'אותיות', 'נקודות' - ונצטטירין לטוב.

וזהו: "אם הרב דומה למלאך ה' צבאות" - כי הרב צריך גם כן שיהיה לו שני פחות שיש להתורה: "סס-חיים וסם" וכו' - באפן שיהיה אפשר להתקרב אליו, לקבל כרצונו - "צדיקים ילכו, ופושעים יפשלו".

אם הוא משתוקק ל'עבודת השם-יתברך' - יוכל לקבל מהרב דרך ישרה לעבד את השם. ואם לאו, "וטינא יש בלבנו" (חגיגה שם) - יוכל גם-כן למצא בהרב, דבר שיקצץ בנטיעות, ויכפר בכל חס-ושלום.

וזה בחינת (חגיגה יד:): "ארבעה שנכנסו לפרדס - רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום, בן עזאי הציץ ונפגע, בן זומא הציץ ומת, אחר קצץ בנטיעות".

ואלו ה'ארבע בחינות' - נמצאים בכל בני-אדם הרוצים לפגס לעבודת-השם, ולהתקרב להצדיק והרב שבדור.

כי יש מי שנכנס ונתקרב להצדיק - ומקבל ממנו דרך ישרה לעבודת-השם, לפי מדרגתו וערכו, והוא בחינות 'צדיק', בחינות "רבי עקיבא שנכנס בשלום ויצא בשלום".

ויש מי שהוא בחינות "הציץ ומת, הציץ ונפגע" - הינו: שנתלהב לבו מאד מגדל האור וההתלהבות שהאיר בו הצדיק ביותר שאת למעלה ממדרגתו - ועל-ידי-זה יוכל למות.

ויש מי שיוצא מדעתו - מחמת שעולה למעלה ממדרגתו, והוא בחינות "הציץ ונפגע".

אך על-כפני-ם - אפלו "הציץ ומת הציץ ונפגע", שניהם הם בחינות 'צדיק', ועליהם גם-כן נאמר: "צדיקים ילכו בם" - רק שלא נכנסו ויצאו בשלום כמו 'רבי עקיבא'.

ויש מי שמתקרב להצדיק - ומקצץ בנטיעות וכופר בכל-חס ושלום, והוא נקרא 'רשע', בחינות 'אחר'. וזה בודאי "טינא היתה בלבו" (שם טו:): על 'אחר'. ועל-כן בהכרח שימצא בהצדיק את שלו, שימצא דבר שיקצץ בנטיעות על-ידו - ועל זה נאמר: "ופשעים יכשלו בם" - כי הרב בהכרח שיהיה לו שני הכחות אלו, פנ"ל.

ית

(ח"א קט)

"יש הבל אשר נעשה על הארץ, אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה" וכו' (קהלת ח, יד). פרוש: 'הבל פה' היוצא מהגרון, מגנוחי דקננה, כל אחד לפי ערכו - 'צדיקים ילכו, ופושעים יכשלו' (הושע יד, י)

- יש רשע כל ימיו, ומתאנח ונה על העבר. ויש חסד-שלום צדיק מעקרו, ותוהא על הראשונות, ונה ומתאנח גם-כן.

והנה יש שני חבלים: 'הבל דקדשה', וכנגדו 'דטמאה'. והבחירה חפשית - מי שמקדש עצמו, מקשר עצמו ב'הבל דקדשה', ולהפך חסד-שלום מי שמטמא עצמו, מקשר עצמו ב'הבל דטמאה' וכו'.

יט

(ח"א קנט)

כשהאדם לומד, יוצאים 'הבלים ואדים' מפיו. ואפלו אם לפעמים אינו מוציא דבור מפיו, על-כפ-ל-זה בשעה שיושב על הספר ומעין, יוצאים 'הבלים ואדים' ממנו. ויש בהם 'חמימות ולחות', בחינת 'אש ומים'.

וכשאינם יכולים לעלות אל המקום הצריך להם, כשאין למודו עולה להשכינה - אזי בלילה מכה עליהם ה"גרדיני נימוסין שיוצאין בלילה" (זהר מקץ רג:), ונתפזרים באויר, ובני אדם שואבין מהאויר, ואזי שואב כל אחד מפחות התורות האלו שנתפזרו באויר.

וכן באמת טל בגשמיות יש בו גם כן שני כחות - טוב ורע, להמית ולהחיות, ונעשה גם כן מה"אדים העולים מן הארץ" (בראשית ב, ז) וכו'.

ולפי מהות האדם שמגיע לו מהתורה הזאת, כן נעשה ממנה וכו' - 'ט"ל תורה', או להפך 'ל"ט מלאכות' וכו'. 'וצדיקים ילכו בם' וכו' (הושע ד, י).

נ.

(ח"א קעא)

על-ידי שנתעורר 'שכל חדש' בעבודת-השם, מה שלא היה נודע עד עתה, על-ידי-זה: "רבים מיִשְׁנֵי אֲדַמַּת עֶפְרַיִם יִקְיָצוּ" (דניאל יב, ב).

אך: "אלה לחיי עולם, ואלה לחרפות ולדראון עולם" (שם). כי "צדיקים ילכו בם" (הושע יד, י) - שעובדין עם זה השכל את השם-יתברך. "ופושעים יפִשְׁלוּ בם" - שאינם עובדין בזה את השם-יתברך, רק שעל-ידי-זה הם מבזין ומחרפין את העולם, על שהם יודעין מזה השכל החדש, והעולם אינם יודעין מזה.

ובמזו ששמעתי: "לחרפות ולדראון עולם" - הינו: לחרף ולבזות העולם, כי אינם משתמשין עם זה ה'שכל החדש', רק לבזות ולחרף העולם, על-ידי שהם יודעים מזה, והעולם הם ריקים וחסרים מזה.

נא.

(ח"ב צא)

הצדיקים האמתיים, מדברים לפעמים עם רשעים, ומספרים עמהם מעסקי מלחמות, וכיוצא בזה מעסקי העולם. אך הוא מלביש בזה האור הגדול של התורה, כי הוא מלביש אורה-תורה בלבושים שונים זה מזה, עד שמלבישו בדברים הכללי, והאורה-תורה מתלבש בצרופים אחרים.

כי אם היה הצדיק מדבר תקף תורה בפרוש עם הרשע - היה יכול להתפקד יותר, והיה נעשה רשע יותר - "כי צדיקים ילכו בם, ופושעים יפִשְׁלוּ בם" (הושע יד, י), כי "זכה, נעשה לו סם חיים. לא זכה, נעשה לו סם-מוֹת" (יומא עב:).

ועל-כֵּן אם היו מגלין לו תורה פמות שהיא, היה מתפקד יותר, כי היה נעשה אצלו 'סם-מוֹת' חסוֹשֵׁלּוֹם, כי הוא רחוק מן התורה. ועל-כֵּן צריכין להלביש לו התורה בצרופים אחרים.

לקוטי תפלות

פרשת ויצא

מפתח התפלות

[ה] "וַיִּתֵּן לִי לֶחֶם לֶאֱכַל וּבִגְד לְלַבֵּשׁ" - שְׁנֵזֶפָה לְבָגָדִים לְבָנִים וְלִתְקוּן־הַבְּרִית; וְעַל־יַד־זֶה נִזְכָּר לְפָרְנֶסֶה בְּרוּחַ (ח"א כט).

[ו] "וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו"; "לָבוּ נָשָׂא אֶת רַגְלָיו" - שְׁנֵזֶפָה לְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לִבְנוֹ, רֹחַ־הַקֹּדֶשׁ שֶׁל הַצְּדִיקִי־אֲמֵת - עַד שְׂיִתְעוֹרֵר לִבְנוֹ בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, וְתִתְפַּשֵּׁט לְתוֹךְ יַדֵּינוֹ וְרַגְלֵינוֹ; עַד שְׁנֵזֶפָה לְהַמְחִאת־כַּף וְרַקוּדֵי דְקָדְשָׁה (ח"א י).

[ז] "וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו"; "לָבוּ נָשָׂא אֶת רַגְלָיו"; "וַיַּעַשׂ מִשְׁתֶּה וְגו', וַיִּקַּח אֶת לֶאֱה" - שְׁנֵזֶפָה שְׂיִתְנַשְּׂאוּ רַגְלֵינוֹ עַל־יַדֵּי שְׂמֵחַת הַלֵּב, לְרַקֵּד הַרְבֵּה לְפָנֵי חֶתָן וְכֹלָה, וְלִשְׂמֹחַם בְּכָל מִינֵי שְׂמֵחָה, וְלְהַמְתִּיק עַל־יַד־זֶה כָּל הַדֵּינִים (ח"א לב).

[ח] "וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו"; "לָבוּ נָשָׂא אֶת רַגְלָיו" - שְׁנֵזֶפָה לְהַתְּלַהֲבוֹת הַלֵּב דְקָדְשָׁה, עַד שְׂיִמְשֹׁךְ לְתוֹךְ רַגְלֵינוֹ, עַד שְׁנֵזֶפָה לְהַרִים רַגְלֵינוֹ לְרַקוּדֵי דְקָדְשָׁה, בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, וּבְפֶרֶט בְּשִׁבְתוֹת וַיְמִים־טוֹבִים / וְנִזְכָּר עַל־יַדֵּי "יַיִן הַמְּשִׂיחַ", לְהַתְּלַהֲבוֹת הַלֵּב דְקָדְשָׁה / וְנִזְכָּר לְהַנְצִיל מִשְׁכָּרוֹת וּמִהַתְּלַהֲבוֹת הַלֵּב וְרַקוּדֵי, הַנְּמַשְׁכִּין מִהַסְטֵרָא־אֲחָרָא חֲסִי־שְׁלוֹם (ח"א מא).

[א] "וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מִרְאֲשֵׁתָיו וְגו'. וַיִּקַּח אֶת הָאֶבֶן אֲשֶׁר שָׂם מִרְאֲשֵׁתָיו"; "עֲשֹׂאן הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אֶבֶן אַחַת"; "דָּא הִיא אֶבֶן שְׂתִיָּה" - שְׁנֵזֶפָה לְנַסֵּעַ לְצְדִיקִים־אֲמֵתִיִּים עַל רֹאשׁ־הַשָּׂנֶה - וְשֶׁם יִהְיוּ נִכְלָלִים בְּנִפְשׁוֹתֵינוּ יַחַד, בְּתוֹךְ הָאֶבֶן־שְׂתִיָּה הַשְּׂכֵל־הַכּוֹלֵל (ח"א סא).

[ב] "וְזֶה שֵׁעַר הַשָּׁמַיִם"; "בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה, מִכּוֹן פִּנְגֵּד בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַטָּה" - שְׁנֵזֶפָה לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתֵנוּ הַשֵּׁעַר וְהַשְּׂבֵט הַשֵּׁיף לְשַׁרְשׁ נִשְׁמַתֵּינוּ, דְרֹךְ הַשֵּׁעַר הַהוּא הַשֵּׁיף לְתַפְלָתֵנוּ הַשְּׂמִימָה (ח"א ט).

[ג] "וְזֶה שֵׁעַר הַשָּׁמַיִם"; "בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה, מִכּוֹן פִּנְגֵּד בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַטָּה" - שְׁנֵזֶפָה לְכוֹן הַיֵּטֵב בְּתַפְלָתֵנוּ, וְשֶׁעַל־יַדֵּי תְּפִלָּתֵנוּ יִהְיֶה עֲלִיָּה גְדוֹלָה לְשִׁנֵּי בְּתֵי־הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה וְשֶׁל מַטָּה (תְּפִלוֹת־וְתַחֲנוּגִים, הַשְּׂמֵטָה לְלִקּוּטֵי־תְּפִלוֹת ח"א מט).

[ד] "וַיִּדַּר יַעֲקֹב נְדָר" - שְׁנֵזֶפָה לְאַחֵז בְּדַרְכֵי אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, לְדוֹר נְדָרִים, וְלִקְיָם מִיָּד - וְעַל־יַד־זֶה נִזְכָּר לְאֲמוּנַת־חַכְמִים בְּשִׁלְמוֹת (ח"א נז).

[ט] וַיְהִי כִשְׁמַע לְבָן אֶת שְׁמַע יַעֲקֹב בֶּן אַחֲתוֹ, וַיֵּרֶץ לִקְרֹאתוֹ וַיַּחֲבֹק לוֹ וַיִּנְשָׁק לוֹ, וַיְבִיֵּאֵהוּ אֶל בֵּיתוֹ, וַיְסַפֵּר לְלֵבָן אֶת פֶּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה - שְׁנֹזְפָה בַעַת הַלְמוּד, לְקִשֹּׁר רוּחַנוּ עִם רוּחַ הַצַּדִּיק שֶׁחֲדַשׁ זֹאת הַתּוֹרָה וְהַהֲלָכָה, עַד שְׁנֹזְפָה לְבַחֲיִנַת 'נְשִׁיקִין דְּקִדְשָׁה', וְנִגְרוּם לוֹ תַעֲנוּג גָּדוֹל, שִׁיְהִי "שְׁפִתוֹתַי דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרוֹ" / וְנֹזְפָה לְהַנְצִל שְׁלֵא יִהְיֶה בְלִבְנוּ שׁוּם הַתְּנַגְדוֹת עַל צַדִּיקֵי-אַמֶּת עַל-יַדֵּי לְמוֹדֵינוּ, וְלֹא יִכַּסּ בְּלִבְנוּ שׁוּם 'עֲרַמִּימִיּוֹת' כָּלֵל / וְנֹזְפָה לְהַעֲלוֹת הַשְּׂכִינָה מֵהַגְּלוּת וְלַחֲבֹרָה עִם דּוּדָה בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּה וְרַעוּת, בְּבַחֲיִנַת 'חֲבוּק וְנִשְׁוִק וְזוּוּג' (ח"א יב).

[י] "נִפְתְּלוּ אֱלֹקִים נִפְתַּלְתִּי עִם אַחֲתִי"; "נִתְחַבְּרְתִּי עִם אַחֲוֵתִי לְזִפּוֹת לְבָנִים" - שְׁנֹזְפָה

לְהַתְּפַלֵּל בְּכָל הַכּוּחוֹת, וְלְהַרְבוֹת בְּתַפְלָה תָּמִיד, וְלְהַתְּחַבֵּר וְלְדַבֵּק עִצְמוֹנוּ לְהַשִּׁם-יִתְבָּרֵךְ עַל-יַדֵּי ה' תַּפְלָה' (ח"ב מג).

[יא] "אֶסֶף אֱלֹקִים אֶת חֲרַפְתִּי" - שְׁנֹזְפָה שִׁיתְעוֹרֵר בְּנוּ הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה, בַּחֲיִנַת "צַדִּיק יוֹסֵף עוֹלָם", בַּחֲיִנַת 'יוֹסֵף הַצַּדִּיק', וְכָל הַנִּקְדוֹת הַקְּדוּשׁוֹת - וְעַל-יַדֵּי-זֶה יִתְבַטֵּל מֵעֲלֵינוּ כָּל הַחֲרָפוֹת וּבְזִיווּנוֹת, שֶׁהֵם עָרְלַת לְבַבְנוּ, הַתְּאֻוֹת וּמַדּוֹת רַעוּת וְכוּ' (ח"א לד).

[יב] "וַיִּבְרַךְ ה' אֶתְךָ לְרַגְלֵי" - שְׁנֹזְפָה שִׁיתְעוֹרֵרוּ הַמְצוּוֹת שֶׁאֵנוּ עוֹשִׂין, וְיִלְכוּ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וַיַּעֲוִרוּ אוֹתָם לְעַבּוֹדַת-הַשֵּׁם, וְעַל-יַדֵּי-זֶה יִמְשְׁכוּ הַבְּרָכוֹת לְכָל הָעוֹלָמוֹת (ח"א כד).

בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּה וְרַעוּת, בְּתוֹךְ נִפְשׁוֹת הַצַּדִּיקִים-הָאֱמִתִּיִּם תָּמִיד, וּבִפְרָט בִּימֵי רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים.

וְנֹזְפָה לְהַפְלִיל יַחַד בְּתוֹךְ הָאֲבָן-שְׁתִּיָּה', בְּתוֹךְ 'קְדוּשֵׁי-קְדוּשִׁים', בְּתוֹךְ ה'שְׁכַל-הַכּוֹלֵל', שֶׁהוּא 'חֲכָמָה-עֲלֵאָה'

וְעַל-יַדֵּי-זֶה יִהְיוּ נִמְתָּקִין כָּל הַדִּינִים וְכָל הַצְּמֻצוּמִים, מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמֵּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל.

וְכָל מְקוֹם שֶׁנִּמְצָא אֵיזָה צְמֻצוּם וְדִין, וּגְזָרָה שְׂאִינָה טוֹבָה, עַל עַמֵּךְ יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל אוּ בִפְרָט, הַכֹּל יִהְיֶה נִמְתָּק וְנִתְבַטֵּל, עַל-יַדֵּי 'אוֹר הַשְּׁכַל-הַכּוֹלֵל', הַשְּׁכַל-הָעֲלִיּוֹן הַיּוֹצֵא מִבֵּית יְהוָה, וַיְהִי נִמְתָּקִין כָּל הַדִּינִים בְּשֶׁרֶשֶׁן.

⊗ [א] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א סא ⊗
 (עַל-פִּי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א סא, 'חֲדֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן')
 "וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מֵרֵאשִׁיתוֹ וְגו'. וַיִּקַּח אֶת הָאֲבָן אֲשֶׁר שֵׁם מֵרֵאשִׁיתוֹ" (בְּרֵאשִׁית כח, יא-יח)
 "הַתְּחִילוּ מְרִיבוֹת זוֹ אֶת זוֹ, זֹאת אוֹמְרַת: 'עַלֵּי יִנִּיחַ צַדִּיק אֶת רֵאשִׁי', וְזֹאת אוֹמְרַת: 'עַלֵּי יִנִּיח'. מִיָּד עֲשֵׂאן הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲבָן אַחַת, וְזֶהוּ שְׁנֵאמַר: 'וַיִּקַּח אֶת הָאֲבָן אֲשֶׁר שֵׁם מֵרֵאשִׁיתוֹ'" (רש"י)
 "וְהָאֲבָן הַזֹּאת אֲשֶׁר שִׁמְתִּי מִצְבָּה, יִהְיֶה בֵּית אֱלֹקִים" - דָּא הִיא 'אֲבָן שְׁתִּיָּה' דְּמִתְמָן אֲשִׁיתִּיל עַלְמָא, וְעֲלֵה אֶתְבְּנִי בִּי מִקְדָּשָׁא" (זהר נח עב).
 שְׁנֹזְפָה לְנַסֵּעַ לְצַדִּיקִים-אֱמִתִּיִּים עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה - וְשֵׁם יִהְיוּ נִכְלָלִים נִפְשׁוֹתֵינוּ יַחַד, בְּתוֹךְ ה'אֲבָן-שְׁתִּיָּה' ה'שְׁכַל-הַכּוֹלֵל'

וְעוֹרְנוּ בְּרַחֲמֵיךְ הָרַבִּים, שְׁנֹזְפָה לְנַסֵּעַ לְצַדִּיקִים-אֱמִתִּיִּים עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה. וְשֵׁם יִהְיוּ נִכְלָלִים כָּל נִפְשׁוֹתֵינוּ יַחַד, בְּכָלְלִיּוֹת גָּדוֹל, וּבְאַהֲבָה רַבָּה.
 וְנֹזְפָה לְאַהֲבַת-הַחֲבֵרִים', שִׁיְהִיָּה בִּינֵינוּ שְׁלוֹם וְאַהֲבָה גְּדוּלָּה בְּאֵמֶת, עַד שְׁנֵהִיָּה כָּלְנוּ נִכְלָלִים יַחַד,

☪ [ב] לקוטי-תפלות ח"א ט ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ט, 'תהמות יכסימו')

"וזה שער השמים" (בראשית כח, יז)

"בית-המקדש של מעלה, מכון פנגד בית-המקדש של מטה"

(רש"י; בראשית-דב' סט, ז; וירושלמי ברכות פ"ד ה"ה;

מדרש-תהלים ל; במדבר-רבה ד, יג; תנחומא ויקהל ז; ועוד)

שנזכה להעלות תפלתנו השער והשבת השיף לשרש נשמתנו, דרך השער ההוא השיף לתפלתנו השמימה

ובכן תחננו ברחמיך הרבים, ותעזרנו להעלות תפלתנו לפניך, דרך השער והשבת השיף לשרש נשמתנו, אשר משם נחצבנו.

כרי שתעלה תפלתנו, דרך השער ההוא השיף לתפלתנו השמימה, דרך ארץ-ישראל, וירושלים, ובית-המקדש, וקדשי-קדשים, עד שתעלה תפלתנו למכון שבתך.

ויהיה פח לתפלתנו, לעורר את המזל-העליון, השיף לשער ושבת של כל אחד ואחד מאתנו, וישפיע עלינו טובה וברכה, לברך את כל פרי האדמה, ולהצליח את מעשי ידינו.

☪ [ג] תפלות-ותחנונים ☪

השמטה ל'לקוטי-תפלות' ח"א מט

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מט, 'לשמש שם אהל בהם')

"וזה שער השמים" (בראשית כח, יז)

"בית-המקדש של מעלה, מכון פנגד בית-המקדש של מטה"

(רש"י; בראשית-דב' סט, ז; וירושלמי ברכות פ"ד ה"ה;

מדרש-תהלים ל; במדבר-רבה ד, יג; תנחומא ויקהל ז; ועוד)

שנזכה לכון היטב בתפלתנו, ושעל-ידי תפלתנו יהיה עליה גדולה לשני בתי-המקדש של מעלה ושל מטה

רבנו של עולם, זפני לעבד אותך בכל לבבי, כמו שכתוב: "ולעבדו בכל לבבכם". ובפרט בשעת התפלה, שהוא עקר עבודה-שבלב, אזכה לכון לבי היטב בתפלתי, ולשום כל לבי באמת על כונת התפלה.

ואזכה להתפלל לפניך בכל לבי באמת, בלי שום מחשבה-זרה וחיצונה כלל.

ואזכה לעסק תמיד בעבודת-התפלה באמת. ויקים מקרא שכתוב: "ואני תפלה".

ותהיה תפלתי חשובה לפניך, פאלו הקרבותי כל הקרבנות שבעולם, בפרט 'קרבן עולה' שמכפר על הרהור-הלב.

ונזכה: שעל-ידי תפלתנו, יהיה עליה גדולה ושלמה, לשני הבתים, "ביתא עלאה, וביתא תתאה". ותבנה עירך במהרה בימינו, ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים, ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות.

☪ [ד] לקוטי-תפלות ח"א נז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נז, 'שאלו רבי יוסי בן קסמא')

"וידר יעקב נדר" (בראשית כח, כ)

שנזכה לאחז בדרכי אבותינו הקדושים, לדור נדרים, ולקיים מיד - ועל-ידי זה נזכה ל'אמונת-חכמים' בשלמות

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי אברהם

וְתַעֲזֹרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַהֲיֶה עִמִּי תָמִיד,
וְתִשְׁמַר אֶת לְבוֹשֵׁי וּבְגָדֵי,
שֶׁלֹּא יָבֹא עֲלֵיהֶם שׁוֹם לְכָלוּךְ, וְשׁוֹם
כָּתָם, וְשׁוֹם רֶכֶב.

כִּי אַתָּה לְבַד יָדַעְתָּ, גְּדֹל הַפָּגָם הַנוֹגֵעַ
בְּהַשְׁכִּינָה בְּעֶצְמָהּ, וּבְעוֹלָמוֹת-
עֲלוֹנוֹיִם, עַל-יְדֵי 'פָּגָם-הַבְּגָדִים', כְּשֶׁאֵין
שׁוֹמְרִים אוֹתָם מִכְּתָמִים וְלְכַלּוּכִים,
וְהַבְּגָדִים בְּעֶצְמָן דָּנִין אֶת הָאָדָם עַל-זֶה
כְּשֶׁאֵין שׁוֹמְרִים אוֹתָם מִכְּתָמִים.

וּבְעוֹנוֹתַי-הַרְבֵּי, קָשָׁה וְכָבֵד עָלַי
מְאֹד גַּם דְּבַר הַזֶּה,
לְשֹׁמֵר אֶת הַבְּגָדִים מִכְּתָמִים, כִּי אֵי-
אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא אֶסִּיחַ דַּעְתִּי מֵהֶם, וּבְפֶרֶט
בְּשַׁעַת עֶסֶק הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה וְשֶׁאֵר
עֶסְקִים, וְאִזּוּ בָּאִים חֵס וְשָׁלוֹם עֲלֵיהֶם
כְּתָמִים בְּהַסַּח-הַדַּעַת.

וּכְלִי-זֶה גִרְמָתִי עַל-יְדֵי עוֹנוֹתַי הַמְרַבִּים
וּמַחְשְׁבוֹתַי הַמְּבַלְבְּלוֹת מְאֹד,
אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה אֵינִי זוֹכֵה לְשֹׁמֵר אֶת
הַבְּגָדִים, וְלִהְיוֹתִי בְּנִקְיוֹת, וְלִהְיוֹתִי
מִכְּתָמִים וְלְכַלּוּכִים.

הֵן עַל כָּל אֵלֶּה, בָּאתִי לְפָרֵשׁ שִׁיחָתִי
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי,
מִלֵּא רַחֲמִים, גּוֹמֵל לְחַיִּבִים טוֹבוֹת,
”נִוְרָאוֹת בְּצַדֵּק תַּעֲנֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
מִבְּטָח כָּל קַצְוֵי אֶרֶץ וְיָם רַחוּקִים.”

נִוְרָאוֹת הַפְּלֵא לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְעֲזֹרֵנִי
וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׂאֲזֹכָה לְתַקֵּן בְּחַיֵּי
כְּלִי-זֶה, חַיֵּשׁ קָל מְהֵרָה, שְׂאֲזֹכָה מֵעַתָּה
לְתַקֵּן תְּקוּן-הַבְּרִית בְּשָׁלוֹמוֹת.

אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, שְׁתַּטֵּעַ וְתַקְבַּע
אֲמוֹנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּלִבֵּנוּ, וּבְלִב כָּל עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתַזְכֵּנוּ לְ'אֲמוֹנַת-חַכְמִים',
בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת בְּאַמֶּת לְאַמֶּתוֹ.

וְנִזְכָּה לְהֵאֱמִין בְּאַמֶּת, בְּחַכְמִים-
אֱמִתִּיִּם דְּקִדְשָׁה, וְלִהְיוֹתֵנוּ
אֲלֵיהֶם, וְלִהְיוֹתֵנוּ בְּעַפְר רַגְלֵיהֶם,
וְלִשְׁתּוֹת בְּצִמָּא אֶת דְּבָרֵיהֶם, וְלִילֵךְ בְּכָל
הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר יוֹרוּ אוֹתֵנוּ, וְלֹא נִסְוֹר
מִדְּבָרֵיהֶם יָמִין וּשְׂמָאל.

וּכְבִּין תַּעֲזֹרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂאֲזֹכָה
לְהִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשְׁךָ הָעֲלוֹנוֹהַ,
וְתַגִּיעֵנִי מְהֵרָה לְקִדְשָׁה וּפְרִישׁוֹת בְּאַמֶּת,
וְאֲזֹכָה לְאַחֵז בְּדַרְכֵי אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים,
לְדוֹר נְדָרִים, וְלִקְיָמָם מִיָּד, בְּשִׁבִיל רְצוֹנְךָ
הַטוֹב. כִּדֵּי לְזַכּוֹת עַל-יְדֵי הַנְּדָרִים,
לְקִדְשָׁה וּפְרִישׁוֹת בְּאַמֶּת.

וְאֲזֹכָה לְעֲלוֹת לְמָקוֹם הַנְּדָר', שֶׁהוּא
'פְּלִיאוֹת חַכְמָה'. וְעַל-יְדֵי-זֶה
תַּעֲזֹרֵנִי, לְהַפִּיר מַעַלְת וּקְדֻשַׁת הַחַכְמִים-
הָאֱמִתִּיִּים, עַד שְׂאֲזֹכָה לְ'אֲמוֹנַת-חַכְמִים'
בְּשָׁלוֹמוֹת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תַּזְכֵּנִי, לְעֲלוֹת וְלִהְיוֹת
בְּ'אוֹר הָאֲבוֹת', וְיִתְנוּצְצוּ
בִּי 'אוֹר הָאֲבוֹת', אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב.

☪ [ה] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"א כט ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כט, 'האי גברא דבעי אתתא')
”וַנִּתֵּן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד לְלַבֵּשׁ” (בראשית כח, כ)
שְׂפָזָפָה לְבִגְדִים לְבָנִים וְלִתְקוּן-הַבְּרִית -
וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְ'פְּרִנְסָה בְּרוּח'

וְאֶזְכָּה לְהַרִים וּלְעוֹרֵר אֶת הַדַּעַת-
דְּקַדְשָׁה, וּלְהַמְשִׁיךְ לְבַנוּנִית
דְּקַדְשָׁה, מֵהַדַּעַת-הַקְּדוּשׁ, לְתַקֵּן פָּגָם כָּל
הַדָּמִים שֶׁל כָּל הַשָּׁס"ה גִּידִין, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד
שָׁס"ה לְאוֹיֵן שְׁבַתוֹרָה.

וְתִזְכְּנִי לְתַקֵּן פָּגָם כָּל הַכְּתָמִים שֶׁל
הַבְּגָדִים שֶׁלֹּא שָׁמַרְתִּי אוֹתָם עַד
הַנֶּה, וְתִמְחַל וְתִסְלַח לִי עַל כָּל הַפְּגָמִים
הָאֵלֶּה. וְתַעְזְרֵנִי מֵעַתָּה וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִילֵנִי
מִכָּל חַטָּא וְעוֹן וּמִכְשׁוֹל.

וְתַעְזְרֵנִי מֵעַתָּה, לְשָׁמַר אֶת הַבְּגָדִים
וְהַלְבוּשִׁים שְׁלִי, לְכַבְּדֵן
וְלְהַחְזִיקֵן בְּנִקְיוֹת, וְתִזְכְּנִי שֶׁלֹּא יִמָּצֵא עַל
כָּל בְּגָדֵי וּלְבוּשֵׁי, שׁוֹם פֶּתֶם וְשׁוֹם לְכָלוּף
וּרְבַב כָּלָל.

וְתִגַּן בְּעַדִּי וְתִשְׁמְרֵנִי, אוֹתִי וְאֶת בְּגָדֵי
תְּמִיד, וְיִהְיוּ גּוֹפֵי וְנַפְשֵׁי וּבְגָדֵי
וּלְבוּשֵׁי, כָּלֵם נִקְיִים וְטְהוּרִים וְקְדוּשִׁים
תְּמִיד, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

וּרְחַם עָלַי וְהוֹשִׁיעֵנִי, וְתֵן לִי פְּרִנְסָתִי
מִן-הַשָּׁמַיִם, קֹדֶם שְׁאַצְטָרֵךְ לָהּ.
וְתִתֵּן לִי וּלְבֵיתִי, "לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד
לְלַבֵּשׁ", "לֶאֱכֹל לְשִׁבְעָה וּלְמִכְסָּה
עֲתִיק".

וְתִזְמִין לִי פְּרִנְסָתִי, בְּלִי שׁוֹם טְרָחָא
וְיִגִיעָה כָּלָל, בְּכַבוֹד וְלֹא בְּבִזּוּי,
בְּהִתַּר וְלֹא בְּאִסוּר, בְּנִחַת וְלֹא בְּצַעַר,
מִתַּחַת יָדֶךָ הִרְחַבָּה וְהִמְלֵאָה, וְאַל
תִּצְרִיכֵנִי לֹא לְיָדֵי מִתְנַת בְּשֶׁר-וֹדֵם, וְלֹא
לְיָדֵי הַלְוָאָתָם.

וּבְשֵׁם שְׁנַתָּה מְזוֹן וּפְרִנְסָה לְעַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַּר אַרְבָּעִים שָׁנָה,

וְהוֹרַדְתָּ לָהֶם אֶת הַמָּן מִן-הַשָּׁמַיִם,
וְשִׁמְלַתְּם לֹא בְּלָתָה מֵעֲלֵיהֶם, כִּן תִּרְחַם
עָלֵינוּ, וְתִפְתַּח לָנוּ אֶת אוֹצְרֶךָ הַטּוֹב מִן-
הַשָּׁמַיִם, וְתִזְמִין לָנוּ פְּרִנְסוֹתֵינוּ בְּנֶקֶל, בְּלִי
שׁוֹם טְרָח, בְּרוּחַ גְּדוֹל.

וְתִצְלִיל אוֹתָנוּ תְּמִיד, מִכָּל מִינֵי דְאָגוֹת
פְּרִנְסָה, וְתִשְׁפִיעַ לָנוּ שִׁכְל וְדַעַת
מֵאֲתָךְ, לְבִטַּח בְּךָ תְּמִיד.

וְאֲתָה תְּכַלְכְּלֵנִי מִן-הַשָּׁמַיִם, אוֹתִי וְאֶת
בֵּיתִי וְאֶת זְרַעִי וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לִי.
וְתִשְׁפִיעַ לִי כָּל מַחְסוּרֵי, קֹדֶם שְׁאַצְטָרֵךְ
לָהֶם, בְּאִפְּן שְׁאוּכַל לְעַסֵּק בְּתוֹרָתְךָ
וְעַבּוֹדְתְךָ תְּמִיד בְּאַמֶּת, בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ.

וְלֹא יָבֵא עָלַי שׁוֹם בְּלָבוֹל בְּעוֹלָם
מִטְרֵדַת הַפְּרִנְסָה כָּלָל, כִּי אֲנִי
מִשְׁלִיךְ יְהִי עָלֶיךָ לְבַד, וְאֲתָה תְּכַלְכְּלֵנִי,
כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "הַשֶּׁלֶךְ עַל יְהוָה יִהְיֶה יְהִבָּה,
וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ".

⊙ [ו] לקוטי-תפלות ח"א י ⊙

(על-פי לקוטי-מוה"רן ח"א י, זאלה המשפטים)

"וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בראשית כט, א)

"לָבוֹ נָשָׂא אֶת רַגְלָיו" (רש"י: בראשית י"ב, ע"ח)

שִׁנְזָכָה לְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לִבְנֵי, ר'ח-הקדש' שֶׁל
ה'צדיקי-אמת' - עַד שִׁיתְעוֹרֵר לִבְנֵי בְּשִׁמְחָה
גְּדוֹלָה, וְתִתְפַּשֵּׁט לְתוֹךְ יְדֵינוּ וְרַגְלֵינוּ,
עַד שִׁנְזָכָה לְהַמְחִאת-כַּף וְרַקוּדִין דְּקַדְשָׁה

וְתַעְזְרֵנִי, לְהַתְקַשֵּׁר בְּאַמֶּת, עִם רוּחַ-
הַקְּדֹשׁ שֶׁל צְדִיקֵי-אַמֶּת.
וְאֶזְכָּה לְשָׂאב וּלְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לִבִּי, אֶת
רוּחַ-הַקְּדֹשׁ שֶׁל צְדִיקֵי-אַמֶּת, וְעַל יְדֵי-זֶה

אֲזֹכָה לְיוֹשֵׁר לִבָּב בְּאַמֶּת, שְׁיִהְיֶה לְבִי נְכוּן
עִם יְהוָה תָּמִיד, בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה- שְׁלָמָה
וּבַעֲנוּה אֲמִתִּיּוֹת.

וְאֲזֹכָה בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁיִהְיֶה נִמְשָׁךְ הַרוּחַ-
הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי, עַד
שְׁאֲזֹכָה לְתַקֵּן פְּגָם הַיָּדַיִם וְהַרְגְּלִים,
לְגַלוֹת וּלְהַאִיר הָאֶרֶת הַיָּדַיִם וְהַרְגְּלִים, עַד
שְׁיִתְעוֹרֵר לְבִי בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, לְשִׂמְךָ
הַגְּדוֹל בְּאַמֶּת.

עַד שֶׁתִּפְשֹׁט הַשִּׂמְחָה הַקְּדוּשָׁה לְתוֹךְ
יְדֵי וְרַגְלֵי, עַד שְׁאֲזֹכָה לְהִמְחָאת-
כַּף וְרַקוּדֵינִי דְקַדְשָׁה. בְּאִפְנֵי שְׁנֹזְכָה
לְהִמְתִּיק דִּינַיִם, מֵעֲלִינוּ וּמֵעַל כָּל עֲמֻךְ
בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי מְחַאת-כַּף וְרַקוּדֵינִי
דְקַדְשָׁה. וְאֲזֹכָה בְּרַחֲמֶיךָ, לְנִשְׂא וּלְהַרִים
וּלְהַעֲלוֹת אֶת יְדֵי וְרַגְלֵי, לְנִקּוֹתֵם מִכָּל
פְּגָם.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "חֲזַק יָדַיִם רַפּוֹת,
וּבְרַפִּים כּוֹשְׁלוֹת תְּאַמֵּץ". וּתְרַחֵם
עָלַי, וּתְטַהֵר וּתְקַדֵּשׁ אֶת יְדֵי וְרַגְלֵי,
וּתְאָמַר "לְאַסוּרִים צְאוּ", וְאַל תִּתֵּן לְמוֹט
רַגְלֵי, וּתּוֹצִיא אֶת רַגְלֵי מִמַּאֲסָר, וְרַגְלִים
אֲשֶׁר יָרְדוּ לְמוֹת, תּוֹצִיאֵם לְבִטָּח מֵהֶרֶה
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, מִמוֹת לְחַיִּים. וַיִּקֵּם בִּי
מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "רַגְלֵי עֲמְדָה בְּמִישׁוֹר".

וַיְדִים פְּגוּמִים הַמְּלַכְלָכִים בְּכִמָּה מִיָּנִי
לְכַלּוּכִים וּפְגָמִים רַבִּים מְאֹד,
תְּרַחֵם עֲלֵיהֶם לְנִקּוֹתֵם וּלְטַהֲרֵם, וּתּוֹצִיאֵם
מִטְּמֵאָה לְטַהֲרָה, וּתְמַחֹל וּתְסַלַּח לִי
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, עַל כָּל מִיָּנִי פְּגָמִים
שֶׁפָּגַמְתִּי בְּיָדַי וּבְרַגְלֵי.

וּתְזַכֶּה אוֹתִי מֵעֲתָה, שְׁיִהְיוּ יְדֵי וְרַגְלֵי
קְדוּשִׁים וּטְהוּרִים מִכָּל מִיָּנִי
פְּגָמִים שְׁבַעוּלָם.

וּתְהִיָּה בְּעֲזוּרִי, שְׁאֲזֹכָה לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת
רַבּוֹת בְּיָדַי וּבְרַגְלֵי, בְּכָל-עֵת
וּבְכָל שָׁעָה, בְּאִפְנֵי שְׁאֲזֹכָה לְהַרִים אֶת יְדֵי
וְאֶת רַגְלֵי לְשִׂרְשָׁם שְׁבַקְדָּשָׁה, וּתְתַגַּלֶּה
הָאֶרֶת־הַגְּדוֹלָה, וְאֲזֹכָה לְהִמְחָאת-כַּף
וְרַקוּדֵינִי דְקַדְשָׁה.

❁ [ז] לקוטי-תפלות ח"א לב ❁

(על-פי לקוטי-מונהר"ן ח"א לב, ר'קוּדֵינִי שֶׁל חֲתָנָה)

"וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בְּרַאשִׁית כט, א)

"לָבוּ נָשָׂא אֶת רַגְלָיו" (רש"י: בְּרַאשִׁית-רַבָּה ע.ח)

"וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּהּ וְגו', וַיִּקַּח אֶת לְאָה"
(בְּרַאשִׁית כט, כב-כג)

שְׁנֹזְכָה שְׁיִתְנַשְּׂאוּ רַגְלֵינוּ עַל-יְדֵי שִׂמְחַת הַלֵּב,
לְרַקֵּד הַרְבֵּה לְפָנֵי חֲתָן וּכְלָה, וּלְשִׂמְחָתָם בְּכָל
מִיָּנֵי שִׂמְחָה, וּלְהִמְתִּיק עַל-יְדֵי-זֵדָה כָּל הַדִּינַיִם

"אֲדַנִּי שִׁפְתֵי תִפְתַּח, וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ".
רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן הַשִּׂמְחָה
וְהַחֲדוּהָ אֲשֶׁר הַשִּׂמְחָה בְּמַעוֹנָךְ, וּבְרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים בְּרֵאתָ שְׁשׂוֹן וְשִׂמְחָה, חֲתָן וּכְלָה,
גִּילָה וְרִנָּה, דִּיצָה וְחֲדוּהָ.

זַבְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, שְׁאֲזֹכָה לְקַיֵּם
מִצְוֹת הַכְּנָסֶת כְּלָה לְחַפָּה בְּתַכְלִית
הַשְּׁלֵמוֹת, בְּקַדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוֹלָה.

וְאֲזֹכָה בְּכָל-עֵת לְשִׂמְחַת חֲתָן וּכְלָה,
לְשִׂמְחָתָם בְּכָל עֵז וְחֲדוּהָ,
לְהַרְבּוֹת בְּכָל מִיָּנֵי שִׂמְחָה לְפָנֵיהֶם, וּלְרַקֵּד
לְפָנֵיהֶם בְּכָל כַּחַי בְּשִׂמְחָה וְחֲדוּהָ גְדוֹלָה.

וְאֶזְכָּה עַל-יְדֵי הַרְקוּדִין, לְהַמְתִּיק כָּל הַדִּינִים, מֵעֲלִינוּ וּמֵעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

וְתַתֵּן שְׂמֵחָה בְּלִבִּי, עַד שְׁיִתְנַשְּׂאוּ רַגְלֵי עַל-יְדֵי שְׂמֵחַת הַלֵּב, לְרַקַּד הַרְבֵּה לִפְנֵי חֶתָן וְכֻלָּה, וּלְפִיזוּ וּלְכַרְפֵּר בְּכָל עֵז לִפְנֵיהֶם.

וְאֶזְכָּה עַל-יְדֵי הַרְקוּדִין, לְהַמְשִׁיךְ חֲמֵשׁ אֲלֵפִין שְׁבַבִּינָה, לְהַמְתִּיק עַל-יְדֵי-זֶה כָּל הַשָּׁרְיָה דִּינִים, וַיִּתְהַפֵּךְ הַדִּין לְרַחֲמִים פְּשׁוּטִים.

וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ כָּל הַחֲמֻשָּׁה קוֹלוֹת הַקְּדוּשִׁים, וַיְקִים מְהֵרָה מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "עוֹד יִשְׁמַע בְּעָרֵי יְהוּדָה וּבְחֻצוֹת יְרוּשָׁלַיִם, קוֹל שֶׁשׁוֹן וְקוֹל שְׂמֵחָה קוֹל חֶתָן וְקוֹל כֻּלָּה, קוֹל אוֹמְרִים הוֹדוּ אֵת יְהוָה צְבָאוֹת, כִּי טוֹב יְהוָה כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ."

וְאֶזְכָּה תָּמִיד לְעֶסֶק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּצְדָקָה וּמַעֲשִׂים-טוֹבִים, בְּשְׂמֵחָה וְחֵדוּה גְדוֹלָה, עַד שְׁאֶזְכָּה לִיחַד וּלְחַבֵּר חֶתָן וְכֻלָּה הָעֲלִיוֹנִים.

וְתַרְחֵם עַל כְּנִסְתֵי-יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, רַעֲיִתְךָ הַמְּשׁוּכָה אַחֲרֶיךָ, כֻּלָּה קְרוּאָה בְּנִעִימָה בְּאַהֲבָתְךָ וּבְחֻמְלָתְךָ, וְתַמְתִּיק וְתַבְטֵל כָּל הַדִּינִים מֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, וְתַשְׁמַחֵנוּ בִישׁוּעָתְךָ תָּמִיד.

וְתַמְהַר וְתַחִישׁ לְגַאֲלָנוּ, וְתַעֲלָנוּ בְּשְׂמֵחָה לְאַרְצָנוּ, וְתַבְנֶה בֵּית-קְדוּשָׁנוּ וְתַפְאֲרֵתֵנוּ, וַיְקִים מְהֵרָה מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "אֵז תִּשְׂמַח בְּתוֹלָה בְּמַחּוֹל

וּבַחֲרִים וּזְקֵנִים יַחְדָּו. וְהִפְכֹתִי אֲבָלָם לְשֶׁשׁוֹן, וְנַחֲמָתִים וְשִׂמְחָתִים מִיגוֹנָם."

וְנִזְכָּה לְרֵאוֹת בְּנַעַם זִיּוֹךְ, בְּעַת שְׂתַתְּעִטֵּר בְּעֶטְרַת תְּפָאֲרַת עַל-יְדֵי מַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, כְּאִמּוֹר: "צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלֵמָה, בְּעֶטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אִמּוֹ, בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׂמֵחַת לְבוֹ". בְּמַהֲרָה כִּימִינוּ אָמֵן.

⊗ [ח] לְקוּטֵי-תְפִלוֹת ח"א מא ⊗

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א מא, ר'קוודין')

"וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בְּרֵאשִׁית כט, א)

"לְבוֹ נִשָּׂא אֶת רַגְלָיו" (רש"י: בְּרֵאשִׁית-רַבָּה ע, ח)

שְׂנִזְכָּה ל'הִתְלַהֲבוֹת הַלֵּב דְּקֻדְשָׁה', עַד שְׁיִמְשֹׁךְ לְתוֹךְ רַגְלֵינוּ, עַד שְׂנִזְכָּה ל'הָרִים רַגְלֵינוּ ל'רְקוּדִין דְּקֻדְשָׁה', בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, וּבְפִרְט בְּשַׁבָּתוֹת וַיָּמִים-טוֹבִים / וְנִזְכָּה עַל-יְדֵי "זִיּוֹן הַמְּשֻׁמַּח", ל'הִתְלַהֲבוֹת הַלֵּב דְּקֻדְשָׁה' / וְנִזְכָּה ל'הַנְּצֵל מִשְׁכָּרוֹת וּמ'הִתְלַהֲבוֹת הַלֵּב ו'רְקוּדִין', הַנְּמַשְׁכִּין מֵהַסְטֵרָא אַחֲרָא חֲסִידֵי-שְׁלָמִים

נֵא אֲב הַרְחֵמֵנוּ, עֲזָרְנֵנוּ וְזַפְנֵנוּ שְׂאֵהֵי בְּשְׂמֵחָה תָּמִיד, וְאֶזְכָּה לְעוֹרֵר עַצְמִי תָּמִיד לְשְׂמֵחָה גְדוֹלָה, בְּפִרְט בְּשַׁבָּתוֹת וַיָּמִים-טוֹבִים.

וְאֶזְכָּה שְׁיִתְלַהֵב לִבִּי מְאֹד מְאֹד, עַל-יְדֵי הַשְׂמֵחָה דְּקֻדְשָׁה, ב'הִתְלַהֲבוֹת הַלֵּב', וּבְהִתְעוֹרְרוֹת גְדוֹלָה, וּבְתִשׁוּקָה וְחִשְׁקָה וְחִפְצָה וְחֻמְדָּה גְדוֹלָה, לְשִׁמְךָ וּלְעַבּוּדְתְּךָ, בְּאַמֶּת וּבְאִמּוּנָה, בְּקֻדְשָׁה וּבְטָהֳרָה גְדוֹלָה.

עַד שְׁיִמְשֹׁךְ ה'הִתְלַהֲבוֹת הַלֵּב' לְתוֹךְ רַגְלֵי, עַד שְׁאֶזְכָּה ל'הָרִים אֶת רַגְלֵי

בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, וְאֶזְכָּה לְרִקְוִדִין
 דְּקִדְשָׁהּ בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, וּבִפְרֻט
 בְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבוֹים, וַיָּמִים שְׁעֵשִׂית
 בָּהֶם נִסִּים לְיִשְׂרָאֵל.

וְתַצִּילֵנִי מִשְׁכָּרוֹת תְּמִיד, וְתִשְׁמְרֵנִי
 וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ, מִ"יַּיִן
 הַמְּשַׁכֵּר", וּמִהַתְּלַהֲבוֹת הַלֵּב וְרִקְוִדִין,
 הַנִּמְשָׁכִין מֵהַסְּטֵרָא אַחֲרָא חֲסוּשְׁלוֹם.
 וְלֹא יִהְיֶה לִּי שׁוֹם הַתְּלַהֲבוֹת הַיִּצְרָר'
 לְשׁוֹם תְּאוּהָ כָּלֵל.

וְתִזְכְּנֵי לִ"יַּיִן הַמְּשַׁמֵּחַ אֱלֹהִים
 וְאַנְשִׁים". וּבְכָל-עֵת שִׁיחֶיהָ
 הַהִכָּרַח לְשִׁתּוֹת יַיִן וְשִׁכָּר בְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים-
 טוֹבוֹים וּבְכוֹס שֶׁל בְּרָכָה, תִּזְכְּנֵי שִׁתְּהִיָּה
 שְׁתִּיתִי בְּצִמְצוֹם גְּדוֹל.

רַק כְּדֵי לְהִרְחִיב דַּעְתִּי בְּקִדְשָׁהּ גְדוֹלָה,
 וְלִבּוֹא לְשִׂמְחָה שֶׁל מְצוּהָ, לְשִׂמְחָה
 אֲמִתִּית דְּקִדְשָׁהּ עַל-יַדֵּי-זָה, לְהַתְּלַהֲבוֹת
 הַלֵּב דְּקִדְשָׁהּ, שִׁיתְּלַהֵב לְבִי בְּקִדְשָׁהּ
 גְדוֹלָה, לְשִׁמְךָ וְלַעֲבוֹדֶתְךָ, בְּאַמַּת כְּרִצּוֹנְךָ
 הַטוֹב.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ, מִשְׁתִּיָּה
 מְרֻבָּה, וְלֹא אָבוֹא לְיַדֵּי
 שְׁכָרוֹת לְעוֹלָם.

חֹם וְרַחֵם עָלַי וְזַכְּנֵי, שִׁיחֶיהָ לִי כַח
 לְעוֹרֵר שְׂרָשׁ "יַיִן הַמְּשַׁמֵּחַ", כְּמוֹ
 שְׁכָתוֹב: "וַיַּיִן יִשְׂמַח לִבִּי אֲנוֹשׁ".
 וְתִשְׁמַח אֶת לִבִּי תְּמִיד בְּקִדְשָׁהּ גְדוֹלָה
 בְּאַמַּת, עַד שְׁאֶזְכָּה לְרִקְוִדִין דְּקִדְשָׁהּ'.

וְעַל-יַדֵּי הַרְקוֹדִין בְּהַתְּלַהֲבוֹת הַלֵּב
 דְּקִדְשָׁהּ עַל-יַדֵּי "יַיִן
 הַמְּשַׁמֵּחַ", אֶזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ, לְהַמְּתִיק

וּלְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים הַנֶּאֱחָזִין בְּעַקְבֵי
 וּבְרִגְלֵי, וְתִתֵּן לָנוּ כַח לְבַטְלָם וּלְשַׁכְּרָם
 וְלְהַמְּתִיקָם, וְיִתְּבַטְּלוּ כָּל הַדֵּינִים מֵעָלֵינוּ,
 וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, מֵעַתָּה וְעַד
 עוֹלָם.

וְאֶזְכָּה לְהַרִּים יָדַי וְרַגְלֵי לִיהוָה "אֵל
 עֲלִיּוֹן קִנְיָ שָׁמַיִם וְאַרְצָ",
 בְּאַמַּת וּבְאַמוֹנָה שְׁלָמָה, וּבְהַתְּלַהֲבוֹת
 הַלֵּב דְּקִדְשָׁהּ, בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, כְּרִצּוֹנְךָ
 הַטוֹב.

☉ [ט] לקוטי-תפלות ח"א יב ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יב, 'תהלה לדוד')

"וַיְהִי כִשְׁמַע לְבָן אֶת שְׁמַע יַעֲקֹב בֶּן אַחֲתוֹ, וַיֵּרֶץ
 לְקִרְיַתוֹ וַיַּחֲבֹק לוֹ וַיִּנְשָׁק לוֹ, וַיְבִיֵּאֵהוּ אֶל בֵּיתוֹ,
 וַיְסַפֵּר לְלִבָּן אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה" (בראשית כט, יג)

שְׂנֵזֶכָה בְּעֵת הַלְמוּד, לְקִשְׁר רּוּחַנוּ עִם רּוּחַ הַצְּדִיק
 שְׁחַדֵּשׁ זֹאת הַתּוֹרָה וְהַהֲלָכָה, עַד שְׂנֵזֶכָה לְבַחֲיַנַּת
 נְשִׁיקִין דְּקִדְשָׁהּ, וְנִגְרוּם לוֹ תַעֲנוּג גְּדוֹל, שִׁיחֵיו
 "שִׁפְתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרָ" - וְנֵזֶכָה לְהַנְצִיל שְׁלֹא
 יִהְיֶה בְּלִבָּנוּ שׁוֹם הַתְּנַגְדוֹת עַל צְדִיקֵי-אַמַּת עַל-יַדֵּי
 לְמוֹדֵינוּ, וְלֹא יִכַּסּ בְּלִבָּנוּ שׁוֹם 'עֲרֻמִּיּוֹת' כָּלֵל /
 וְנֵזֶכָה לְהַעֲלוֹת הַשְּׂכִינָה מֵהַגְּלוּת וּלְחַבְּרָה עִם דּוֹדָהּ
 בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּהָ וְרַעוּת, בְּבַחֲיַנַּת 'חֲבוּק וְנִשּׁוּק וְזוּוּג'

וְתַעֲוִירֵר רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ
 קִדְשְׁתֶּךָ, וְתִזְכְּנֵנוּ שְׁנִלְמַד
 בְּקִדְשָׁהּ גְדוֹלָה תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, תּוֹרַת-
 שְׂבִכְתָּב וְתּוֹרַת שְׂבַע-לֶפֶה.

עַד שְׂנֵזֶכָה בְּעֵת הַלְמוּד, לְקִשְׁר רּוּחַנוּ,
 עִם רּוּחַ הַצְּדִיק שְׁחַדֵּשׁ זֹאת הַתּוֹרָה
 וְהַהֲלָכָה שְׁאֲנוּ לּוֹמְדִים אוֹתָהּ, עַד שְׂנֵזֶכָה
 לְבַחֲיַנַּת נְשִׁיקִין דְּקִדְשָׁהּ, לְאֲדַבְּקָא
 רּוּחַנוּ בְּרוּחַ הַצְּדִיק. וַיְהִיָּה דוּמָה כְּאֵלוֹ

אָנוּ מִנְשָׁקִין עֲצֵמֵנוּ עִם הַצַּדִּיק וְהַתְּנָא
שְׁחַדֵּשׁ הַתּוֹרָה הַזֹּאת.

וְנִזְכָּה, שִׁיְהִי לַמּוֹדֵנוּ לְנַחַת־רוּחַ
לְהַצַּדִּיק וְהַתְּנָא שְׁחַדֵּשׁ זֹאת
הַתּוֹרָה וְהַהֲלָכָה שְׁאֵנוּ לוֹמְדִים אוֹתָהּ,
וְנִגְרוּם תַּעֲנוּג גְּדוֹל לְהַתְּנָא וְהַצַּדִּיק הַזֶּה,
שִׁיְהִיו "שְׁפֹתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקָבֵר", עַל־יְדֵי
לַמּוֹדֵנוּ בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה אֶת דְּבָרָיו
הַקְּדוּשִׁים.

וְנִזְכָּה לְאַקְמָא שְׂכִינְתָא מֵעַפְרָא,
לְהַעֲלוֹת הַשְּׂכִינָה מֵהַגְּלוּת עַל־

יְדֵי לַמּוֹדֵנוּ, בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְּדוֹלָה.

אָנָּה יְהוָה מָלֵא רַחֲמִים, חֶמֶל עַל
נַפְשׁוֹתֵינוּ הָאֲמֻלָּה, וְהִצֵּל אוֹתִי
וְאֵת זֶרְעִי וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
וְתַבְדִּילֵנוּ מִן הַתּוֹעִים מִדְּרֹךְ־הָאֱמֶת.

וְתַצִּיל אוֹתָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁלֹא
יְהִי נַעֲשָׂה אֲצִלְנוּ חֲסִי־שְׁלוֹם
מִלְמוֹד־הַתּוֹרָה, סִם־מּוֹת חֲסִי־שְׁלוֹם.
שְׁלֹא יְהִי נִכְנָס בְּלַבְנוּ חֲסִי־שְׁלוֹם, שׁוֹם
צַד הַתְּנַגְּדוֹת, עַל צַדִּיק־אֱמֶת, עַל־יְדֵי
לַמּוֹדֵינוּ.

וְלֹא יְהִי לַמּוֹדֵינוּ לְהַתִּיָּהֵר וּלְקַנְטֵר
חֲסִי־שְׁלוֹם, וּבְכַפְרֵט בְּעַת לַמּוֹדֵינוּ
בַּתּוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶה, בְּגִמְרָא וְתוֹסְפוֹת
וּפּוֹסְקִים.

אָנָּה יְהוָה, תַּצִּיל וְתַמְלִט אוֹתָנוּ
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁלֹא יִכְנָס בְּלַבְנוּ
שׁוֹם צַד גָּאוֹת וְגִבְהוֹת בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְלֹא
יִכְנָס בְּלַבְנוּ שׁוֹם צַד עַרְמִימִיּוֹת כָּלֵל.

וְלֹא יְהִי בְּלַבְנוּ שׁוֹם הַרְהוּרִים וְקִשְׁיוֹת
עַל צַדִּיק־הַדּוֹר הָאֱמֶתִּים. וּמְכַל־

שָׁפֵן וְכָל־שָׁפֵן שְׁלֹא יֵצֵא עִתָּךְ מִפִּינוּ חֲסִי־
וְשְׁלוֹם, לְדַבֵּר עֲלֵיהֶם שׁוֹם דְּבוּר כְּנֹגֵד
כְּבוֹדֵם חֲלִילָה.

רַק אֲדַרְבָּא, תִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עַל־
יְדֵי לַמּוֹדֵינוּ, לְהַתְּקַשֵּׁר וּלְהַתְּקַרֵּב
לְצַדִּיק־אֱמֶת, לְהִיּוֹת נִכְנַע אֲצִלָּם,
וּלְהֶאֱמִין בָּם, וּלְהַתְּבַטֵּל אֲלֵיהֶם,
וּלְהַתְּאַבֵּק בַּעֲפֹר רַגְלֵיהֶם, וּלְשִׁתּוֹת בְּצִמָּא
אֶת דְּבָרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַצַּדִּיק־אֱמֶת,
כָּל יְמֵי חַיֵּי, אֲנִי, וְזֶרְעִי, וְזֶרַע זֶרְעִי, וְכָל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

וְתִזְכְּנוּ לְהַתְּקַשֵּׁר וּלְהַתְּקַרֵּב לְצַדִּיק־
אֱמֶת הַגְּדוֹלִים בַּמַּעֲלָה מְאֹד,
אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם כַּח לְהַעֲלוֹת וּלְהַפִּיךְ כָּל
הַדְּבוּרִים וְהַצְּרוּפִים רְעִים שְׁמַדְבָּרִים עַל
הַצַּדִּיק־אֱמֶת, לְהַפְּכֵם אֶל הַקְּדוּשָׁה,
וּלְעַשׂוֹת מֵהַדְּבוּרִים רְעִים שְׁלֵהֶם 'צְרוּפֵי־
הַלְכוֹת'.

אֲשֶׁר מִשָּׁם נִשְׁתַּלְשְׁלוּ אֵלּוּ הַדְּבוּרִים
רְעִים שֶׁל הַמַּתְּנַגְּדִים אֶל הָאֱמֶת,
אֲשֶׁר הִפְּכוּ "דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים", וְנַעֲשָׂה
לָהֶם פֶּה "לְדַבֵּר עַל הַצַּדִּיק עִתָּךְ בְּגִאוּהָ
וּבּוֹז", עַל־יְדֵי לַמּוֹדֵם תּוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶה.

וְתִזְכָּה אוֹתָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עַל־יְדֵי
כַּח הַצַּדִּיק־אֱמֶת, לְהַתְּקַדֵּשׁ
וּלְהַטְהֵר בְּאֱמֶת, עַד שְׁנִזְכָּה גַם אֲנַחְנוּ
לְבֹא לְדַעַת זֶה, שְׂנַדַּע לְבַרֵּר וּלְהַעֲלוֹת
וּלְהַפִּיךְ כָּל הַצְּרוּפִים רְעִים אֶל הַקְּדוּשָׁה,
לְבַרְרֵם וּלְהַעֲלוֹתֵם לְשֵׁרֶשׁם שְׁבַקְדוּשָׁה,
לְעַשׂוֹת מֵהֶם 'צְרוּפֵי־הַלְכוֹת' קְדוּשׁוֹת.

וְנִזְכָּה לְהַעֲלוֹת הַשְּׂכִינָה מֵהַגְּלוּת,
וּלְחַבְרָה עִם דּוֹדָהּ, בְּאַהֲבָה

לנו על-ידי חכמיך הקדושים, שאמרו:
"הלואי שיתפלל אדם כל היום כלו".

קומה בעזרתנו והושיענו תמיד, בפרט
בעת התפלה, שאז מתגברים
עלינו המחשבות-זרות והבלבולים
והמניעות הרבה מאד, אשר אין לשער.
רחם עלינו והושיענו, ומלא משאלותינו
ברחמים, שנזכה להתפלל בכח גדול, עד
שנזכה לשבר ולבטל כל המחשבות-זרות
לגמרי.

ונזכה לתפלה בשלמות תמיד, עד
שנזכה על-ידי התפלה, לכנס
ולהתקרב אליך, ולהכיר אותך באמת,
ולהתחבר ולהתדבק בך, בתכלית
הדבקות בשלמות באמת פרצונך הטוב,
בעלמא-דין ובעלמא-דאיתי, לעולמי עד
ולנצח נצחים.

ויקיים בנו מהרה מקרא שכתוב:
"ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם
חיים כלכם היום". יהיו לרצון אמרי-פי
והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגאלי. אמן
נצח סלה ועד.

❁ [יא] לקוטי-תפלות ח"א לד ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לד,
זאתם תהיו לי ממלכת כהנים)

"אסף אלקים את תרפתי" (בראשית ל, כג)

שנזכה שיתעורר בנו הנקדה הקדושה, בחינת
"צדיק יוסף עולם", בחינת 'יוסף הצדיק', וכל
הנקודות הקדושות - ועל-ידי-זה יתבטל
מעלינו כל החרפות ובזיונות, שהם ערלת
לבבנו, התאוות ומדודות רעות וכו'

ואהוה ורעות, בבחינת חבוק ונשוק
וזווג, ולהוציא בלעם מפיהם.

ותבניע ותשבר ותבטל, את כל
החולקים על האמת, ותתן
בלבם אמת ואמונה, שיתגלה להם
האמת, וישובו כלם אליך באמת ובלב
שלם, ותגלה ותפרסם את האמת בעולם.
ותקיים מקרא שכתוב: "אמת מארץ
תצמח, וצדק משמים נשקף".
ותשים שלום בין כל עמך ישראל לעולם.

❁ [י] לקוטי-תפלות ח"ב מג ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פד,
'עקר התחברות להשם-יתברך')

"נפתולי אלקים נפתלתי עם אחתי" (בראשית ל, ח)
"נתחברתי עם אחותי לזכות לבנים" (רש"י)

- עקר התחברות להשם-יתברך, הוא על-ידי תפלה -
שנזכה להתפלל בכל הפחות, ולהרבות בתפלה
תמיד, ולהתחבר ולדבק עצמנו להשם-יתברך
על-ידי ה'תפלה'

מלא רחמים, גואל ישראל, רחם על
כנסת-ישראל אשר היא שכינת
עזך, אשר כל התגלות אלקותך, וידיעת
רוממותך, ותשוקת אמונתך, הכל על-ידי
ישראל עמך אשר בהם בחרת. וגלית
לנו: שעקר ההתחברות והדבקות אליך,
הוא על-ידי התפלה, כי התפלה היא שער
שדרך שם נכנסין להשם-יתברך, ומשם
מכירין אותו.

רחם עלינו למען שמך, וזכנו לתפלה
בשלמות בכל הכחות באמת,
ונזכה להרבות בתפלה תמיד, כמו שגלית

וְאִזְכָּה לְהִרְבוֹת מְאֹד בְּהַתְּבוּדוֹת
 וּבְשִׂיחָה בֵּינִי לְבֵין קוֹנֵי, עַד
 שֶׁתִּתְגַּלֶּה וְתֵאִיר הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה
 הַמְּשֻׁרֶשֶׁת בִּי, שֶׁהִיא בְּחִינַת "צַדִּיק
 מוֹשֵׁל", כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְעַמְךָ כָּלֵם
 צַדִּיקִים". וְהַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, תֵּאִיר
 וְתִמְשַׁל עַל-יְדֵי אִמְרֵי-פִי, בְּתַפְלוֹת
 וּתְחִנוֹת וּבִקְשׁוֹת.

וְאִזְכָּה לְקַשֵּׁר לְבִי לְנִקְדָּה הַקְּדוּשָׁה
 הַזֹּאת, בְּקַשֵּׁר אֲמִיץ וְחִזֵּק, עַד
 שֶׁתֵּאִיר הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת מִפִּי לְלִבִּי,
 עַד שֶׁיִּתְגַּלֶּה אֹר הָאֱהָבָה הַקְּדוּשָׁה
 לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, הַמְּשֻׁרֶשֶׁת בִּי.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטַּל וַיִּפֹּל מִלִּבִּי:
 'חֲרַפְתָּ לִּבִּי', 'עָרַלְתָּ לִּבִּי',
 'שִׁבִּירְתָּ לִּבִּי', שֶׁהֵם כָּל הַתְּאוֹת רְעוֹת',
 וְ'מִדּוֹת רְעוֹת', וְ'מִחֲשָׁבוֹת רְעוֹת',
 וְ'הִרְהוּרִים רְעִים', וְ'בְּלוּלִים' הַשׁוֹרִין
 עַל לִבִּי, עַד אֲשֶׁר כָּל לִבִּי נִשְׁבֵּר וְנִשְׁחַת
 וְנִתְקַלְקַל מְאֹד מְאֹד, עַל-יְדֵי רַבּוּי
 הַחֲרָפוֹת הַלָּלוּ.

וּכְלָם יִתְבַטַּלוּ מִמֶּנִּי לְגַמְרִי, עַל-יְדֵי
 אֹר הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שְׁבִי,
 שֶׁתִּזְכֶּנִי שֶׁתִּתְגַּלֶּה וְתֵאִיר מִפִּי לְלִבִּי, עַל-
 יְדֵי דְבָרֵי תְחִנוֹת וּבִקְשׁוֹת וְהַתְּעוּרָרוֹת
 אֵלַיךְ וְלַעֲבוֹדְתֶךָ, שֶׁאִזְכָּה לְאוֹמְרָם בְּאֵמֶת
 וּבְלִבְ שָׁלֵם מֵעַמְקָא דְּלִבָּא בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ.

אָנָּה יְהוָה, מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים, חוֹמַל
 דְּלִים, שׁוֹמֵעַ אֲנִקְתָּ אֲבִיוֹנִים, רוֹאֶה
 בְּעֵלְבוֹן עֲלוּבִים, הַחֲפִץ בְּתִשׁוּבַתָּן שֶׁל
 רְשָׁעִים וְאִינוֹ חֲפִץ בְּמִיתָתָם.

"אֵתָּה יִדְעָתָּ חֲרַפְתִּי וּבְשִׁתִּי וּכְלָמְתִּי
 נִגְדָּדְךָ כָּל צוּרְרֵי. חֲרַפָּה שְׁכַרְהָ
 לְבִי וְאֲנוּשָׁה וְאִקְוֶה לָנוּד וְאִין וְלִמְנַחֲמִים
 וְלֹא מִצָּאתִי".

חֲרִינֵי לְפָנֶיךָ מְלֵא בּוֹשָׁה וּכְלָמָה, מְלֵא
 חֲרָפוֹת וּבְזִיווּנוֹת, מָה אוֹמֵר מָה
 אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק, חוּס וְחַמַּל עָלַי,
 "הַעֲבֵר חֲרַפְתִּי אֲשֶׁר יִגְרָתִי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ
 טוֹבִים".

זַכֵּנִי לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ
 בְּאֵמֶת, זַכֵּנִי לְפָרֵשׁ שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ
 בְּאֵמֶת וּבְלִבְ שָׁלֵם, בְּאִפְן שְׁאוּכַל לְעוֹרֵר
 הַנִּקְדָּה הַטּוֹבָה שֵׁישׁ בִּי, וְתֵאִיר בִּי מִפִּי
 לְלִבִּי, בְּאִפְן שֶׁאִזְכָּה לְתַקֵּן אֶת לִבִּי הַפְּגוּם
 מְאֹד.

וְאִזְכָּה לְהַסִּיר וּלְבַטֵּל מִלִּבִּי: כָּל
 הַחֲרָפוֹת לִבִּי, וְכָל הַעָרְלֹת
 לִבִּי, וְכָל הָעֲקָמִימוֹת שְׁבִלְבִּי, כִּי לִבִּי
 מְלֵא עֲקָמִימוֹת רַע מְאֹד, בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ
 וּמִסְפָּר. "עָקַב הַלֵּב מִכָּל, וְאֲנִשׁ הוּא מִי
 יִדְעֶנּוּ".

וְאֵתָּה יְהוָה, חוֹקֵר לֵב וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת,
 רִפָּא אֶת שְׁכָרִי, וְחַבֵּשׁ אֶת
 מִכְאוּבֵי נַפְשִׁי הַמְּרַבִּים מְאֹד. חוּס וְחַמַּל
 עָלַי רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כִּי אֵתָּה יִדְעָתָּ רַע
 לְבָבִי וְהָעֲקָמִימוֹת הָרַע שֶׁנֶּאֱחָזוּ וְנִתְעָרְבּוּ
 בְּלִבִּי, עַד שֶׁכָּל לִבִּי מְלֵא הִרְהוּרִים וְתְאוֹת
 וּבְלוּלִים הִרְבָּה מְאֹד מְאֹד, בְּלִי שְׁעוֹר
 וְעֶרְךָ וּמִסְפָּר, עַד שֶׁקָּשָׁה לִי לָנוּחַ וּלְשַׁקֵּט
 שְׁעָה אַחַת.

כִּי בְּכָל עֵת וְשְׁעָה רוֹדְפִין הַתְּאוֹת
 וְהַבְּלוּלִים אַחֲרַי, וּמְחַרְפִּין

וּמְשַׁבְּרִין אֶת לִבִּי, עַד אֲשֶׁר אֵינִי יוֹדֵעַ
שׁוּם דֶּרֶךְ וְנִתִּיב וְעֵצָה וְתַחְבּוּלָה אֵיךְ
לְהַמְלִיט מֵהֶם. וְאֶפְלוּ מֵה שְׁמַתְנוּצִץ לִי
עֲדִין אֵיזָה הַתְּנוּצָצוֹת עֲצוֹת טוֹבוֹת, אֵינִי
מְקַיֵּם מֵעַצָּם הַחֲלִישׁוֹת-הַדַּעַת וּפְזוּר
הַלֵּב וְהַנֶּפֶשׁ.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מֵר לִי מָאד, אֶתְּה
יְדַעְתָּ מְרִירוֹתֵי הָעָצוּם, אֶתְּה
יְדַעְתָּ חֲרַפְתִּי וְרַע לִבִּי בְּכֹל בְּחִינוֹתֶיהָ,
בְּכֹל פְּרִטִּיָּה וְדִקְדוּקִיָּה, וְאֵין מִי שְׂיוּכַל
לְרַפְּאוֹת אוֹתִי, כִּי אִם אֶתְּה לְבַד יְהוּה
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי, בְּחֶסֶדֶיךָ הָאֱמֵתִים
לְבַד, בְּחֶסֶד חֲנֻם לְבַד.

אֶתְּ-עַל-פִּי שְׂאֵינִי זוֹכֵה לְדַבֵּר אֶפְלוּ
דְּבָרִים אֵלוּ בְּאֵמֶת, כְּאֲשֶׁר
אֶתְּה יְדַעְתָּ, כִּי מְחַרְפִּים אוֹתִי בְּכֹל מֵינִי
חֲרָפוֹת וּבְזִיוּנוֹת, "כֹּל רוֹאֵי יִלְעִיגוּ לִי
יִפְטִירוּ בְּשִׁפָּה יִנִּיעוּ רֹאשׁ. כֹּל הַיּוֹם
כְּלַמְתִּי נִגְדִי, וּבִשְׁת פָּנָי כִּסְתָנִי. מְקוּל
מְחַרְף וּמְגַדֵּף, מִפְּנֵי אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם."
וּבְכֹל עֵת וְרָגַע מְעַרְבֵב בְּדַעְתִּי וּלְבִי כָּל
מֵינֵי חֲרָפוֹת וּבְזִיוּנוֹת.

וְלֹא דֵי שְׁמַחְרָפִים אוֹתִי וּמְשַׁבְּרִים אֶת
לִבִּי בְּכֹל מֵינֵי תַּאֲוֹת רָעוֹת וּמַדּוֹת
רָעוֹת וְהַרְהוּרִים רָעִים וּמְגַנְיִים, אִף גַּם
בְּתוֹךְ-כֶּךָ כְּשֶׁאֵינִי רוֹצֵה לְשֹׂא עֵינַי מֵעַט
אֵלֶיךָ, וְלִצְפָצֵף אִמְרָתִי לְרַחֲמֶיךָ
וּחְנִינוּתֶיךָ, בְּתוֹךְ-כֶּךָ מְלֹא לְבִי בְּפִנְיֹת
וּבְלִבּוּלִים גְּדוּלִים וְגִסּוֹת הָרוּחַ, אֲשֶׁר עַל-
יְדֵי-זֶה תְּפַלְתִּי נִמְאָסֶת מֵאֶתְּךָ חֲסוּשָׁלוֹם,
כְּמוֹ שְׁכָתוּב: "תוֹעֵבֶת יְהוּה כָּל גְּבַה לֵב".

וְעַתָּה מָה אַעֲשֶׂה וּמָה אַפְעַל, לְהִיכֵן
אָנוּס לְעֲזָרָה. הַבִּיטָה בְּעֵינַי, כִּי
רְבוּ מִכְּאוּבֵי וְצָרוֹת לִבִּי. אִךְ אִף-עַל-פִּי-
כֵן אֵינִי מְקַוֶּה וּמְיַחַל לְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
וּלְחֶסֶדֶיךָ הַגְּנוּזִים.

כִּי אֶתְּה יוֹדֵעַ צָפוֹן לִבִּי, וְעַצָּם שְׂרַשׁ
נִקְדַּתִּי הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ
יֵשׁ בִּי שְׂרַשׁ נִקְדָּה טוֹבָה וּקְדוּשָׁה
וְטְהוּרָה, כִּי אֵינִי מְזַרֵעַ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
וְנִשְׁמַתִּי מִשְׂרַשֵּׁת בְּנִשְׁמַת הַצַּדִּיק הָאֱמֵתִי,
שֶׁהוּא שְׂרַשׁ כְּלָלִיּוֹת נִשְׁמַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל.

עַל-כֵּן בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, בְּפִנְיֵי שְׂרַשׁ
נִקְדַּתִּי הַטּוֹבָה, אֵינִי צוֹעֵק אֵלֶיךָ
בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם.

שְׁתַּחֲוִים עָלַי, וְתִרְחַם עָלַי, וְתַחַנְנֵנִי
מֵאוּצָר מִתְּנַת-חֲנֻם, וְתַעֲזָרְנִי
לְהַסִּיר מִמֵּנִי עַרְלַת לְבִי, וּשְׁבִירַת לְבִי,
וְחֲרַפַּת לְבִי. וְאַזְכֶּה לְהַטּוֹת לִבִּי אֵלֶיךָ
בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל מִלְּבִי, כָּל
הַתַּאֲוֹת רָעוֹת, וּמַדּוֹת רָעוֹת, וְעַקְמִימִיּוֹת
שְׁבָלֵב, וְרַע הַלֵּב.

וְתַחֲזִירְנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ
בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, וְאַזְכֶּה
מְהֵרָה לֵלֵב טְהוּר, לֵלֵב טוֹב, לֵלֵב קְדוּשׁ,
לֵלֵב שָׁלֵם, כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב.

וְזַכְּנוּ בְּחֶסֶדֶיךָ הָעֲצוּמִים, לְהַתְקַרֵּב
וּלְהַתְקַשֵּׁר לְצַדִּיקִים הָאֱמֵתִים,
שֶׁהֵם שְׂרַשׁ כְּלָלִיּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

וְתַזְכְּנֵנִי לְדַבֵּר עִמָּם פֶּה אֶל פֶּה, וּלְשַׁמַּע
מִפִּיהֶם הַקְּדוּשׁ דְּבוּרֵים
קְדוּשִׁים, וּיְדַבְּרוּ עַל לְבִי דְּבָרִים

הַמְתִּישְׁבִּין עַל הַלֵּב. וְאִזְכָּה לְקֶשֶׁר אֶת לְבִי לְדַבְרֵי פִיהֶם הַקְּדוּשִׁים, לְנִקְדָתָם הַקְּדוּשָׁה, וְתַמְשַׁל וְתֵאִיר נִקְדָתָם הַקְּדוּשָׁה מִפִּיהֶם לְלִבִּי.

וְעַל-יְרֵי-זָה יִתְבַטֵּל מִלְבִּי, כָּל הַחֲרָפוֹת לִבִּי, וְכָל הָעֲרֻלַת לִבִּי, וְכָל הָעֲקָמִימוֹת שֶׁבְּלִבִּי, וַיְהִיָּה לְבִי יֵשֶׁר עִם יְהוָה תָּמִיד.

וּבְכֵן תִּזְכְּנִי לְדַבֵּר עִם כָּל־לִיּוֹת יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁךְ, בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה וִירְאֵת-שָׁמַיִם, עַד שְׁאִזְכָּה לְקַבֵּל הָאָרֶה טוֹבָה וְהַתְּעוֹרְרוֹת לְהַשִּׁם-יִתְבָּרֵךְ, מִכָּל הַנִּקְדוּת הַקְּדוּשׁוֹת שֵׁישׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מֵהַ שְׂאִין בְּחִבְרוֹ.

וְנִזְכָּה שִׁיְהִיָּה אֲהַבָּה וְשָׁלוֹם גָּדוֹל בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד יִדְבֹר עִם חֲבֵרוֹ בִּירְאֵת-שָׁמַיִם.

עַד שֶׁכִּלְנוּ עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, נִהְיָה נִכְלָלִים זֶה בְּזֶה, בְּאַהֲבָה וְאַחוּוָה וְרַעוּת, וְכָל אֶחָד יִקְבֹּל מִחֲבֵרוֹ הַתְּעוֹרְרוֹת לְהַשִּׁם-יִתְבָּרֵךְ, מִנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֵׁישׁ בְּחִבְרוֹ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, וְנִקְבֹּל זֶה מִזֶּה, וְנִעְוֹרֵר זֶה אֶת זֶה, לְעִבּוּדְתְךָ וְלִתְוֹרָתְךָ בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ.

וְתִזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, אוֹתִי וְאֶת זְרַעִי וְאֶת זְרַע זְרַעִי וְאֶת כָּל עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּזְכָּה כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְדַבֵּר בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ, וְנִעְוֹרֵר לְבָנוּ לִירְאֵת-שָׁמַיִם.

וְנִזְכָּה תָּמִיד לְפָרֵשׁ שִׁיחַתְנוּ לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּלִשׁוֹן שְׂמֵדְבָרִים בּוֹ, בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים גְּדוֹלִים, וּבְדַבְרֵי

רְצוּיִים וּפְיוּסִים הַרְבֵּה, וּבִטְעָנוֹת וְאַמְתְּלוֹת נְכוֹנוֹת, וּבְהַתְּעוֹרְרוֹת גָּדוֹל בְּאַמֶּת, וּבְדַבְרֵי חֵן וְתַחֲנוּנִים.

עַד שֶׁנִּזְכָּה לְקֶשֶׁר לְבָנוּ, אֶל הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֵׁישׁ בָּנוּ, שֶׁהִיא בְּחִינַת "צְדִיק מוֹשֵׁל".

וְנִזְכָּה לְהַעֲתִיר הַרְבֵּה לְפָנֶיךָ, וּלְהַרְבוֹת מְאֹד בְּכָל יוֹם וְיוֹם, בְּשִׂיחָה זוֹ תְּפִלָּה, וְנִזְכָּה לֹאמַר לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, כַּמָּה וְכַמָּה תַּחֲנוּת, וּבִקְשׁוֹת, וְיודוּים, וְתַפְלוֹת, וְהַפְּצָרוֹת. וְנִתְחַזַּק וְנִתְאַמְץ בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים בְּכָל עֵז וְתַעֲצוּמוֹת.

וְאֵל נִתֵּן דְּמֵי לֶךְ, עַד שֶׁתִּחַנְנוּ, נִקְרָא אֵלֶיךָ עַד שֶׁתַּעֲנֶנּוּ, עַד שֶׁנִּעְוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאֲמִתִּים עָלֵינוּ.

וְנִזְכָּה לְנַצַּח אוֹתְךָ, בְּתַפְלָתֵינוּ וְתַחֲנוּתֵינוּ וְשִׁיחַתֵּינוּ, שֶׁתִּשָּׁיב לְפָנֶיךָ אֵלֵינוּ וְתִרְחַמְנוּ, וְתִשָּׁיבֵנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, בְּכָל לֵב וּנְפֶשׁ.

וְתִזְכְּנוּ, שִׁיאִירוּ בָנוּ כָּל הַשְּׁלֵשָׁה נִקְדוּת הַקְּדוּשׁוֹת הַלָּלוּ, שֶׁהֵם:

[א] הָאֲרֵת הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַצְּדִיק-הַדּוֹר הָאֲמִתִּי.

[ב] וְהָאֲרֵת הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל כָּל־לִיּוֹת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ מֵאֶחָד לְחֲבֵרוֹ, שֶׁכָּל-אֶחָד יֵאִיר בְּחִבְרוֹ הָאֲרֵת הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֵׁישׁ בּוֹ מֵהַ שְׂאִין בְּחִבְרוֹ.

[ג] וְהָאֲרֵת הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל כָּל-אֶחָד בְּעַצְמוֹ, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִקְבֹּל מִנִּיה וּבִיָּה, מִהַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֵׁישׁ בּוֹ, שֶׁתֵּאִיר מִפִּיו לְלִבּוֹ, עַל-יְדֵי שִׁדְבָר בֵּינוּ

❁ [יב] לקוטי-תפלות ח"א כד ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כד, 'אמצעייתא דעלמא')

"ויברך ה' אתך לרגלי" (בראשית ל, ל)

שנזכה שיתעוררו המצוות שאנו עושים, ויכלו בכל העולמות ויעוררו אותם לעבודת-השם, ועל-ידי-זה ימטכו הברכות לכל העולמות

ובכן תרחם עלינו אבינו מלפנו, ותמשיך עלינו קדשה וטהרה, ותתן כח וגבורה בכל מצוה ומצוה שאנו זוכין לעשות, שתתעורר המצוה ותלך בכל העולמות כלם, ותעורר את כלם לעבודתך וליראתך.

עד שיתעוררו כל העולמות כלם וכל אשר בהם, לעבודתך באמת. דומם, צומח, חי, מדבר, אש, רוח, מים, עפר. "מן הארז אשר בלבנון עד האזוב אשר בקיר", משלשול קטן שבנים עד קרני ראמים, "מלכי ארץ וכל לאמים שרים וכל שופטי ארץ", גדולים וקטנים, בנים ובנות, זקנים ונערים, "הארץ וכל אשר עליה, הימים וכל אשר בהם".

השמים ושמי השמים וכל צבאם, עולם העשיה והיצירה והבריאה והאצילות וכל אשר בהם. שפלים, גלגלים, מלאכים, זיקים, חשמלים, שרפים ואופנים, וחיות הקדש. מן תכלית נקדת המרכז של עולם העשיה, עד ראשית נקדת הבריאה שהוא תחלת האצילות.

בכלם תלך המצוה שאנו זוכין לעשות בכל-עת, ותעורר ותקיץ כלם

לבין קונו בהתעוררות הלב, בתפלה ושיחה ותחנה ובקשה באמת ובלב שלם.

ועל-ידי-כל-זה נזכה, שיאיר הארת "צדיק יסוד עולם"

בלבנו, ונזכה שיתקשר ללבנו באמת בקשר אמיץ וחזק לעולמי עד, לאור שלשה נקודות הקדושות הללו, אשר שם אור האהבה והחסד הקדוש שורה.

עד שיתבטל על-ידי-זה כל החרפות השורין על הלב הנקראין 'ערלת לב', 'שבירת לב', שהם כל התאות רעות והרהורים רעים.

ואזכה שיטהר לבי באמת, מפל העקמימיות שבלב, ומכל מיני כפירות שבלב, ומכל רע הלב. עד שאזכה ללב טהור, ללב קדוש, ללב טוב, לישרות לב, באמת לאמתו, ברצונך וכרצון הצדיקים-האמתיים. ויהיה לבי ישר עם יהוה תמיד, עד שאזכה להתדבק בך ולהכליל ברצונך הטוב.

ובאהבתך הגדולה תכסה על כל פשעינו, פשעינו, כמו שכתוב: "ועל כל פשעים תכסה אהבה". ותמחל ותסלח ותכפר לנו, על כל חטאינו ועוונותינו ופשעינו. ותאסף את חרפתנו.

ומעתה תהיה בעזרנו שלא נחטא עוד לעולם, בין בשוגג, בין במזיד, בין באנס, בין ברצון, ותצילנו מכל מיני פגמים שבעולם, ונזכה להיות כרצונך הטוב באמת.

לְעִבּוֹדְתֶךָ בְּאַמֶּת, וַיָּשׁוּבוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת
וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְעוֹרַר בְּרָכָה בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת כָּל־יָמָיו, וְתִקְוֶיָם
מִקְרָא שְׂכָתוֹב: "פּוֹתַח אֶת יַדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ

לְכֹל חַי רְצוֹן". וְתִשְׁפִּיעַ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וְתִמְשִׁיךְ שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת כָּל־יָמָיו.

